

БАРАКУДА

Тази книга е от поредицата бестселъри "Crime & Mystery". Най-добрите и най-търсените трилъри, издавани в милионни тиражи и филмирани по целия свят.

А Т И К А

Адам Хол – носител на наградата „Едгар“. Черен пояс от Шатокан-карате. С две думи – най-преуспяващият даген агент в литературата и бизнеса! *Life Magazine*

АДАМ ХОЛ

Всички права на българското издание са запазени за АТИКА.

АДАМ ХОЛ БАРАКУДА

Превод: Стефан Величков

chitanka.info

Тайният агент Куилър се превръща в ходеща мишена, още щом влиза в Маями. Някой е насъскал срещу него местната мафия, за да го разкара от града. Операция „Баракуда“ е на път да свърши, още преди да е започнала.

Шефовете му решават да го изтеглят, но Куилър вече е хванал дявола за опашката и много му се иска да я подръпне. Трябва само да си предплати ковчега и да се опита да разбере кой забърква мафията в шпионски игри, и дали единствено наркотиците са на дъното...

1.

МЪЛЧАНИЕ

— После започнаха да... — подхвана Фишер.

Ние чакахме.

Беше седнал като ученик — с прибрани крака и наведена глава.

Трябваше да кажа не, зает съм или нещо подобно. Не е по моята специалност.

Беше много тихо. Тилсън не ме поглеждаме, докато чакахме — зяпаше в тавана, превит на стола си с палци, закачени като куки на джобовете му. Не искаше да...

— За какъв дявол трябва да ви разказвам?

Беше изречено с приглушен вик и ние бързо извърнахме глави и погледнахме към Фишер. Аз казах:

— Не си длъжен. Ние не...

— Искате да изцедите всичко от мен... — Беше почти през сълзи, със задавен глас, кокалчетата на пръстите му бяха побелели, а по брадичката му имаше слюнка. Господи, на колко ли беше — двадесет и две, двадесет и три? — Искате да си припомня отново цялата гадост заради вас...

— Не, не е така — казах и се приближих към него, като клекнах, за да бъда по-ниско и да го плаша по-малко, да се концентрира върху мен и да забрави, че Тилсън е тук и сме двама срещу един. — Искаме само да знаем как се чувствуваш сега, след като всичко свърши и си се върнал здрав и читав. Просто какво мислиш за бъдещето, това е всичко.

Проблемът бе, че той искаше да знае какво мислим ние и не разбираше, че това изобщо няма връзка с въпроса. А въпросът е следният: какво остава от човек на неговата възраст, ако го изпратиш в Бейрут с първата му задача и там го вкарат в лагер, пускат му сто и двадесет волта през тестисите и го държат буден в продължение на шест дни, докато проговори. После той намира дупка в телената

ограда, качва се на американски военен камион и се завръща в Лондон? Има ли нещо годно за по-нататъшна употреба?

— Не се притесняваме... — подхвана Тилсън, но аз го прекъснах:

— Не си могъл да им кажеш нищо важно и това е...

— Казах им всичко.

— Знам, но нямаше нищо значимо и не се тревожим. — Не му казах, че неопитен агент-детектив не се изпраща на мисия с багаж в главата, до който си струва да се докопаш. Трябва да спасим каквото е останало от гордостта му.

Сега беше седнал върху дланите си и се люлееше отгоре им, сякаш току-що са го пернали с линейка по кокалчетата — ах, тези ученически години, тези проклети ученически години, остават ти за цял живот. Очите му обаче вече не бяха здраво затворени и ме гледаше с търпението на хванато в капан животно, очакващо да види какво ще направя — ще го убия ли, или ще го пусна да си върви.

— Всичко — прошепна.

— Повечето го правим — казах аз.

Тилсън се размърда на стола, като го накара да изскърца, и аз реших, че ще трябва по някакъв начин да го принудя да мълчи, ако има намерение отново да заговори. Беше ме хванал на излизане от служебното кафене преди около половин час: Фишер се бил върнал от Бейрут току-що и не бил добре, ще имам ли нещо против да помогна и така нататък. Тилсън го бяха преместили в отдела по отчетите и според мен си разбираше от работата, но не беше съвсем наясно как трябва да постъпи с един рухнал психически ученик. И аз не бях, но предполагах, че му е нужен някой, който е минавал по същия път навремето, а след като Тилсън ме ангажира с тази работа, предпочитам да я свърша сам.

— Това не е вярно — каза Фишер отново шепнешком.

— Правил съм го и аз. — Не е абсолютно вярно, но ще му помогне.

— Ти?

„Той те мисли за Господ“ — ми каза Тилсън по пътя насам. Новите младоци трябва да имат своите митични герои и ние никога не им разказваме за окапалите круши, защото им е нужна вяра, без която изобщо няма да тръгнат за там.

— В този занаят — казах аз — не очакват от нас да бъдем свръхчовеци. От нас искат да се опитаме да издържим, а ти издържа цяла седмица и на всичко отгоре успя сам да избягаш и да се върнеш тук. Считаме, че това е...

— Знаеш ли какво ми правиха?

— Да, но това е...

— Недей да се тревожиш — чух да казва Тилсън и се изправих на крака, понеже Фишер се надигаше от стола, който отхвъркна назад и се удари в пода. Стоеше със заровено в шепи лице и трепереше силно, а много от онова, което казваше, се губеше в хлипове.

— Казаха ми... никога няма да видя... отново майка си... светлина в очите ми... после те... жици по цялото ми тяло... непрекъснато крещях... спирах, но те продължаваха отново и отново... спринцовка с нещо в нея... заразяват ме със СПИН... нещо, знаеш ли какво? Можеше да ме изядат...

Звучеше познато. Изпитваш това чувство след време, когато няма какво повече да ти направят — вече не приличат на хора, превръщат се в твари с огромни челюсти и навлизаш в последната фаза, в която изгубваш собственото си аз и очакваш да те погълнат. „Най-лошият страх — беше ми казал инструкторът в Норфък — е да не би да те кастрират.“ Трябваше да изпълня пет мисии, докато разбере, че не е бил прав — най-лошият страх е да не бъдеш унищожен, изяден, погълнат.

Фишер още хлипаше, люлееше се на краката си, заровил лице в тънките бели длани, с разчорлена коса, разкопчани ръкави, а тесните му рамене бяха превити над останалата част от тялото, сякаш го закриляха. Някой почука на вратата, надникна вътре и пак излезе, като се постара да не вдига шум. Отново погледнах Тилсън — седеше умърлушен, със скръстени ръце. Струва ми се, че беше разбрал — ще трябва да оставим Фишер да премисли всичко отново, понеже още не можеше да осъзнае какво са му сторили там, как са го обезличавали ден подир ден, докато накрая се почувствува като обикновено парче храна. Ако успее постепенно да преодолее това, да го сподели с други хора, ще се спаси от кошмара, който може да го подтикне да грабне ножа или да отвори решително някой прозорец. В никакъв случай не бива да го оставят да спи сам в стаята в продължение на месеци може би. Така бяхме изгубили Клейпул и Фрум.

— Какво мислиш? — Тилсън беше до мен, разтревожен.

— Нужно му е време.

— Нормално ли е това, което прави?

— Не може да постъпи по друг начин. Трябва да превъзмогне ефекта от онова, което са му сторили.

— Имам предвид... — Не знаеше как да се изрази.

— Не можеш да го изхвърлиш — казах аз.

— Няма да зависи от мен.

— Стоеше зад мен... Усецах го... на тила си... натискаше спусъка...

Фишер трепереше и се олюляваше, сякаш не ни забелязваше, но в действителност не беше така — много добре знаеше, че сме тук. Бяхме му нужни, за да оцелее. Изслушвахме изповедта му, признанието и защитната реч, апел за снизхождението на съда и всичко се изливаше колкото може по-бързо, защото, ако остане заключено още известно време в него, ще го убие.

— Няма да получиш нищо полезно от него, докато не събере сили да се погледне отново — казах на Тилсън. — Възможно е да продължи със седмици.

— Преди да го заловят, изпрати доста нещо, материал, който може да се използва. Струва ми се — изрече той, наблюдавайки Фишер, — че трябва да имаме нещо като участъков психиатър за хора като него.

— Казвал съм го на Лоумън в моменти, когато не съм се чувствал добре. Политиката им е да ги изпращат на мисия отново, ако още могат да държат, а ако се огънат — изхвърлят ги на улицата. Доста свестни хора изгубиха по този начин.

— И все пак ще го направят — каза Тилсън, без да ме гледа. Усецах как ядът ми се усилва:

— Какво казаха?

— Да го изчакам до края на деня и ако не се подобри, да го отпиша.

— Глупости. Кой каза това?

— Господин Кроудър.

— Бързо! — казах аз и оставих Тилсън да действа, понеже беше по-близо до момчето. Хвана го по средата на пътя към прозореца, а Фишер така побесня, че Тилсън не можеше да го удържи и аз се

втурнах да помогна, като се наложи да притисна срединните нерви на мишниците му и ги блокирах достатъчно, за да не може да използва ръцете си. После му казах:

— Слушай, довечера ще те взема у дома и ще се натряскаме до безумие.

— В колко часа?

— Единадесет.

— За какво ме търси?

— Не знам.

Оставих слушалката и отидох до кафенето и там, до машината за чай, заварих Тюкс да си бърбори с вонящата на скапан парфюм Дейзи.

— Кроудър те търсеше — подхвана той.

— Знам.

— Как е момчето?

В сградата нямаше вътрешна разговорна уредба, но ключките се разпространяваха като по бързо горящ фитил.

— Много добре — отвърнах.

Изобщо не беше много добре, ако се съди по фактите, обаче исках да разпространя тази версия из цялото бюро. Да, Фишер се чувстваше по-добре, но се е родил с тънка кожа и ако днес отново го подхванат с бейрутската история, ще му пуснат кръв, без да използват ноктите си.

Към полунощ вече го бях натряскал с водка и в малките часове в „Кий Клъб“ почти изплува на повърхността, като за минута-две нямаше никакви спомени за Бейрут, без да използва волята си да ги потиска — най-сетне напрежението беше изчезнало и онова, което му бяха правили там, бе останало зад гърба му. Оттук нататък животът му щеше да започне отначало. После оцапа килима в „Йенсен“ и каза, че ужасно съжالياва, а аз за малко да се разплача, понеже беше дяволски млад за тази игра и все пак много добър, като съдя по материалите, които бе изпратил в отдел „Сигнали“ от района си — бях помолил Тилсън да им хвърля едно око тази сутрин.

Още се намираше в моя апартамент — помолих по телефона Хари да намине и да се грижи за него. Казах му да не се обажда в

службата дори ако някой от бюрото го открие. Това беше заповед и аз поемах отговорността. Тилсън знаеше къде е и би могъл да се изпусне.

— Пак ти напомням за господин Кроудър — рече Тюкс.

— Млъкни, за бога!

Не бях забравил напълно, че когато Кроудър поръча на някого да повика даден таен агент, най-вероятно е дошъл ред на някоя мисия и че малко след единадесет часа тази сутрин бездействието ми ще бъде прекратено и ще ми възложат работа. Ще уточним формалностите, ще ме инструктират и ще бъда изпратен бог знае къде, а тази перспектива ме изнервяше.

— Искаш ли една чашка, душа?

— Да.

Зачервени, протрити ръце, опрени на голямата машина за чай, напудрени бръчки — какво ли щяхме да правим без нашата Дейзи, крехкия творец на универсалното успокоително?

— Как е артритът? — От дни насам се лееше непрекъснат октомврийски дъжд.

— Мъчи ме от време на време. Все пак, какво става с онзи нещастен младеж?

— Вече е много добре. — Повтарях го непрекъснато пред хората. Кафето беше единственото място, където можехме да говорим, без да си затулваме устата, а Дейзи е информационен център, надминат единствено от самия отдел „Сигнали“.

Тук нямаше никой, с когото да ми се приказва, и вече се бях надишал с калпавия й одеколон, а още бе само 10:45. Затова отидох и отворих с ритник вратата на Холмс. Е, не точно, но малко рязко натиснах дръжката и той го забеляза.

— Какво ще правят с Фишер? — попитах.

— Успокой се, приятелю. Сядай.

Не можеш да накараш Холмс да бърза. Винаги е спокоен, затова и дойдох при него. Той също работи в „Сигнали“ и Кроудър му е началник, та би могъл да чуе нещо по-определено.

— Разполагам само с няколко минути — казах аз.

— Да, дошъл си да се срещнеш с господин К., нали? — Нетрепващи очи ме наблюдаваха изпод гъсти вежди. Беше усетил гнева ми още с влизането. — Не мога да ти кажа нищо за Фишер, съжалявам.

Налагаше се да се контролирам, а това не беше добър признак:

— Търсиха ли го?

— Да. Искаш ли малко чай?

— Кроудър ли го е търсил?

— Не лично. Разни хора надничаха, уж да питат дали не знам къде е.

— Знаеш ли?

— Тилсън каза, че си взел приятелчето под крилото си. — Очите му бяха сериозни, загрижени. — Може да се окаже, че е опасно.

— Ще го провалят — казах аз, не конкретно на Холмс, просто разсъждавах на глас. Не ми беше ясно защо допусках тази история с Фишер да ме измъчва, не бях сигурен дали просто не я използвам за център на други мои ядове, на други страхове. Не знаех дали се страхувам за него или за себе си. Вече плувах в забравата, която ни обгръща между мисиите и носи самота, несигурност. Накрая се улавяш, че се взираш в календара, в часовника, убиваш времето по пътя към старта.

— Не знам — каза Холмс — дали господин К. има нещо за теб.

— Не съм питал.

— Мислех, че може да попиташ.

Разбира се, че щях, и той го знаеше. Гледаше ме сериозно иззад малкото, подредено бюро, тревожеше се за мен. На стената имаше портрет на измамно привлекателно момиче в сребриста рамка, други картини — няколко красиви „Арабки“ от Шайе, няколко скици, творба на Хенри Мур, китайски акварел. Дали ще ги видя отново?

— По-добре ще е — продължи след малко Холмс — да не се караш с господин К. Днес е малко ядосан.

Гласът му звучеше отдалече, усещах, че съм навлязъл в първоначалния стадий на нервната криза и че трябва да се овладее. Бяха изминали...

— Изминаха почти два месеца — каза Холмс. — Това е доста време.

— Забелязва ли се вече?

Той направи успокоително движение с ръка:

— За повечето хора — не. Обаче — наведе се над бюрото, а тонът му беше тих и настоятелен — аз бих внимавал много с господин

Кроудър. Ако има мисия за теб и ти си в подобно... — избягна думата състояние — настроение, може да я изгубиш.

— Или да я откажа.

Можем да го направим. Влиза в договора, понеже не се наемаме с нещо, което след време може да ни вкара в опасна зона и шансовете ни за измъкване оттам да не си струват пресмятането. С други думи — не могат да ни принудят да се подпишем, че се отказваме от живота си.

— Не мисля, че ще му откажеш — каза Холмс. — На теб не би предложил нещо безинтересно.

Слушах наполовина него, наполовина гласовете, които шепнеха настойчиво в дълбините на душата ми — пискливите, виещи гласове на страха, тревогата, параноята. Не беше нищо ново — от последната ми задача насам все очаквам сблъсъка с новата, но не ми ставаше добре.

Холмс чакаше да кажа нещо, седеше търпеливо зад бюрото, кръстосал дългите си пръсти, очите му гледаха внимателно. Ще го видя ли пак, ще дойда ли в тази стая отново? Накратко, това ставаше в мен — предчувствах, че виждам и правя всичко за последен път.

Нервно напрежение преди мисията, достатъчно силно, за да ти призлее.

— Не мога да разбера как те понасям — казах аз. — И теб, и проклетата ти интуиция.

Той изведнъж обели зъби в усмивка, с наклонена на една страна глава:

— Сам си решил дали да влезеш или не. Предпочел си по-малкото зло. Или имам прекалено високо мнение за себе си?

Тогава часовникът с никелираната рамка на стената показва точно единадесет, аз станах и потропах с пръсти по бюрото, за да го докосна, чрез него да установя контакт с Холмс, в случай че за последен път...

— Само Господ знае как си се докопал до такова момиче — казах му аз, като имах предвид това на снимката. Запътих се към вратата и докато се обръщах на излизане, го видях да седи с много сериозен вид.

— Питай някоя циганка — каза той.

— Ясно ли ти е какво искаш?

— Не е кой знае колко.

- Но това дори не те засяга.
- Засяга ме всичко, което става тук.
- Това не ти дава право да се намесваш.
- Дава ми право да бъда изслушан...
- Не и сега. По-късно ти...
- Не може да се отлага, знаете това.
- „Питай някоя циганка.“
- Аз знам дали може да се отлага.
- Само искам да ми кажете какво ще правите с него.
- Не е твоя грижа.

Той се дръпна назад и светлозеленият абажур на лампата върху бюрото хвърли сянката му на стената. Пердетата скриваха дъжда навън — като нощ преди обяд, типично за Кроудър — слаб, с остри рамене, приличаше на крадец, работещ в тъмното. Черната му коса бе сресана плътно към главата, сякаш притисната от качулка, черните дълбоки очи потънали в сянка, носът стърчеше рязко като изрязан с един замах на скулптора, сякаш надушва мърша. Може да е мъничко — да, мъничко — преувеличено, но създава, вярвам, впечатлението, че той просто е човек, който не се поддава на човешките чувства и по тази причина — изключителен по общо признание в работата си, която се състои в това да върне, ако е възможно, агентите си на сигурно място и да ги изхвърли, ако не пасват на собствените му педантични стандарти, без да се замисли за втора възможност.

„Бих внимавал много с Кроудър.“

Малко прекалено късно е за това.

Беше ми предложил стол, когато влязох. Как съм и прочие любезности. Не му липсват обноски, но реших да приключа с въпроса за Фишер, преди да ме е уведомил защо иска да ме види. Казах му, че се тревожа, и го помолих за разрешение да се грижа ден-два за този новобранец, който, както вероятно сте забелязали, изобщо не е добре.

— Вижте, не искам да му се правят подаяния. Свършил е добра работа...

— И се разложи още с връщането си. Казвам ти, тук не е убежище за чираци с опарени ръце.

— Не е опарване, това е закъснял шок. Преживял съм го лично...

— Аз също, аз също. — Облегна се назад и се обърна с наведена глава към мен. Засенчваше очи с изкуствената си ръка, която

отразяваше светлината.

— Значи можете да разберете...

— Само че аз не се разкиснах още с връщането си у дома. — Изправи се и заби в мен лъскави черни очи със зелени отблясъци от лампата.

— Вижте, унищожили са му самочувствието, но постепенно ще го възстанови. Истинският...

— Моля ти се...

— Истинският проблем е чувството за вина, понеже не е издържал и е проговорил. Няма да понесе живота си, ако не получи възможност да се реабилитира. Изпратете го в Норфък за няколко седмици, прекарайте го през курса за оцеляване, после още веднъж, кажете им да го одерат жив. Той страда, че не е наказан, и докато не си го получи, самочувствието му няма да се подобри. Ако не го направите вие, той ще го стори по свой начин — вече опита номера с прозореца и пак ще го опита, но ако...

— Това е самосъжаление...

— Това е самоотвращение, обаче, ако му дадете възможност, той ще стане първокласен агент-детектив, а, бога ми, няма много такива. Не е все едно да...

Погледна в часовника си и аз се обърнах, запътих се към вратата и я отворих.

— Куилър.

Погледнах назад към него.

— Познаваш Проктър, нали?

Тон за обикновен разговор.

— „Чардаш“?

— Да.

— Работил е с мен няколко пъти.

— Значи го познаваш доста добре.

Мисля, че не очакваше отговор. Ако изпълниш няколко сериозни операции, естествено, че ще познаваш добре сътрудника си.

Някакви хора минаваха по коридора и женски глас изрече: „Струва ми се, че има някой при него“, а Кроудър каза:

— Ще ми направиш услуга, ако затвориш вратата и седнеш, стига да имаш малко време.

Исусе Христе! Беше на върха на гнева си, но се чува само тези думи. Трябва да му се отдаде заслуженото — знае да се владее. В действителност казваше, че ако не се върна и не седна в следващите пет секунди, ще вдигне втория телефон отляво и ще ме издуха за шест месеца от оперативна работа, оставяйки ме да гния.

Но не за това затворих вратата. Реших, че не сме свършили с историята на Фишер.

— Благодаря. През последните осемнадесет месеца действа като информатор във Флорида.

— Не знаех.

Мислех, че са го отписали, понеже след „Чардаш“ му бе останал един деветмилиметров куршум зад сърцето, до който лекарите не можаха да се доберат — беше прострелян странично на летище „Ферихеги“ в Будапеща при излитане с един „Партенавия Виктор“ заедно с половината от свръхсекретните папки на Министерството на отбраната и една от младите им секретарки на борда.

— Много добър специалист е — каза Кроудър и вдигна слушалката на един телефон, който бе започнал да звъни. — Не покъсно от осемнадесет нула нула часа и да не бъдат въоръжени — това е много важно. — Затвори телефона. — Изпращаше ни превъзходни материали по рутинните канали без прекъсване с изключение на времето, когато бе в отпуск, а тогава го заместваше Хейес. Обаче в последно време сигналите му, искам да кажа на Проктър, взеха да стават малко странни. На всичкото отгоре започна да изпраща материали по дипломатическата поща.

Това е забранено, ако не го налагат изключителни обстоятелства. Не казах нищо.

— Реших да не го привиквам за разследване, понеже съм сигурен, че е твърде късно за това. Получи се известно закъснение, преди да ме информират. — Долу, на улицата, изрева автобус, сякаш се срина скала. — Може би ще е разумно да оставим Проктър да продължава както досега и да изпратим някого да огледа нещата на място, без да го стряска. Мисля да помоля теб, защото познаваш човека много добре, а в момента не мога да ти предложа друго, освен ако операцията на Кринсли в Дакар не се разблокира, което не ми се вярва.

— Как е той?

— Освен това — каза Кроудър — Африка не е районът, който предпочиташ, нали?

— Време е белите да си отидат оттам и да я оставят на туземците. Тази земя е тяхна.

Отново извън телефон и той го вдигна — не беше червеният:

— Прехвърляйте разговорите на Костейн.

Стори ми се странно, като се има предвид, че работата с Проктър не изглеждаше ужасно спешна. Имаше и още нещо: не трябваше да си мисля, че ще поискат от началника на „Сигнали“ да изпрати агент-детектив от висшия ешелон в Съединените щати само да провери някакъв информатор с разхлопана дъска. Обаче не му обърнах много внимание, понеже още се отърсвах от гнева за Фишер и адреналинът обливаше целия ми организъм, оставяйки кисел вкус в устата.

— Бил ли си някога в Маями?

Отговорих, че не съм бил.

— Не е лошо по това време на годината.

— Много е рисковано.

— В какъв смисъл?

— Искам да кажа, че докато съм там и се грижа за Проктър, на монитора при вас може да светне някоя мисия и да я дадете на друг, а аз искам мисия.

— Разбирам те. — Погледна надолу и каза внимателно: — Обикновено не си толкова докачлив.

Мина покрай ушите ми:

— Мой ред е за следващата и трябва да бъда тук.

Нищо не можеше да ми каже: всеизвестно бе, че ако оставиш някой от агентите да бездейства прекалено дълго, ще обели тапетите с нокти.

— Може би ще има време да те извикаме от Маями — каза Кроудър и вдигна очи. — Ако се заемеш с това, ще го приема като лична услуга.

— Ще ми бъде много приятно да услужа. — Не вярвам на любезности от страна на вампир.

Изражението му не се промени:

— Може би трябва да ти кажа, че господин Шепли ме помоли да изпратя някого.

Блъф! Шепли седи зад „Голямото бюро“ — цар на царете, господар на господарите. Не би оставил началника на „Сигнали“ да си играе с такава дреболия при положение, че има пет действащи мисии на мониторите. Предполагам, на него също му беше ясно, че му разправям врели-некипели. Разбира се, че не исках да бъда чак в Щатите, когато в Лондон дойде ред на нова мисия, понеже не ми се вярваше да ме извикат, но бих могъл да поискам официални гаранции и да очаквам, че ще ги получа. Обаче няма да ги поискам, защото, след като не пожела да ми отдели и минута от времето си за проблема на Фишер, изпитвах страхотно злорадо удоволствие да му отказвам упорито.

— Съжалявам — казах, — не желая да напускам Лондон.

— Създаваш ми затруднения, Куилър. — Засенчените от ръката очи се вираха в лицето ми през зеленикавата светлина на лампата.

— Много ми е неприятно. — Любезна форма на ругатня.

— Разбира се, бих могъл да настоя да се съгласиш. — Под „настоя“ разбери „заповядам“, но както казах — не му липсват обноски.

— Естествено.

— Но бих предпочел да те убедя. — Тъмната му глава потъна между раменете, виждах настръхналата перушина.

— Няма начин — отговорих.

Той издърпа едно чекмедже и подхвърли някакви книжа върху бюрото — формуляри, струва ми се. После се пресегна за писалка:

— Тогава да го оформим официално — независимо от неколкото ми настояване отказваш да приемеш задачата?

— Да.

— Ами ако задържа Фишер и го изпратя в Норфък?

— Ще отида в Маями.

— Да разчитам ли на думата ти?

— Да.

Отбих се при Холмс, преди да напусна сградата.

— Ще остави Фишер на работа — казах аз.

Той отвърна след малко:

— Известно ми е, сподели го с мен тази сутрин. Съжалявам, че не можех да ти кажа нищо — не знам защо, но ми нареди да пазя абсолютно мълчание.

2. МОНК

— Джин?

— Само малко тоник.

Звънко трошене на стъкло.

— Добре ли летя?

— Малко друсаше, докато кацахме.

— Не се изненадвам. — Той ми подаде тоника. — Все още се извиват вихрушки наоколо. — Провиснало сако и панталон от вълна на лама, напукани велурени обувки, износени до блясък отстрани, около петдесетгодишен, предполагам; тънка сребриста коса по оредяващия скалп, казва се Монк. — Загубих лодката си.

— Жалко. — Бях забелязал боклук из залива, докато се снижавахме за кацане, две или три яхти се клатушкаха, преобърнати в тъмното море. Командирът на самолета ни бе казал, че ураганът „Мария“ вече приближава крайбрежието на Флорида и е доста далеч от пътя ни, но бе направил сума поразии, оставяйки по предварителна преценка петдесетина жертви.

— Добро време си избрал — каза Монк с леко подкупваща усмивка. — Наздраве.

Посипа се още стъкло — едър бахамец се бе покачил на една стълба и почистваше натрошените прозорци. По ръката му се стичаше струйка кръв, която, изглежда, не му правеше впечатление.

— Наистина ли я считаш за отписана?

— Какво?

— Лодката.

— О, със сигурност. Вероятно ще извадят част от ценната дървения и метално обзавеждане. „Красивата Поли.“ — Кратка насърчителна усмивка. — Е, какво, нека плава във вечните спокойни морета. Хайде да седнем ей там.

Намирахме се в нещо като оранжерия с бар от бамбук, а останалата част от помещението бяха запълнили с едри палми,

хибискус и райски птици. По част от пода — там, където цветните плочки се бяха окълцали от дългогодишна употреба и имаше образувани дупки — още стоеше вода.

Люлеещите се плетени столове изскърцаха под нас и Монк закрепил питието си върху един от тях. Беше ме посрещнал на летището и ме докара тук с някакъв очукан „Остин“ без климатична инсталация, каквато нямаше и в това заведение.

— Колко време мислиш, че ще останеш тук?

— Няколко дни.

— Предполагам, че ще се срещнеш с Проктър.

— Да.

Не бях официално инструктиран в Лондон, но Кроудър бе казал, че Монк е персона грата^[1] и ще ми окаже помощ, ако е необходимо.

— Значи ще стоиш повече от няколко дни. Той се върна във Флорида. Изтърва го за малко — излетя с последния самолет, преди да затворят движението заради урагана.

— Къде живее постоянно, тук или...

— В Маями, но често идва насам. Малко хора го правят. Джъд беше тук миналата седмица — има вила. Интересувал ли си се от Джъд?

— Не, ако става въпрос за сенатора.

— Не се притеснявай — каза той и извади смачкан пакет пури от сакото. — Ти не се интересуваш от политика, доколкото знам. Проктър се интересува — поне в момента — и това е главният проблем. — Драсна клечка кибрит. — Можеш да го считаш за междинен инструктаж, разбираш ли, малко информация, преди да са пристигнали другите.

Лицето му стана розово в светлината на пламъчето — лампите вътре още не бяха запалени и заведението приличаше на джунгла, растителността сякаш се сгъстяваше, а залязващото слънце оцветяваше стените и прозорците в огненочервено.

— Другите?

Монк остави дима да се процеди бавно през устата му, докато наблюдаваше огромния мъж на стълбата:

— Ще хвърлиш едно око на Проктър, но няма да се свърши с това. Не си си взел много багаж, обаче не е зле да си понапазаруваш, когато имаш време. — Обърна се енергично към мен и плетеният стол

изскърца, бледосините му очи се спряха спокойно на моите. — Запознат съм добре с биографията ти и не вярвам да се заблуждаваш, че господин Кроудър ще ти подхвърли небрежно дребната задача да провериш един информатор, който е започнал да изпраща съмнителни сигнали.

Този човек въпреки провисналия костюм и оредяващата коса не приличаше на чиновник пред пенсия, пуснат да пасе из колониите. Неговият тон ми беше познат — казваше ми точно толкова, колкото искаше да знам, и нищо повече, отговаряше само на онези въпроси, на които бе необходимо да се отговори.

Реших да го подхвана директно:

— „Голямото бюро“ ли искаше да дойда тук?

Огромните вентилатори на тавана разпръскваха дима на струйки из лепкавия въздух. Очите му все още ме гледаха и след като прецени отговора си, каза:

— Сигурно господин Кроудър те е уведолил.

— Тогава нямах настроение да слушам.

— Надявам се, че поне сега слушаш — каза тихо.

Пак се счупи стъкло и издрънча по нервите ми. Значи не е било блъф от страна на Кроудър: шефът на бюрото беше поръчал на началника на „Сигнали“ да изпрати тук точно определен агент, а аз не бях повярвал, понеже изобщо не се очакваше мисия. Обаче Монк току-що я обяви пред мен: „Ще хвърлиш едно око на Проктър, но няма да се свърши с това.“

Кроудър сигурно е знаел, че споменаването на „Голямото бюро“ без затруднения ще ме убеди да напусна Лондон. Не беше нужно да използва Фишер по този начин.

— Мислиш, че няма да свърши с Проктър — казах на Монк. — За истинска мисия ли става въпрос?

Той се обърна настрана, отлепи от устата си парченце от пурата и го заразглежда с престорен интерес. Пълничка жена влезе през вратата с ръце на кръста:

— Джъстин! Слизай оттам, трябва ми помощ в кухнята, човече! Слизай бързо!

— Този боклук ще падне върху главите на хората.

— Кво ме интересуват главите им? Да се пазят. Айде слизай бързо, чуваш ли ме?

Монк не каза нищо, докато огромният мъж не се смъкна по стълбата и излезе.

— Истинска мисия... виж сега, не съм сигурен. Моята работа... — той ме погледна отново в лицето с рязко извъртане на главата — е да те държа тук, в Карибско море, докато нещата назреят. Докато си изясним къде е най-добре да те изпратим. Това достатъчно ли е? — Той изчака за момент.

— Не съвсем.

— Не мисля така. — Намести се в стола. — Бих го формулирал по следния начин: през последните няколко месеца в този район се долавят сътресения и те започнаха да стигат до Лондон. От доста време всички отдели работят денонощно, особено „Сигнали“, „Анализ на информацията“ и, разбира се, „Кодове и шифри“. Първоначално приличаше на голямо начинание, свързано с наркотици, което е разбираемо за района; после решихме, че е нещо политическо, касаещо Фидел Кастро — също разбираемо, като се има предвид географското положение. — Изтърси пепелта и я изгледа как почернява на мокрите плочки. — Още не знаем много, но променихме мнението си. Има връзка с предстоящите избори в Щатите, в които, разбира се, сенаторът Матийсън Джъд е активно ангажиран. Свързано е също така и с баланса на силите между Изтока и Запада — такъв, какъвто е понастоящем, а той е много крехък. Значи говорим за нещо много по-голямо от необходимото за една мисия. — Бледосините му очи още се взираха в мен. — Да си призная направо — ако се окаже, че нещата са стигнали толкова далече, колкото започваме да предполагаме, ще ми бъде трудно да спя спокойно в леглото си.

Чернокожо момиче, изключително красиво, нещо повече — завладяващо, приковаващо мъжкото внимание, миньонче с копринена рокля, която би могла да се събере в едната ти шепа, ме наблюдаваше, докато влизах, поради което почти не обърнах внимание, че стои в сянката между медните фенери. Забелязах го едва когато се размърда леко. Бях позвънил и той ми викна да влизам — стояха само на няколко стъпки един от друг, изглежда, разговаряха, но не интимно.

— Ето те и теб — каза Проктър, сякаш не бе очаквал съвсем, че ще дойда, макар че му се обадох от хотела преди десет минути.

„Бих разговарял с него — каза Монк на летището в Насау — особено внимателно. Не е изключено да е завербуван.“

А също така и да подслушват телефона му или някъде да има електронна „хлебарка“.

Вратата се затвори след мен. Вероятно беше с пружина, но не я усетих. Нямаше течение. Тази вечер въздухът в Маями беше мъртвешки неподвижен — съобщиха, че вече сме непосредствено пред фронта на урагана „Мария“. Интензивността му бе спаднала до нивото на буря, след като бе изгубил силата си над океана.

— Моник, запознай се с Ричард Кийс. — Бях му казал фиктивното си име по телефона. — Това е Моник. — Той не каза фамилното й име.

Тя протегна тъмна нежна ръка с ефектно обърната длан, като фотомодел, очите й излъчваха зноен блясък изпод черния грим, докато ме разглеждаше.

— Добър вечер — каза тя тихо и погледна към Проктър. — Ще ми се обадиш ли?

— Разбира се. — Не отиде с нея до вратата, а когато тя мина покрай мен, остави въздуха напоен с аромат на пачули.^[2]

Стори ми се, че вятърът затръшна капак на прозорец. Сигурно имаше някой на горния етаж и вероятно е блъснал врата — твърде рано беше бурята да започне.

— Кога пристигна? — Не ми подаде ръката си.

— Преди известно време.

— Направо тук ли идваш?

— Минах през Насау. Добре изглеждаш. Не съм те виждал отдавна.

— Чувствам се чудесно. Какво ще пиеш?

— Тоник.

Отиде до вграденото барче, над което светеше корабна лампа. На светлината й проблясваха комари. В действителност изобщо не изглеждаше добре, но като че ли не беше заради куршума в него. Монк ми каза, че не го безпокои, ако не се претоварва физически. Според мен приличаше повече на естествена умора — пиене, късни нощи с момичета като това. Монк ми каза, че допада на жените.

— С лимон ли?

— Няма значение. Хубаво жилище имаш.

— Чудесно е.

Изобилие от плетени мебели, бамбук, големи възглавници, тук-там декоративни огледала, стенни украшения — неща, които не бих повярвал, че са негови. Оскъдна светлина навсякъде, стените бяха на петна, дължащи се на филигранните абажури, окачени със синджири из цялото помещение — мавританска атмосфера. Телевизор с голям екран и видеомагнетофон, отрупан с касети, купчина лъскави списания, разпилени по персийския килим — „Вог“, „Харпърз“, „Ел“, „Ванити феър“. Беше се законспирирал дълбоко като рекламен агент, работещ чрез големите телевизионни програми по източното крайбрежие на САЩ и Бахамските острови.

— Все още ли не пиеш?

— Почти никога. — Взех чашата. Сега, след като застана близо до една лампа, видях, че не е просто умора. Имаше приятно лице, необикновено пропорционално, спокойни тъмни очи, абсолютно прав нос и четвъртита брадичка, но кожата бе започнала да повяхва още на неговата възраст — около четиридесет — от напрежението, заради което беше започнал и да отслабва. Личеше си и по очите му, и около тях — изглеждаха по-неуверени, отколкото при последната ни съвместна мисия, когато се бяхме скрили в едно мазе в Сегед, близо до югославската граница, и очаквахме в продължение на десет часа да ни намерят, да хвърлят бомбата вътре и да оставят плъховете вътре да оберат парчетата ни. „Чардаш“.

Нямаше вид да е годен отново да излезе на оперативна работа, макар че не можех да кажа дали причината за част от стреса, който показваше — или пък за целия, — не съм аз. Може би невинаги се държи така.

Седнахме върху възглавници на пода — единствените столове бяха подредени около бамбуковата маса. Продължих по схемата, дадена ми с инструкциите — решил съм, че не е зле да го навестя, когато съм чул, че е тук, и така нататък.

— Разбира се, радвам се да те видя. — Той наля за себе си уиски — голямо и чисто. — Нещо като почивка ли? — Акцентът му все още беше английски, но бе започнал да възприема американския говор.

— Не съвсем. Предполагаме, че Кастро разполага плаващи подслушвателни станции по решение на Централния си комитет.

Засечени са някои сигнали на лабораторията по свръзките при Главния щаб.

След кратко мълчание:

— Не е по обичайната ти специалност. — В усмивката му имаше някакво подкупващо доверие, предназначено да премахне риска, който тази забележка съдържаше. Не успя.

— Не е истинска мисия — отвърнах. — Просто нямаше кого да изпратят тук, обаче Кроудър ми даде гаранция.

Ако имаше „хлебарка“, не можех да я избягна. Тук съм заради Кастро и съм решил, че мога да се обадя на Проктър, за да си спомним старите времена — такъв беше сценарият и аз трябваше да се придържам към него.

— Гаранция?

— Че ще ме изтегли обратно в Лондон, ако се появи някоя нова мисия.

— От колко време си така?

— Близо два месеца. Знаеш как е.

Той почеса черните косми по гърдите си през отвора на ризата:

— Знаех.

— Липсва ли ти?

— Тук нещата са много добре. Тези избори навлизат в гореща фаза, разбираш ли? Какво мислиш за нашия сенатор Джъд?

— Политиката не е за моята кошница.

— Тук я правят по много забавен начин. Някой пусна слух миналия месец, че Джъд бил пристрастен към марихуаната, а накрая го сведоха само до едно дръпване по време на събиране, когато бил в гимназията — мислел, че е обикновена цигара. Обаче това можеше да разруши кампанията му. Тукашните добри хора не се интересуват от нечия външна политика. Стига им човекът да е чист.

— Малко пуританско.

— Така е. После екипът на Андерсън пусна слух, че във Виетнам се е отлъчил без разрешение за три месеца, а се оказа, че е бил във военна болница с рани, получени в бой. Военната биография на Джъд е безупречна и те го знаят. Миналата седмица като отведен удар сензационните вестници на републиканците излязоха със снимки на Тейт, плаващ около Файър Айлънд с яхтата на един негов приятел и...

— Тейт?

— Ох, за бога, на Луната ли живееш? Сенаторът Тейт от Кънектикът, кандидат от листата на Демократическата партия. Публикуваха негови снимки в едър план с Патси Стайлз, кацнала в скута му по бикини, на задната палуба. Шокът потресе целия Вашингтон и естествено Тейт бе буквално изритан от кампанията, а в случай, че ме попиташ коя е Патси Стайлз — тя е прочута мафиотска метреса. Казвам ти, политиката може да бъде голямо забавление по тези оживени ширини. Много ли е горещо тук?

— Няма полза от отваряне на прозорци...

— Не, но мога да поувелича оборотите на вентилатора.

Той стана от пода и прекоси към стенния ключ. Направи ми впечатление, че още е гъвкав и се движи с лекота, очевидно се занимава с физически упражнения. Не беше съвсем характерно за сегашната му дейност — пасивните информатори обикновено показват тенденция към размекване.

— Забелязвам, че миришеш на „Цитронела“^[3] — каза той. — Добре си направил, защото са истинска напаст. — Говореше за комарите. — Запомни ми думата. Матийсън Джъд не е за подценяване. Държавник с такъв поглед върху външната политика не сме виждали от времето на Никсън и освен това не е мегаломан. Ще го изберат. Трябва да го изберат.

Значи ето защо са ме изпратили тук. Бяха ми показали част от „странните“ информации, изпратени от този човек в Лондон, както и някои от нещата, които е пускал в дипломатическата поща. Първокласен таен агент бива прострелян при изпълнение на задача, изпращат го да действа като пасивен информатор в Карибския район и се забърква в американската политика до такава степен, че това започва да пречи на работата му.

Цялостната картина беше много мътна и аз започнах да го слушам особено внимателно, понеже трябваше да доловя всичко възможно — фалшива нотка, неадекватен тон, неуместна дума. Не бях забравил първото предупреждение, изречено с обезоръжаващата му усмивка, когато му казах защо съм изпратен в Карибския район: „Не е по обичайната ти специалност.“

На този човек бяха възлагани някои от най-големите задачи, обикновено в Близкия изток, където бе любимото му гюле за действие. Извършил бе доста сериозна разузнавателна работа в щабквартирата

на Организацията за освобождение на Палестина в Тунис през седмицата, преди израелците да ѝ отнесат покрива, проникнал бе в системата на либийската противовъздушна отбрана и съветската програма за доставки на оръжие, ракети и оборудване за арабските държави. Беше много добре обучен, твърде опитен и голям професионалист, за да допусне нещо да пречи на работата му — считам, че е напълно естествено от негова страна да ме информира на чашка за местната обстановка и да обоснове пристрастията си като пасивен участник в кампанията на сенатора Джъд, обаче същите неща изпращаше и в бюрото по каналите на дипломатическата поща. Това не беше...

Телефонът извънтя и той се протегна по цялата дължина на килимчето, за да го вземе.

— Да?

Капсулата на слушалката бе омотана с мръсен лейкопласт, а кабелът — оплетен. Питях се дали това е основната му връзка с Лондон.

От другата страна се долавяше женски глас. Прекалено слаб, за да различа някоя дума или да разбере дали не е Моник — жената, която току-що си отиде.

— Няма да се бавя — отговори той след малко, затвори телефона и клекна отново. — Като казвам, че Матийсън Джъд трябва да влезе в Белия дом, имам предвид, че той е единственият човек в тази страна, който може да я насочи по нов път — и не цитирам стандартните лозунги. В този случай, конкретно с този човек, това е истина.

Подхвърлих някакъв въпрос и го оставих да приказва, като умишлено се стремях да запомням всичко, а в дъното на съзнанието ми се промъкваше чувство за нереалност и ненадейно проблесна странен въпрос — този човек наистина ли е Проктър? Странен, понеже със сигурност знаех, че е той — променил се е малко от последния път, когато го видях, поотслабнал е и показваше признаци на стрес, но беше същият човек, с когото проведохме успешно две много трудни мисии, и го познавах до мозъка на костите му. И все пак въпросът резонираше в мисълта ми.

— ... Много се надявам, че правителството на Тачър ще разбере ползата ни от Матийсън Джъд, защото изходът от тези избори ще има огромно отражение върху Обединеното кралство...

Беше почти дословно повторение на един от докладите, изпратени от него миналата седмица: „Прилича си с предишните“, бе отбелязал в страничното поле информационният аналитик — „доминираща тема“. Продължавах да слушам, но не можех да се отърся от чувството за нереалност, за липса на концентрация. Въздухът в стаята беше задушен, наелектризиран, въпреки че вентилаторът го разместваше. Целият град бе обкръжен от бурята и зареден с напрежение, а това не облекчаваше положението.

— ... Познанията му за междуособните борби за власт в Кремъл са далеч по-задълбочени, отколкото сме виждали в който и да е досегашен президент на Съединените щати — наистина благодарение на частичното повдигане на завесата от гласността, но Джъд забелязва всичките им ходове. Само че... — той махна с ръка във въздуха и този път усмивката му беше тъжна, — само че политиката не е в твоята кошница. Аз те отегчавам до смърт. Слушай, мога ли да ти помогна с нещо в мисията?

— Не е точно...

— Добре де, задачата. — Тъмните му очи се присвиха в усмивка. Устните, даже и зъбите, се опитваха да засвидетелстват приятелство — фалшиво свидетелство.

— Много любезно от твоя страна.

Казах го веднага, но се наложи да мисля много бързо, защото той ме заблуждаваше на всяка дума — крайно недопустимо е за който и да е агент-детектив да предлага помощ на някой от колегите си, защото, когато се разкрие монитор за нова мисия, тя попада под ограничения, става неприкосновена, а инструкциите са свръхсекретни и изцяло устни с изключение на картите, задграничния паспорт и съответните документи. Същото важи и за задачите и всяко официално начинание на бюрото, изискващо псевдоним за изпълнителя и кодово наименование. Обаче му казах, че е щедро от негова страна да предлага помощта си, защото очевидно очакваше такъв отговор.

Повярвай ми, той не съзнаваше, че това, което казва, е напълно неуместно, а аз инстинктивно почувствах, че не бива да му го напомням.

Започнах да се потя, но не от горещината в стаята, а от напрежение. У Проктър имаше нещо стряскащо объркано и се налагаше да разговарям с него като с непознат, да се нагаждам към

него, а това малко напомняше игра на руска рулетка, защото първата погрешна дума би могла да улучи заредената камера в револвера. Вече знам защо Кроудър е избрал да изпрати елитен агент-детектив — някой като Фишер би провалил всичко, преди да е разбрал какво става.

„Бих разговарял с него много внимателно.“

Монк.

Точно така. Бях казал на този човек причината за пребиваването ми тук и той не я прие: „Не е по обичайната ти специалност.“ След минута или две щеше да се върне на темата, вече се беше върнал — „да ти помогна“ и така нататък. Вече бях абсолютно сигурен, че всяка казана от мен дума се записва на лента. „Не е изключено да е завербуван“ — отчитам го.

Някъде се хлопна капак на прозорец. С отминаването на епицентъра вятърът отново се усилваше и нощта над града ставаше бурна.

Внимавах за всяка дума, а потта се лееше, защото този човек също бе елитен агент и бе преминал през Норфък, обучен бе да разпитва, преминал е през дузина значими операции, имаше достатъчно опит и умение да застане с лице към някого в стаята, да го вкара в минно поле от клопки и примки от непрекъснати въпроси, като се усмихва приветливо и измамно под светлината на висящата лампа.

— Разкажи ми за задачата си — каза той.

Хлопване на капак от прозорец.

---

[1] Желана личност (лат.). В случая — легално пребиваващ. — Б.пр. ↑

[2] Скъп парфюм с екзотичен аромат. — Б.пр. ↑

[3] Марка репелент срещу комари. — Б.пр. ↑

3.

КОНТАКТ

Една керемида се разби и парчетата изсвистяха покрай лицето ми в мрака. Движех се плътно до сградите и не исках да пресека улицата, макар отсрещната страна да бе на завет, защото вятърът носеше всякакви боклуци, а беше трудно да се забележи падащ предмет през поройния дъжд. Бурята бе извадила от строя електроцентралата, която охраняваше този район, и единствената светлина идваше от малкото закъснели коли, бързащи да се приберат.

Проктър бе опитал да повика такси на няколко телефона, но не отговаряха.

Нещо се удари в голяма витрина и стъклото се пръсна като бомба. Аз се присвих и застанах до един вход с гръб към улицата, накиснат от дъжда. Вихърът подхвана стъклените отломки и ги замята из въздуха. Една кола мина покрай входа, като си пробиваше път през поривите, хвърляше лъчи сребриста светлина и газеше в пороя, заливащ отводнителните шахти. Жена изпищя някъде, предполагам в колата, от уплаха или възбуда, а вятърът разпиля звука.

До хотела оставаше по-малко от половин миля. Върнах се на тротоара с приведена глава, наклонен срещу силния дъжд, с длан на лицето, понеже душ от боклуци ме блъсна със силата на шрапнел. Чуха се сирени и в далечината се показаха мигащите червени светлини на една пожарна, която прелетя през кръстовището, където полицейска кола ѝ бе направила заслон.

Задача. Той постоянно повтаряше задача само защото му бях казал, че не изпълнявам истинска мисия.

Приведох се срещу един силен порив на вятъра, дъждът плющеше. Фарове хвърлиха сянката ми пред мен върху отрупания с боклук тротоар. Последва шум от мотор и внезапно провикване: „Искате ли да се качите?“ — и отново набра скорост, след като с жестове казах: „Не, благодаря.“ Не беше лесно. Сигурно съм изглеждал като мокро плашило, опитващо се да прогони птиците.

Хотелът вече беше на половин пресечка и аз затичах бавно, за да намаля шанса да получа нещо наистина смъртоносно по главата...

— Няма много за казване — обясних на Проктър. — Още не са ме инструктирвали.

— Ясно — отвърна той със сияйна разбираща усмивка. Очите му леко блещукаха между миглите, половината от лицето му бе в сянката на лампата. — Обаче съм сигурен, че ще се окаже доста интересно.

— Едва ли...

— Мисля, че не са изпратили тук човек като теб да свърши някоя дребна работа. Изненадан съм... — отпи нова глътка уиски, — изненадан съм, че не съм го подушил досега. В края на краищата това е моят участък.

— Потънало е в шумотевицата. — Така наричат в „Сигнали“ претоварените съобщения. Насау и полуостров Флорида съставляват гъста мрежа, която има отделна секция от монитори в бюрото, понеже радиостанциите в Съединените щати образуват основната централа за обмен на информация между Лондон и Южна Америка, а близостта на Куба предлага златна жила от съобщителни връзки за подслушване и анализ, даващи поглед върху интересите на Москва в района.

— Много съм добър в избиращелното слушане на шумотевицата — каза Проктър с увиснала брадичка.

— От Кроудър разбрах, че са много доволни. — Грешка, но беше твърде...

— Аз държа връзка с Бракнел.

— Той се отчита на Кроудър. — Това беше истина и той го знаеше, обаче ме приближи до целта и реших да използвам възможността. — Още ли се чувстваш доволен тук?

Замълча за момент, усмивката вече я нямаше:

— За това ли си дошъл в действителност?

— Не съм сигурен, че е заради теб. — Потта щипеше по кожата ми.

Не съществуваше опасност, разбира се, поне физическа, освен ако не носеше в себе си пистолет и не съм нахълтал в капана. „Не е изключено да е завербуван“ — гадна дума, страшна в своя нюанс на обръщане, разкриващо друго лице, някога приятелско, сега на враг; на захвърлено доверие и внезапно родило се предателство; на подлост. Не мислех, че ако Проктър е бил завербуван, съществуваха основания да

ме вкара в каквато и да е клопка, поне не физически — не бях обзет чак толкова от страхова невроза. Все пак в известен смисъл можеше да се получи и по-лошо от това — вероятно се движех в територия, където бих могъл да се изгубя, без да имам време да забележа опасността.

Поне знаех, че Москва не е замесена. Проктър изобщо не ги харесваше онези отгатак, откакто го бяха затворили за пет седмици в психиатрично отделение с цел да го пречупят и да се разприказва. Нужни му бяха шест месеца, докато преодолее шока. Може обаче до него да се е добрала някоя от поне стоте международни фракции, нуждаещи се от човек с неговия опит, а в днешни времена дават големи пари и момичетата са далеч по-хитри.

Коя ли е Моник?

— Просто ми хрумна, че може да са те изпратили тук — каза Проктър, — за да провериш какво правя.

Играеше открито. Нужно ми беше време, а нямах такава:

— Не е точно това. Помолиха ме да те навестя, докато съм тук по проблема с Кастро, да видя доволен ли си.

Леко наклони глава:

— Така ли го формулираха?

— Не. Каза го Кроудър. Нарече го психологическа оценка — познаваш проклетия Кроудър.

След кратко мълчание каза:

— Ясно. — Тонът му сега беше леден и даже фалшивата лъчезарна усмивка повяхваше. — А защо ще иска ти да ми правиш психологическа оценка?

— Според мен има някаква логика. Иначе щях да му кажа да натовари някой друг с това — Чейни е още в този район. С теб изпълнихме заедно няколко задачи, така че те познавам по-добре от повечето хора — това бяха мотивите им.

Но сега разбрах, че не съм прав. Аз познавах Проктър, не този човек. Това не беше Проктър. Държах се много внимателно с него, трябваше да слушам с всеки нерв и да внимавам за всяка дума. Нямах време да мисля какво се е случило с него, но очевидният отговор беше наркотици.

— Познаваш ме по-добре от повечето хора — каза той. — Мислиш ли, че това е вярно?

— В нашия занаят никой не познава другия достатъчно добре, нали? Това е относително. Виж, ако предпочиташ Чейни или някой друг да разговаря с теб, трябва само да се свържеш с Кроудър. Не съм се молил за тази работа.

— Точно така. — Стана рязко и се заразхожда наоколо с палци, закачени като куки на джобовете на износените му дънки, сянката му връхлиташе върху стената, когато минаваше покрай висящите лампи. — Да видиш дали съм доволен, да, така го формулираш ти, не Кроудър. — Той се извъртя, за да погледне надолу към мен. — Но защо да не съм доволен?

Аз също станах, понеже бяхме горе-долу от един калибър и не ми се искаше да се окажа на пода, ако реши да започне нещо. Тонът му беше тих и враждебен и ако е употребил от „ангелския прах“ или нещо подобно, може внезапно да пламне.

— Разбирай го така, Проктър: свикнал си с напрегнатата активност в мисиите и беше много добър — дотолкова те познавам. След случката с куршума вършиш нещо, което се равнява на чиновническа работа и, да си призная, ако се бе случило с мен, досега щяха да ми изгорят бушоните.

Рязко се приближи до мен и ме гледаше с блясък между миглите:

— Имам ли вид, че ще ми изгорят бушоните?

— На теб не ти личи.

Само че не беше вярно — личеше много ясно, бе изгубил способността да си владее нервите. В „Чардаш“ и „Фар“ двамата бяхме толкова близо до онзи свят, както никога, но през цялото време лицето му беше като маска. Дори когато го изведоха от стаята за разпити в Загреб, той погледна назад към мен с абсолютно спокойни очи, а това, което казваха, беше съвсем ясно, но само за мен: „Не се тревожи, не откриха хапчето.“ Капсулата с цианкалий, незабавният изход.

— Тогава позволи ми да те уверя — каза той с изострен акцент, — че няма да ми изгорят бушоните. Тук се чувствам много добре и съм уверен, че Кроудър е доволен от продукта, който изпращам.

Замаяната му глава се обърна, когато капакът на прозореца се тресна отново и някъде на улицата се разби стъкло. Вятърът се усиливаше и свиреше под вратата.

— Пак започва. — Тонът на Проктър изведнъж стана нормален. Той отиде до телефона, клекна, набра някакъв номер и погледна към

мен. — Казваш, че хотелът ти е на десет минути оттук?

— Да.

— Пеш или с кола? — Казах пеш, отгатък вдигнаха телефона и той ги помоли да изпратят такси, но явно без успех. Опита още няколко номера, като гледаше в бележника до телефона, и после стана. — Малко позакъсняхме, всички са се прибрали. — Погледна часовника си. — Бих те поканил да останеш на спагети или нещо друго, но...

— Трябва да си тръгвам. — „Няма да се бавя“, бе казал той на жената по телефона.

— Тогава да поддържаме връзка. — Тонът отново беше нормален, никаква следа от враждебност, без лъчезарна усмивка. Подейства ми успокоително — сякаш изведнъж разговарях с някой друг.

— Така да направим — отвърнах аз. Той дойде с мен до вратата. — Междувременно ще им кажа, че си напълно доволен, нали така?

След кратка пауза отговори:

— Напълно доволен. — Като че ли не беше сигурен за какво говори, но чувстваше, че това е правилният отговор.

Дъждът заваля скоро след като си тръгнах, но нямах избор. Обаче през по-голямата част от пътя почти не се сещах, че ме мокри, понеже възможността да получа нещо фатално по главата бе по-голямо притеснение — наред с това и мисълта, че бюрото има един информатор, който работи в много важна мрежа за сведения и преживява някаква личностна промяна.

Имаше и нещо по-лошо, нещо до голяма степен страшно, което не можех съвсем да определя. Дъждът плющеше по улиците и сирените пак завиха в далечината. Когато неосветената фасада на хотела се изправи срещу мен, смразяващата истина нахлу в съзнанието ми и аз прекъснах своя бяг, сякаш се бях ударил в нещо.

Проктър не само бе започнал да изживява някаква личностна промяна. Имаше и друго — той не я осъзнаваше.

Червената лампичка на телефона в хотелската стая мигаше и аз попитах има ли оставени съобщения. Имаше само едно. Името бе господин Джоунс, кодово название на бюрото, и само един вътрешен

номер — 59. Набрах кода за пряк международен разговор. В Лондон приближаваше 5,00 часът.

— На чисто ли сме?

Гласът на Холмс. Питаше дали има микрофони.

— Доколкото ми е известно.

Възможно бе да има много техника из цялото помещение, но не ми се вярваше, понеже смених стаята още с пристигането си — рутинна процедура.

— Има няколко неща — каза Холмс. — Господин К. искаше да ти ги каже лично, но се е получила засечка с „Кученце“ и сега е пред монитора. Първото е, че иска да посрещнеш Ферис. Той е...

— Кажи го по букви! — Имаше малко прашене, но линията не беше съвсем лоша — просто исках да съм напълно сигурен. Той ми го каза буква по буква и тръпка премина по нервите ми.

Ферис.

— Пристига в Маями след тридесет минути по ваше време — каза Холмс, — ако тази буря не продължава още. Спря ли?

— Вече откриха полетите.

— Добре, той е с „Бритиш Еървейз“, полет 293, директно от „Хийтроу“. Съжалявам, че не можах да ти кажа по-рано, но те нямаше. Можеш ли да го посрещнеш?

— Да. Сам ли е?

— Точно така. — Тонът му бе прекалено небрежен — Холмс обича да се изразява двусмислено в момент на напрежение и знаеше отлично как съм реагирал на името на Ферис. Той беше един от елитните ръководители на операции и го изпращаха да се занимава само със значителни неща. Единственият оперативен ръководител, когото винаги съм искал, но невинаги съм имал. — Второто нещо е, че пуснахме нов монитор — „Баракуда“ — и той е за теб.

Спускаше се в нощното небе.

— Какво означава ЕТЕ? — попита шофьорът.

— Названието на полета: 1:37, „Бритиш Еървейз“.

— Да, вероятно е това.

Носът на самолета стърчеше нагоре, светлините на града посребряваха крилата.

- Колко време можеш да изчакаш тук?
- Около минута. Полицаят е много нервен.
- Тогава влез и провери в колко ще пристигне полет 293.
- Не мога да напускам таксито.
- Аз съм щедър човек.
- Той се върна и каза, че самолетът се движи навреме.
- Добре, направи едно кръгче.
- Какво да направя?
- Заобиколи още веднъж.
- Да се върна тук?
- Да.

Обратната тяга на двигателите заработи, грохотът разтърси нощта. Полицаят каза нещо, докато потегляхме, но аз чух само шофьора:

— Не се заяждай, човече! Не съм се забавил повече от половин минута.

Миризма на керосин нахлуваше през шофьорското стъкло.
Ферис.

Повтарях си името му, като премислях всичко, което появяването му означава — сериозна мисия, като се имат предвид служебното положение и заслугите му и защото видях името му на монитора за „Катапулт“, преди да замина, а това означава, че са го изтеглили от Париж само за една нощ и са го изпратили направо тук без местен инструктаж от Монк, освен ако не са го направили по телефона между Насау и Лондон. Монк би трябвало да даде на Ферис всичко, което знае, без да задържа подбрана информация, както бе направил с мен, понеже редът е такъв: на агент-детектива се казва само онова, което е необходимо да знае в дадения момент; данните за една голяма мисия могат да бъдат безкрайно сложни и да съдържат свръхсекретни материали на правителствено равнище, та дори и папки, предназначени единствено за очите на премиера.

— Заобиколи пак.

Едва ли дори и Ферис ще има всичката информация в себе си. Работата му е да насочва тайния агент, да се грижи за бита му и да осигурява връзката му с Лондон, да му дава необходимата информация и да го изпраща там, където трябва, където изисква мисията, да го охранява от противника и от собствената му параноя, когато играта

загрубее, и накрая да го върне въщи с достатъчно останал му живот, за да издържи въпросите от отчета, които продължават дни наред, седмици наред, докато накрая изключат лампата над монитора в свързочната зала и се заемат с нещо друго.

— Майка му стара, човече, завива ми се свят!

— Как се отваря този скапан прозорец?

— Повреден е.

По стъклото имаше отражения, но вече виждах Ферис, който идваше откъм залата за пристигащи, но не от лентата за багаж. Трябваше да има само едно куфарче, предварително подготвено и оставено за него в паспортния отдел на бюрото, обозначено с „РБ“ — ръчен багаж.

— Можеш ли да спреш тук?

Между една лимузина и мръсен червен фолксваген. Наоколо беше затрупано с багаж. Двама мъже с бакенбарди, черни сака с подплънки на рамената и черни очила като на панда се натикаха в линкълна; един колежанин се прегъваше под тежестта на сърф и леководолазно оборудване; нечия неомъжена леля с корсаж, приличащ на карамфил, и синя коса... И Ферис.

— Онзи човек там — казах аз, — висок, слаб, с очила...

— Видях го.

— Доведи го тук.

Изгорели газове изгониха въздуха, когато вратата се отвори. Преместих се от другата страна на седалката.

— Къде отиваме сега, приятел?

Ферис каза хотел „Фламинго“, на 30-та улица, и шофьорът потегли, като показва пръст на полицаия, а аз го помолих да пусне радиото много силно.

— Намира се на две пресечки от твоя хотел — каза Ферис, но аз му обясних, че междуременно се е наложило да се преместя, защото някой е претърсвал стаята ми и са ме проследили от къщата на Проктър до хотела по време на бурята.

— Вече си осъществил контакт?

— Да. Или по-точно те.

4. ПАЧУЛИ

— Докато беше при Проктър?

— Да.

— Изпратил е някого в хотела ти?

— Възможно е. Обадох му се, когато излизах от хотела, за да му кажа, че идвам. Никой друг не ме познава тук и не бях проследен от летището, когато пристигнах.

— Не си установявал контакти, преди да се обадиш на Проктър?

— Не, не мисля, че е възможно Монк да е разконспириран.

Очилата му проблеснаха на светлината, докато обръщаше главата си:

— Не. Прикритието му е сигурно като банката.

Беше убеден, че няма начин Монк да бъде разконспириран. Значи не са ме надушили от тази посока:

— Тогава е бил Проктър. Монк каза, че е възможно да е завербуван.

— От кого? — Ферис хвърли чифт нови чорапи върху леглото. — Защо нищо не правят както трябва? Погледни това — кафяво като кучешко лайно.

Вече беше разопаковал наполовина багажа си. Не разговаряхме много в таксито въпреки прикритието на музиката. Ферис е педант по отношение на сигурността си.

— Не знам. Всеки би могъл да го завербува, особено тук.

Отново ме погледна, държеше лъсната до блясък черна обувка.

— Тук?

— Не е задължително да бъде политически субект. Тук има хора, печелещи по милион долара седмично от внос на кокаин от юг. Добър информатор, разполагащ със свързочната техника на Проктър, би могъл да следи доста ефективно бреговата охрана на САЩ и да натрупа куп пари.

— Разбирам. Погледни как са лъснати тези скапани обувки. За Лоумън ли ме мислят? — Говореше тихо, с доста съскане, като сменяваща кожата си змия. Не бих искал да съм на мястото на онзи от паспортния отдел, който е приготвял багажа му. — Добре, познаваш Проктър отблизо. Затова са те изпратили тук. Може ли да се очаква от него да провали кариерата си заради големите пари?

— Не мога да преценя. — Станах и започнах да се разхождам наоколо, но по-далеч от пердетата — в стаята би трябвало да бъде само единият от нас. — Променил се е. Променил се е много.

— Наистина ли? — Той занесе черна кожена тоалетна чантичка в банята и се върна, като приглаждаше с пръсти тънката си сламеноруса коса. — Тогавя кой е изпращал истинските материали?

— Вероятно Чейни. Той...

— Твърдиш ли, че е завербуван?

— Тук съм от двадесет и четири часа и разговарях с Проктър от десет до единадесет тази вечер или нещо такова. Не мога да ти дам преосмислена информация.

— Не го и очаквам. Първо трябва да се запознаем с обстановката. — Той постави една четка за дрехи марка „Кент“ върху тоалетното шкафче, като я нагласи под точно определен ъгъл. В моята стая в хотела не бяха преместили нищо по мебелите, но не са забелязали примерно, че второто чекмедже отгоре надолу е оставено отворено с половин сантиметър.

— Къде ще ме настаниш? — попитах Ферис.

— Хотел „Кедрова гора“, недалеч от летището.

— Това резервната квартира ли е?

— Господи — каза той, — очакваш ли, че ще направя такова нещо?

— Извинявай. — Не мислех достатъчно бързо.

Резервната квартира вероятно е резервирана от Чейни или самия Проктър и препоръчана на Паспортния отдел за ползване. Тази нощ тя би могла да бъде клопка, да е заредена с микрофони или и двете неща заедно.

— Нощувал съм в „Кедрова гора“ — каза Ферис. — Малък е, чист и уединен, нищо че е близо до летището. Леснодостъпен, лесно се излиза и можеш да огледаш обстановката. Освен това е евтин, така че и Моли ще бъде доволна.

Хвърли риза на зелени райета в едно чекмедже. Моли е онази кисела стара кучка в счетоводството.

— Някакви подробности? — запитах Ферис.

— Още не знаем. — Затвори ципа на празната чанта и я пусна върху един стол. — Слушай, късно е и затова ще ти опиша в основни линии ситуацията така, както изглежда сега, но имай предвид следното: ключовата личност е Проктър. — Той приседна в края на леглото и облегна лакти на коленете си. — Цялостната картина е много широка и все още неясна. Само трима души са виждали извлечението, което представлява резюме на сигнали, получавани в продължение на седмици, данни от информаторите и частни разговори, подложени на компютърен анализ и оценка. Само трима. Аз не съм единият от тях. Ето защо моята работа ще бъде да те запознавам с подбрана част от онова, което ми дава Лондон. Твоето положение е следното: действията ти трябва да ни осигурят нужния подход, за да можем да вкараме в действие „Баракуда“. Това е кодовото название на мисията, както вероятно знаеш, понеже Холмс несъмнено ти е казал. — Той прокара пръсти през косата си. — Значи Проктър е ключът, както и достъпът — такава е информацията, с която ми беше дадено да работя, и нея мога да ти предам изцяло. Недей да мислиш Проктър за евентуално презавербуван или дезертирал информатор, който вероятно е изпращал неверни сведения в Лондон в продължение на неизвестен период — или, бих казал, не го считай само за такъв. Той е повече. Той е много повече.

Това беше инструктаж. Все още не бе ме разпитал за срещата ми с Проктър и това щеше да е следващата му стъпка, но не непременно тази вечер.

— Въпрос — казах аз. — Има ли нещо общо „Баракуда“ е американските избори?

Стори ми се, че това малко го притесни, но не знаех защо. Вероятно съм се докоснал до част от информацията, за която е бил инструктиран да не споделя с мен.

— Косвено да — отвърна след минута.

— Това е връзката с Проктър. Той прави предизборна пропаганда за сенатора Джъд и, изглежда, е на прав път.

Ферис се взираше в ръцете си:

— Да, в Лондон знаят за това. — Кратка пауза. — Имам предвид участието му в кампанията на Джъд.

Сега гледаше мен вместо ръцете си и почувствах нервен тик. Нещо някъде ми се беше изплъзнало, но не и на Ферис. Не трепнах, когато телефонът иззвъня, но се стреснах.

Той се пресегна през леглото.

— Да?

Не можех да доловя гласа от другата страна.

— Кога?

Слабото му тяло беше приведено над телефона. Мисля, че не ме гледаше, но не можех да бъда сигурен — светлината се отразяваше в очилата му. Никога не съм напълно спокоен с този човек, въпреки че винаги съм настоявал той да ми бъде оперативен ръководител в мисиите и въпреки че ме е насочвал с голяма вещина и ме е връщал у дома в изправност. Мненията и предпочитанията на тайните агенти се различават, но аз го считам за най-способния оперативен ръководител в бюрото, а по всяко време действуват седем или осем такива.

— В ход ли е вече?

Това, което ме кара да се чувствам неспокоен, е самият човек, начинът, по който търси „хлебарките“, и начинът, по който обича да те гледа със спокойните си кехлибарени очи — много продължително и без да мигне, та чак те обзема параноя. Сега пак стана така.

— Не, но е осъществен контакт.

Да, претърсиха стаята ми и ме проследиха от дома на Проктър. На телефона вероятно беше Монк.

Малко са хората, които не го харесват — имам предвид Ферис. Казват, че когато му писне да гледа телевизия, обича да души мишки.

— Ще му предам.

Той постави обратно слушалката и стана от леглото, като натика дългите си бледи ръце дълбоко в джобовете и се заразхожда наоколо, прегърбен като стар испански дон.

— Други въпроси?

Явно няма намерение да ми каже кой се е обадил и защо. Няма да му е лесно на малкия пор-ловец, когато се канеше да пусне през дупката надолу в тъмните лабиринти. По нервите ми още се носеше ледена тръпка заради неволната грешка, която може би съм направил.

Грешка ли е било? От какво естество? Какво е трябвало да скрия?

— Да — отвърнах. — Какво правим ние тук, в Съединените щати?

— Имаш предвид каква е позицията ни спрямо ФБР?

— И ЦРУ.

Той въздъхна, отрицвайки напрежението, а на мен ми стана ясно, че му се бе наложило точно за една секунда да прерови мислено цялата информация, която не бе предназначена за мен, и да реши колко от нея е безопасно да разсекрети.

— Възможно е да са компрометирани.

Богородице!

— Не би трябвало да го знаеш на този етап — каза Ферис с наклонена глава. — Но въпросът беше уместен и имам известна свобода по отношение на дискретността. Не ни е известно дали ЦРУ и ФБР са компрометирани на някакво конкретно ниво, ето защо искам просто да го имаш предвид, но риск съществува и поради това не действаме съгласувано с тях, не им докладваме и не търсим тяхната помощ в настоящия момент.

Картината вече придобиваше очертания. „Да си кажа направо — ако се окаже, че нещата са стигнали толкова далече, колкото започваме да предполагаме, ще ми бъде трудно да спя спокойно в леглото си“ — бе казал Монк, а Ферис само преди няколко минути: „Цялостната картина е много широка и все още неясна.“

— Мога ли да пийна малко вода?

На практика той беше домакин.

— Моля? Да.

Отидох до банята и разопаковах една от чашите.

— Не искаш ли тоник или нещо друго? Сигурно има в хладилника.

Той стоеше в коридора и аз улових лицето му в огледалото. Гледаше ме как пускам чешмата. Не можех да разбера за какво мисли, какво се върти в главата му.

— Просто съм жаден.

Когато се върнах в стаята, той отново запитва:

— Други въпроси?

Това беше нормално. Обикновено инструктиреше по този начин — първо общата картина и после въпроси, за икономия на време.

— Да. Излиза, че двете големи разузнавателни организации на Съединените американски щати по всяка вероятност са компрометирани, а Лондон изпраща един малък мишелов да провери някакъв дребен сънливец?

— Разбирам какво искаш да кажеш, но това си е местен въпрос. Проблемът при „Баракуда“ е, че на заден план стават толкова много неща и сведенията от комуникационните средства започват да задръстват компютрите. По тази причина в Лондон Кроудър под прякото ръководство на Шепли работи денонощно с аналитиците, преди съобщителните мрежи съвсем да са се объркали и смесили с чужди свръзки, пропадайки в пълен срыв. Една по една — каза той с леко натъртване — радиостанциите променят кодовете, каналите и честотите от страх, че сведенията им ще бъдат подслушани, и в най-скоро време аналитиците в Лондон ще седят със скръстени ръце пред изключените компютри поради липса на входящи данни. Сега на теб се пада задължението да ги осигуриш.

Отговорих по-бързо, отколкото възнамерявах:

— Още не съм подписал.

— Поръчах да изпратят някого — каза Ферис.

— Някого?

— Да изпълни формалностите и да вземе подписа ти. — Наблюдаваше ме непрекъснато, на устните му бе изписано задоволство — усмивка, но не съвсем, почти съм сигурен, че изглежда така, когато се забавлява с удушване на мишки. — Само че очаквам още въпроси, докато дойде.

Отпих още вода; нервите си имат своя собствена жажда.

— Може да се окаже, че само му губиш времето.

— Възможно е. Като резерва сме подготвили Медик — тази нощ го изтеглиха от Щутгарт.

— Медик го бива — казах, без много да му мисля, — при положение че успее да устиска мускулите на сфинктера си, когато стане напечено.

Този Ферис, да знаеш, се смее през зъби, като змийско съскане.

— Въпросите — каза той и погледна часовника си.

Все пак не ми харесваше. Да, точно така, това бе часът на истината, през който преминаваме всички, когато ни предложат мисия, а той никога не е лек, понеже трябва да решиш дали да играеш на сигурно и да я откажеш, като изчакаш да излезе нещо по-привлекателно, или да вземеш писалката, примирявайки се с голямата вероятност да попаднеш под нечий мерник, да влезеш прекалено бързо в някой завой или да се строполиш на пода, преди да са се усетили за капсулата и да я изтръгнат от устата ти. Часът на истината, да, а също така и границата, от която няма връщане назад.

Този път обаче нервите ми бяха по-опънати от обикновено, без да знам защо. По-точно, знаех, но не исках да си го призная. Още не.

Да, въпросите.

— Добре, какъв район покрива „Баракуда“?

— Карибския.

— Изцяло моя ли е?

— Изцяло.

— Ако работата е толкова сериозна, колкото казваш, би трябвало да действат и паралелни операции.

— Да, в Цюрих, Кейптаун и Хонконг, но те са финансови и политически, не са активни.

Това означаваше, че действието се развива зад затворените врати от тиково дърво и в частните многонационални клубове, а не по среднощните улици и в стаите за разпити.

— Аз единственият активен агент ли съм в цялото начинание?

— Да, но недей да си вириш носа. Ръководител е „Голямото бюро“, в „Сигнали“ е Кроудър, а аз съм ти оперативен ръководител. Разбира се, можеш да получиш всякакъв вид помощ, от която имаш нужда, без ограничения. Случаят е първа категория.

Мисля, че трябваше да го очаквам, щом Шепли и Кроудър са на монитора в Лондон, а тук с мен е Ферис, но бях изненадан и впечатлен, защото първа категория осигурява на агент-детектива пълна подкрепа и обезпечение — свързочни средства, куриери, стратегически разположени военизирани медицински групи и връзки с местното британско посолство или консулство, както и дипломатически имунитет в случай на неизбежно нарушаване на законите в съответната държава.

На твърде малко първокласни агент-детективи е предлагана първа категория: Торн, Фосдик, Барет и, струва ми се, Тасман, понеже мисия от такава величина не е често явление.

— Не искам помощ — казах на Ферис и допих чашата с вода.

— Струва ти се прекалено разточително ли? — Наблюдаваше ме внимателно. — Даже и при твоята арогантност?

Не се хванах на заяждането му:

— Става голяма навалица. Чуй ме, Ферис, не съм се променил и знаеш, че мога да работя само ако вие, копелета, ме оставите на мира.

— В тона ми нямаше раздражение, но държах да ме разбере правилно.

— А ако наистина имаш нужда от помощ?

— Тогава по-добре да сте наблизко.

— Е, приятно е — каза той — да знаем, че ти създаваме някакво успокоение, макар да не искаш да го признаеш.

— Дрън-дрън.

Опитваше се да ме предизвика, но не само за собствено удоволствие. Човекът, когото беше повикал да ми зачисли „Баракуда“, се очакваше всеки момент и Ферис ще иска да получи подписа ми незабавно, понеже, ако отклоня предложението, той ще трябва да докара Медик от Лондон, за да поеме щафетата, ако действително са подготвили този човек като резерва, в което малко се съмнявах. Нали знаеш, че и такъв номер могат да ти извъртят. Могат да разплетат всички нерви по тялото ти, стига това да отговаря на сценария им. Виждал съм как насила изстрелват човека на мисия с абсолютна сигурност, че когато изпълни задачата, няма да премине обратно границата жив. После направиха невъзможното и го върнаха все още функциониращ, като успяха да го разпитат съвсем навреме, преди да излезе и да се хвърли под един автобус.

Бюрото е свещеният бик, а главите ни, приятелю, никога не са достатъчно далеч от жертвения камък.

— И така, ако се заема, започвам сам. В случай, че се нуждая от помощ, ще я поискам.

— Разбрахме се.

Въпроси:

— Ами Проктър? Ще му прикачите ли опашка? Микрофони?

Той надигна слабото си тяло от леглото, отиде в банята, скъса найлоновата обвивка от другата чаша и пусна чешмата.

— И аз съм жаден. Налагаш ми много силно темпо. — Занася се.
— Вчера му закачихме опашка и организирахме денонощно наблюдение. Инсталирахме и микрофони.

— По кое време? — попитах и зачаках.

Гледаше ме от коридора с чаша вода в ръка:

— Малко преди да отидеш там.

— По чие нареждане?

— Лондон се разпореди, щом...

— За бога, имам предвид по чия заповед на местна почва, кой е наредил на човека с отвертката?

— Аз.

— Знаел ли си в колко часа ще бъда там?

— Да. Те...

— Подслушвали сте и моя телефон?

— Моля те, седни. Ще се почувстваш много по-удобно.

Нужно бе да се съсредоточа и да се овладея, преди да заговоря:

— Не е много възпитано, нали?

Въздишка. Една от типичните му пресметнати въздишки:

— Знаеш ли, наистина мисля, че тази работа е за Медик. С него ще се оправя далеч по-лесно.

Поразшавах се малко наоколо, върнах се и седнах на пода с облегнат на стената гръб. Долових лека миризма на килим и промяна в акустиката — идващият през прозореца шум от движението се чуваше по-слабо.

— Майната му на Медик.

— Сега ще се почувстваш по-добре.

— Значи сте записали на лента цялата ми среща с Проктър?

— Да.

— Следователно не ви е нужно да ме разпитвате.

— Освен за визуалните впечатления и обстановката.

— Личи, че е в добра форма. — Продължавах да говоря нормално, като очаквах раздражението да премине от само себе си. Единствената физическа алтернатива да се освободя от адреналина бе да цапардосам Ферис, обаче той ми е спасявал живота прекалено много пъти, за да си позволя да го докосна, а и във всеки случай това би било израз на лошо възпитание. — Започна много добре, но после стана враждебен. Той...

— Ти ли го предизвика?

— Не. Отнасях се много внимателно. Отслабнал е и живее с опънати нерви — ще го доловите и в гласа му. Занемарен апартамент, нает с обзавеждането, климатичната инсталация не работи. Установих го, преди бурята да прекъсне електрическото захранване. Много красиво черно маце, което си отиде, без да каже нищо. Той е...

— Проститутка ли?

— Не, освен ако не хвърчи много нависоко — Вашингтон или нещо от сорта. Изтънчена е, потенциален динамит. Рокля от естествена коприна, платинен часовник „Пиноше“.

— Да, опашката събщи за нея. Проктър представи ли я?

— Да, казва се Моник.

Разговорът, както и мисълта за нея ми припомниха полъха на пачули и в асоциацията с него нещо друго, което витаеше в жилището на Проктър — нещо, което не бях видял или чул, някакво присъствие, непреодолима сила. Точно това бе изпънало нервите ми и най-много се боях да не би Ферис да ме попита за него. Още не беше ме попитал и можеше изобщо да не ме попита, но ако не го направи, ще зная най-лошото.

Параноя.

— Уговорихте ли се да се видите пак?

— Моля. Да. Ще се срещнем утре за обяд в „Ойстър пик“.

— Въпреки неприязънта му?

— Иска да знае повече.

— За какво?

Телефонът извъня.

— Защо съм тук. Подозира, че го проверявам.

— Така ли? — Той вдигна телефона, послуша и каза: — Качи се горе.

Остави слушалката и аз го запитах каква е ролята на Монк.

— Той е много опитен и с доста високо положение в задокеанския корпус, така че, ако се свърже с теб, слушай внимателно.

— Ръководи ли някого тук?

— Имаш предвид „водопроводчици“ и сътрудници ли?

— Да.

— Не. Твърде далече е и на много високо, за да се грижи за „водопроводчици“. Считай го за свързваща фигура между „Баракуда“ и

операциите в Цюрих, Кейптаун и Хонконг и, разбира се, пряка връзка с Лондон — по тази причина те изпратиха в Насау за местен инструктаж.

— Кой се грижи за водопроводчиците?

Почукване на вратата и той се запъти натам. „Водопроводчици“ наричаме някои инженери, предимно специалисти в електрониката, занимаващи се главно с подслушвателни системи и елиминирането на такива.

— Имаме един човек, казва се Паркс, който върши тази работа — каза Ферис и отвори вратата.

Станах от килима, когато той влезе — дребен човек с резки движения, вид на свещеник, смирен, с отвратителна вратовръзка.

— Тръскот — каза Ферис, — това е господин Кийс. Няма да ви отнеме много време, зная, че е късно.

Кимнахме и Тръскот се огледа за стол, разкопча ципа на чантата си. После Ферис ме погледна и каза:

— Защо мислиш впрочем, че Джъд трябва да бъде избран?

Обзе ме внезапен хлад и кожата ми настръхна, чувството ми за реалност постепенно отлиташе.

И едва доловимата миризма на пачули.

— Джъд ли? — казах бързо. — Ами Проктър е просто задръстен с тази идея — имате го на записа.

— Вярно. — Сякаш бе забравил.

Не беше забравил.

— Всъщност... — Бъди внимателен, много внимателен! — Както и да е, имате всичко на запис.

Ферис се бе обърнал настрани и аз казах на Тръскот:

— Да оформите документите ми ли сте дошли?

— Да. — Изглеждаше изненадан. Разбира се, Ферис би трябвало да му е казал. Просто се опитвах да подхвана разговор, докато чаках Ферис да се обърне пак. Исках да видя очите му. По кожата ми изби студена пот.

Тогава той ме погледна, но естествено не можах да забележа абсолютно нищо — не би допуснал някакво изражение в тях.

— Започва ли?

Сякаш нищо не бе се случило. Беше ли станало нещо, или само си въобразявах?

— Какво да започва?

Чувството за реалност бавно се връщаше.

— Мисията — отвърна той, като ме гледаше непрекъснато.

— Да. — Казах го, без да се замислям, но нямаше съмнение, защото не можех без него, без Ферис и бюрото, без помощта им. — Да, разбира се.

— Горещо е тук — рече той и се запъти към ключа за регулиране на температурата, като каза през рамото си: — Ако обичаш, изготви ми документите.

Струва ми се, процедурата отнемаше десет или петнадесет минути, не си спомням — на този етап няма много за оформяне, само се подписват формуляри.

— Най-близки родственици?

Започнахме. Същевременно наблюдавах през коридора дали лицето на Ферис ще се появи в огледалото в банята, или в стъклото на окачения на стената морски пейзаж, понеже не исках да го погледна направо. Все пак най-лошото вече мина и за известно време нямаше да тормози мисълта ми — вероятно до през нощта в покоя на пълния мрак, когато в сънищата идват демоните...

— Същото завещание ли, сър?

— Какво беше последния път?

— Шордич, „Изморените съпруги“...

— Точно така, нека остане.

Така започнахме и до 1:00 бяхме приключили. Нямаше зачисляване на оръжие, не исках куриер, подкрепления и прочие. Подписах всичкия боклук.

Тръскот си тръгна, като поклащаше глава, чантата с документи под мишницата му изглеждаше прекалено голяма за него.

Преди да го оставя сам, Ферис каза:

— Като последна инструкция: първостепенната ти задача е да се вкопчиш в Проктър и да измъкнеш от него всичко, което можеш. Влез му под кожата и действай оттам. — Ръцете му бяха протегнати напред с разперени дълги пръсти. — Проктър е подходът, който трябва да имаме, преди изобщо да започнем „Баракуда“.

Отговорих, че разбирам.

Обаче на сутринта той се обади по телефона и каза, че Проктър е изчезнал. Обрал си крушите през нощта.

5. ЛАНГУСТА

Тя бе по-надълбоко от мен и гледаше нагоре през маската си.

Двама души са работили цяла нощ.

„Надолу“ — даваха знак ръцете ѝ. Правех се, че не виждам. Съзерцавах безкрайните корали — много красиво и прочие.

Претърсили са целия апартамент с уреди за откриване на „хлебарки“ и не бяха намерили нищо, поне нищо негово. Само „хлебарката“, която Монк бе наредил да инсталират, без да ми каже. Вече бях спрял да се притеснявам за това, защото тази мисия нямаше да бъде като другите — поставили са я в първа категория и ще ме карат да се лутам из лабиринта като плъх, затова не можех да очаквам особени обноси.

„Надолу“ — казваше тя с ръце, окуражаваше ме, кимаше бавно, леката ѝ коса се носеше по течението. Извих се и се спуснах към мястото, където ме чакаше, малко над пясъчното дъно. Манометърът показваше четири атмосфери. „Окей?“ — попита тя с насочени нагоре палци. Засуетих се привидно с циферблата и после кимнах: „Да, окей.“

Никога не бях виждал Ферис да задвижва нещата толкова бързо: беше свършил много работа, вкарвайки в действие хора незначайно откъде, изпращайки сигнали до Лондон и Монк, както и това, че ми каза да се преместя в „Кедрова гора“ на Саут Ривър и да се уверя, че не са ме проследили, когато стигна там — хотелът ми беше разкрит. Ферис бе наредил да съберат нещата ми и да ги занесат в новата квартира.

Тази сутрин бе приложил всички трикове от учебниците и се бе добрал до телефонните сметки на Проктър за последните три месеца. Прегледахме ги и открихме, че местният номер, на който е звънял най-често в периода от трети до деветнадесети август, е нейният, на Ким Харвестър — жената, която плуваше до мен и ме гледаше през маската с издължените си зеленикави очи.

„Добре, хайде да излизаме“ — ръцете ѝ сочеха с длани нагоре, а плавниците ѝ заработиха. Райетата на костюма ѝ трепнаха на подводната светлина, косата ѝ се изправи, а после се разпиля, когато забави, за да ме изчака. След това отново се изпъна от течението като светла морска трева.

Бяха разбрали, че изчезва завинаги, понеже наблюдателят, който Ферис бе поставил в отсрещната сграда, го видял как трупа много багаж в открития си седемгодишен шевролет долу на улицата — взел дори и стереомагнетофона и гребния тренажор.

„Да излизаме. Добре ли се чувстваш?“ Мехурчета се издигаха към гладката бяла повърхност.

Би трябвало да знаят с кого си имат работа. Забелязал опашката в тойотата през три коли зад него по булевард „Бискейн“, спрял на бензиностанцията, обадил се по телефона, после се върнал в шевролета и продължил, а полицейската кола пристигнала, преди да са минали три пресечки, и подложили опашката на проверка за алкохол, докато шевролетът се отдалечавал... Слънчевата светлина блестеше в очите ми, тялото отново тежеше нормално.

— Много добре се справяте — каза тя, след като свали маската.

— Благодаря.

Бях казал на Ферис, че искам незабавно да прослуша лентата, която са записали, докато съм разговарял с Проктър в жилището му — не желяех в Лондон да мислят, че съм го подплашил с нещо, изречено от мен. Ферис ме освободи от отговорността, нарече го показно упражнение.

— Как ме намерихте? — поинтересува се тя. Събличахме водолазните костюми на кея, където тя имаше барака, пълна с екипи, сакове за лов на раци и оборудване за подводен риболов. — Не съм на много оживено място.

— Един човек, с когото разговарях вчера, ми каза, че сте добър специалист. Кога сте напуснали родината?

— Преди години. — Тя изтръска мократа си коса. — Баща ми беше капитан на малко товарно корабче в Дувър, но накрая зимите взеха да не му понасят.

Тя простря водолазните костюми, изми ги с маркуч, после и кислородните бутилки и почисти маските.

— Ами вие?

— Само гостувам.

Погледна надолу, после отново нагоре:

— Не се нуждаете от уроци по гмуркане.

— Отдавна не съм практикувал. Липсва ми увереност.

Откъм водата, отвъд лодките, се чу внезапен писък на чайки и тя извърна глава, за да погледне към тях — имаше продълговато, неголямо лице, плътни устни, все още неизчезнали следи от маската по скулите, предполагам тридесетгодишна. Кожата ѝ бе остаряла преждевременно от слънцето.

— Не — каза тя, — не ви липсва увереност. Само се стараехте да изглежда така.

Тя се усмихна за първи път, откакто бях дошъл.

— От колко време преподавате?

— О, отдавна. — Прокара четката през косата си. — И кой ви каза къде да ме откриете?

— Джордж Проктър.

— О! — Тя се изправи.

— Каза, че сте добра учителка.

— Той е боклук — отсече тя безцеремонно, поглеждайки встрани, и започна да подрежда кислородните бутилки.

— Мога ли да помогна?

— Sprawям се и насън.

Имаше жилаво и силно тяло, къс панталон от каки със запретнати крачоли и тениска с потъмнял от мократа коса гръб.

Очаквах да ме попита как е Проктър, понеже ѝ се е обаждал всеки ден, понякога дори два пъти, за последно преди почти месец, но тя само каза:

— Не чух добре първото ви име.

— Ричард.

Разбира се, вярвам, че и ти не би попитал за здравето на човек, когото току-що си нарекъл боклук.

— Щом не са ви нужни уроци по гмуркане и не ви липсва увереност във водата, защо сте дошли тук? — попита тя с прям и искрен поглед.

— Надявах се, че може да знаете къде е отишъл.

— Така ли?

Някой вкарваше моторна лодка в пристана. Загаси дизелите. На палубата имаше двама или трима души, много почернели от слънцето. Единият бе приготвил въже. Когато я видяха, тя им махна с ръка. По повърхността на водата като следствие от бурята все още се въртеше много боклук. В интерес на истината всичко наоколо гъмжеше от боклук — като упражнение по охрана Ферис ми беше лепнал трима души. Доста неща станаха през последната нощ — стаята ми в хотела бе преровена, някой ме бе проследил дотам, а после Проктър се измъкна наистина много бързо, без да остави следи, така че сега можеше всичко да се случи и ако отново някой ме открие и се намеси, то Ферис ще иска да знае кой е той и откъде се е взел.

„Проктър е ключът — бе казал той, — а също и подходът.“ На контролния монитор на „Баракуда“ Кроудър не би се очаровал от следния сигнал: „Обектът изчезнал безследно.“

— Искаш ли раци? — попита ме тя.

— За ядене ли?

— Какво друго можеш да направиш с един рак? Не ме убеждавай, че си толкова смахнат.

Говореше с ледена усмивка, презираше ме само защото съм познавал Проктър и все пак бе твърде заинтригувана, за да ме пусне да си вървя.

Отговорих ѝ, че обичам раци.

— В действителност това е буксир — каза Ким — и все още си е, макар че съм направила някои изменения.

Бяхме влезли на няколко мили, до предупредителните шамандури нарифа, и пуснахме котва.

— Беше на баща ми — единствената му голяма любов, като изключиш мене. Пет сантиметра дебели дъбови дъски върху двустранно бичен дъбов скелет. Боже мой, как са изработвали нещата навремето! Още е регистриран за крайбрежна и пристанищна работа. Умиращ ли вече от глад?

— Не бързам.

— Първо трябва да ги уловя. В онзи шкаф има малко уиски. Или може би предпочиташ вино? Обслужвай се. — Тя влезе в една каюта и се появи в черни бикини. Закопчаваше сутиена и същевременно затвори вратата с босия си крак. — Не са ли красиви?

Бях се загледал в увеличените снимки на акули, окачени из цялата кабина. Отривайки се в мен, докато минаваше през тясното пространство, тя добави:

— Държах се грубо с теб на кея. Извинявай, но той наистина е абсолютен мерзавец. Няма да се бавя много. Може да кипнеш малко вода, ако искаш, ей в онази тенджера. Наполовина пълна.

Скочи през борда в идеална крива, без да разплиска вода. Поплавъкът на ранилото потрепваше върху малките вълнички.

Седях на сянка под брезентовия навес, който бе опънала зад кабината. Слънцето прежуряше от пладнешкото небе и палубата изпускаше миризма на катран. От моторната яхта, която бе пропълзляла от тази страна на рифа скоро след като пуснахме котва, отново проблесна бинокъл.

През нощта нещата се бяха развили по-добре, отколкото очаквах. Вещиците на Морфей бяха прогонени от телефонното обаждане на Ферис, с което ми съобщи, че Проктър е изчезнал, така че за сън и кошмари ми останаха само няколко часа до разсъмване. Все още обаче в съзнанието ми имаше една възбудена зона, която старателно избягвах, понеже ме плашеше. Имаше връзка със сенатора Джъд и начина, по който Ферис зададе въпроса си.

По-късно, ща не ща, ще се сблъскам с нея, когато вече нямам изход. Сигурен съм, че ще бъда принуден.

— *Langouste a la setoise* — каза тя, — но май трябваше да я Мариновам. Чесън, домати, зехтин, маслини като допълнение, понеже страшно ги обичам. Майка ми беше францужойка или, по-точно, не францужойка, а белгийка. Срећнала баща ми на дувърския ферибот една нощ по време на буря. Самотните хора са много приказливи, нали?

— Ти приказлива ли си?

— Не си ли забелязал?

— Самотна ли си?

— Господи, четири въпроса един след друг. Що за разговор?

— Простено е.

След кратка пауза, която не беше натрапчива:

— В известен смисъл — да. Предполагам, че съм самотна. Може би това е като махмурлука. Той буквално ме заряза само преди няколко седмици.

Заради Моник.

— И ти си обидена, нали?

Тя вдигна поглед към мен. Зелените ѝ очи изглеждаха по-тъмни в сянката на кабината.

— Виж сега, никога не е имало особено значение какво представляват, но той беше единственият мъж, когото съм обичала. По-точно — не го обичах, а бях луда по него. — Махна небрежно с вилицата. — Защо не дойде и просто да ми кажеш какво искаш?

— Не знаех до каква степен се чувстваш обидена.

Тя ме изгледа за момент:

— Много мило от твоя страна, обаче ти струваше петдесет долара.

Проблясък. Проблясък откъм яхтата край рифа.

Не бях ѝ отговорил и тя попита:

— Казваш ми, че е „изчезнал“. Имаш предвид, че съвсем се е омел ли?

— Взел си е всичкия багаж.

— Но ти спомена, че вчера си разговарял с него. Снощи ли е заминал?

— Да.

— Знаеш ли, за такъв случай наистина подхожда „Шабли“.

— Не бива да пия.

— О, да не би да си нещо като представител на властта? Търсят ли го за нещо?

— Не, доколкото ми е известно.

— Колко жалко. — Външно се смееше, но в себе си плачеше. С голямо усилие, което пролича в гласа ѝ, добави леко небрежно: — Той говореше ли за мен?

— През цялото време приказвахме само за работа.

Една чайка се спусна и кацна върху парапета на кърмата. Тя извърна глава и после отново ме погледна:

— Обаче твърдиш, че ме е препоръчал като добра учителка по леководолазен спорт.

— Излъгах. Не можах да измисля по-добър повод.

— Честен лъжец. Това е необикновено. Тогава как в действителност ме намери?

— Изнесъл се е набързо и е оставил жилището в безпорядък — хартийки навсякъде, включително малко телефонни сметки.

Поглеждаше ме по-рядко и слушаше внимателно с наведени очи.

— И на колко номера си звънял? На всичките ли?

— Започнах с този, на който се е обаждал най-често.

— Моя?

— Да.

Гледаше встрани:

— Нямах ли друг номер след това, на който е звънял често?

— Не. — Не беше нужно да знае за Моник.

— Е, няма да е задълго. — Тя си наля още вино. — И така, намери телефонния ми номер, но не се обади.

— Отговори ми телефонният секретар.

— И не си оставил съобщение?

— Беше запълнен.

— Слушай, аз съм много предпазлива и когато някой мъж дойде за уроци и борави с екипировката като експерт, искам да знам повече за него. — Най-последно вдигна очи. — Мисля, че вярвам в основни линии на това, което ми каза. Зарязвали ли са те някога, Ричард?

— Непрекъснато ми се случва.

— Съмнявам се. — Улови погледа ми за миг. — Проблемът не е, че той ми липсва толкова много, сексът и прочие. Той е в колосалния удар по собственото его. Разбираш ли? Искам да кажа, че мога да си намеря друг мъж, тук поне е пълно с такива. Но вече и това не е сигурно. Изведнъж ме накара да се почувствам непривлекателна, а усещам, че си от редкия тип мъже, които знаят какво означава това за една жена.

— Не е нужно много въображение. Обаче трябва да си избиеш тази мисъл от главата. Никога в живота си не съм бил толкова близо до по-привлекателна жена.

— Слушай, не исках...

— Знам.

— Е, винаги е приятно да го чуеш. — Тя зарея поглед към рифа. — Той е опасен, знаеш ли това? Нямам предвид само за жените.

— Знам само, че ми е дължник.

— Пари ли ти дължи?

— Да.

— Затова ли искаш да го намериш?
— Сещаш ли се за по-сериозна причина?
— Не, но би могло да има. — Тя остави ножа и вилицата.
— Добре ли съм се представила?
— Беше превъзходно.
— Може да благодариш на майка ми. Не звучи ли, сякаш постоянно си прося комплименти?
— Не, но в този мъжки свят жените са принудени.
— Това е Божията истина. — Започна да разчиства масата.
— В хладилника има плодове. Запали цигара, ако искаш. Твои приятели ли са?
— Кои?
— Онези там, с биноклите.
— В яхтата ли?
— Да.
— Не бях ги забелязал.
— Стори ми се, че си. — Тя донесе панерче с праскови.
— Не желая да се правя на остроумен, но не се изненадвам, че наоколо има бинокли, когато се гмуркаш за раци.
— Божичко, това е ставало през петдесетте. В днешни времена действат, не се задоволяват само с гледане.
— Не е зле пак да започнат само да гледат.
— Вярно, страшничко си е. — Започна да реже една праскова. — Предполагам, че това е начин за намаляване прираста на населението. Със същия бизнес ли се занимаваш?
— Същия...
— Като Джордж Проктър.
— Да, с реклама.
— В Щатите ли живееш?
— Не.
— Значи изборите не те интересуват. Тези не са узрели, не трябваше да ги нося.
— Не съм много запознат, но се надявам да изберат Джъд.
Тя вдигна бързо очи:
— Трябва да го изберат. Матийсън Джъд не е за подценяване. Той е държавник с поглед върху световната политика, какъвто не сме

виждали от времето на Никсън и освен това не е мегаломан. Ще бъде избран. Трябва да го изберат.

Тя спря, но не казах нищо. Не очакваше да кажа, не ме гледаше — беше се отдръпнала в себе си.

— Не се касае само за американците, този път е заинтересован целият свят, и то в много по-голяма степен от обикновено при досегашните смени на администрацията тук. Дълбоко се надявам, че правителството на Тачър ще разбере ползата ни от Матийсън Джъд, защото изходът от тези избори ще има огромно отражение върху Обединеното кралство.

Отново прекъсна. Още не казвах нищо. Беше насочила късо ножче за плодове отвесно към костилката от прасковата в чинията си, държеше го внимателно и го забиваше леко, опитвайки се, предполагам, да я разцепи. Дори да я бях попитал какво иска да направи с нея, не би могла да ми отговори; щеше дори да се учуди кой съм аз и какво правя тук. Приличаше на лишена от воля, на робот.

Точно тази сфера на подсъзнанието ми, която се страхувах да докосна и разчопля, сега изведнъж ме постави на изпитание, изплувайки в центъра на мисълта ми. Буквално едва не подскочих.

Удари с ножа, отцепвайки парченце от костилката на прасковата:

— Познанията му върху междуособните борби за власт в Кремъл са далеч по-задълбочени, отколкото сме виждали в който и да е досегашен президент на Съединените щати — наистина, благодареше на частичното повдигане на завесата от гласността, но Джъд забелязва всичките им ходове.

Спокойната вода ромонеше покрай корабчето. Едно опънато въже потрепваше от вятъра. Не знаех дали яхтата си беше отишла от рифа. Искях да знам, но не можех да обръщам глава или да правя каквото и да е, с което бих нарушил тишината, защото сега се намирах в зоната на подсъзнанието — същата, която ме плашеше. Бях изгубил чувството си за време. Миналото и настоящето се припокриваха, запращайки мисълта ми в една объркана и страшна пустош.

Внезапно ножът разцепи костилката и тя вдигна поглед към мен с празни за момент очи. После ги фокусира и каза:

— Не са узрели, нали?

— Не знам.

Погледна в чинията ми.

— Не си ги опитал!

Направих жест с ръка и когато пак проговорих, имах чувството, че издърпвам предпазния щифт на граната:

— Джордж Проктър мисли по същия начин.

Тя се намръщи:

— Нямам представа.

— Не ти ли е говорил за Матийсън Джъд?

— Господи, не. — С болезнена усмивка. — Само юнашки секс и... това, за което си въобразявах, че е любов.

— Отървала си се. Приеми го по този начин.

Станах и ѝ помогнах да почисти масата.

— Да, но не е толкова лесно. Харесват ли ти акулите ми?

— Разгледах ги одеде.

— Тук някъде се върти един специален екземпляр.

— Който искаш да уловиш ли?

— Който искам да убия.

Тя пусна чешмата над малката метална мивка, от време на време се отъркваше в мен, все още по бикини. Загоряла кожа с цвят на мед в светлината от люковете, поръсени с изсъхнала сол рамене.

— Не е ли едно и също? — Имах предвид да уловиш или да убиеш.

— Не. — Погледна към снимките в отдалечения край.

— Една от тях е акула-чук. Отнесе баща ми тук, в тези води. И аз бях там.

— Кога?

— Преди осемнадесет месеца. Осемнадесет месеца, една седмица и два дни.

— Как се случи?

Когато разказваше за буксира, спомена, че той е бил единствената голяма любов в живота на баща ѝ, „като изключиш мене“.

— Бяхме малко по-нататък от рифа. Котвата се заплете и той се спусна да я освободи. Акулата го видя.

— Съжалявам.

— Цяла глутница. Не бяхме ги забелязали.

Пусна последната чиния в сушилнята, избърса ръцете си и се запъти, шляпайки с босите си крака, към сянката под навеса, погледна

към яхтата и махна с ръка. После се обърна с лице към мен:

— Сега може би ще престанат да зяпат като глупаци. — Зелените ѝ очи се овлажниха, докато говореше. — Виждал ли си да изяждат някого жив?

Преди още да съм измислил какво да кажа, тя продължи:

— Извинявай. Мина ми вече, повярвай. С тях сме се разбрали — приближи се към мен със сковано лице, — няма да ме нападнат, докато не я намеря — мъжката акула-чук. Докато не я убия или поне преди да се опитам.

Силуетът ѝ се очертаваше в ореола на отразяващото се в морето слънце. Краката ѝ бяха стъпили здраво върху люлеещия се кораб с леко разтворени стъпала, с отпуснати ръце. Само очите ѝ отразяваха светлината от люковете и блещукаха на фона на тъмното ѝ лице. Изглеждаше примитивна, гола, по начина, по който стоеше и говореше за примитивни неща.

— Разбираш ли, спускам се, за да се срещна с тях винаги когато са в тези води. Влизам и плувам заедно с тях.

След кратка пауза каза:

— Сама ли?

— Веднъж взех един приятел с камера.

— Това ти ли си?

Бях насочил поглед към увеличената снимка близо до дъното на коридора, под люлеещия се фенер.

— Да.

Бях я забелязал по-рано и имах намерение да попитам за нея, защото изглеждаше нереална, сюрреалистична: фигурата на плуващата не беше съвсем ясна и би могла да бъде взета за акула заради отблясъка на водата.

— Те не нападат, ако плуваш както трябва — освен ако, разбира се, не са гладни. Тогава е без значение какво правиш. Татко се бореше здравата с котвата — изобщо нямахме представа, че са близо до рифа, иначе той не би се спуснал. Исусе... — Изведнъж се разплака и посегнах да я хвана, но тя отблъсна ръцете ми. — Нищо ми няма, но понякога изпитвам нужда да говоря с някого за това и днес лошият късмет се падна на теб, понеже, разбираш ли... долу беше моят татко и се мотаеше с тази скапана котва и после на повърхността изплува много кръв — голяма въртележка и после кръвта. Исусе! Беше красиво

червено... — Тя трепереше и стенеше тихо. — Той беше прекрасен човек. Оцвети цялото море като флаг, като бойно знаме — вече хлипаше, но още стоеше изправена с отпуснати отстрани ръце, отказваше да ги вдигне към лицето си, — и това бе всичко, което успях да видя от него, всичко, което остана — залез в морето под светлината на ранното утро. И знаеш ли какво не мога да разбера? Не мога да разбера защо, Господи, не скочих през парапета в средата на това красиво червено, за да не бъде сам. — Сълзите блестяха на тъмното ѝ лице. — За да не съм сама.

Вълните заклатиха корабчето и лампата в кухнята се залюля, вратата на каютата изскърца. След известно време казах:

— Прекрасен човек.

— Откъде знаеш? — изрече тя между хлиповете.

— Защото си го обичала толкова много.

Тя поклати глава, косата ѝ се разлюля:

— Обичта не е достатъчна, нали? Не е достатъчно силна. Колкото и да е голяма, не може да гарантира нищо. — Обърна се и облегна гърба си на кабината. Напрежението я напусна и тя зарея поглед в морето по посока на рифа. — Да, прекрасен човек. Ей там беше.

На това място ниските вълни се разбиваха над рифа и подхвърляха боклуци.

— Не можеш ли да стоиш настрана оттук?

Бързо обърна глава:

— Не искам. — Тя отново се загледа в морето. — Тук плувам заедно с тях, тук ще го намеря и ще го убия.

— Как ще разбереш кой е?

— Ще го позная. Ние мислим, че думите са всичко. — Върна се под сянката. — Писменост, реч — мислим си, че това е единственият начин на общуване. Говорим за излъчване, но в действителност не знаем колко дълбоко прониква, колко е силно. Когато видя онзи екземпляр и го докосна, ще го позная.

Отиде и намери хартиени салфетки.

— Това баща ти ли е?

— Да.

Усмихнат, на снимката в средата на вътрешната стена на каютата, вдигнал голяма риба тон или нещо такова. Красив мъж, не млад, но

младолик, строен, загорял от слънцето.

— Ще направя кафе — рече тя.

— По кое време искаш да се връщаш?

— Когато ти искаш.

— В такъв случай, когато ти пожелаеш.

Тя се приближи и облегна главата си на мен със затворени очи:

— Трогателно е, че изслуша всичко това. Не че можеше да го избегнеш — слушател по принуда. — После, докато се отдалечаваше, каза: — Знаеш ли как се вдига котва?

— Да.

— Чудесно, ще сложа кафето и ще запаля мотора. Ти се погрижи за макарата.

Сега имаше повече чайки. На кея дрънчеше лебедка, далечен вой на сирена се чуваше откъм улиците.

— Ще се опитам да ти намеря Джордж Проктър, ако искаш — каза тя.

— Много ще ми помогнеш.

— Колко ти дължи? Или може би не бива...

— Повече, отколкото съм готов да загубя.

— Не мога да обещавам нищо.

Тя намали оборотите на мотора до минимум и завъртя кормилото. Отново бе облякла шортите от каки и пуловер върху тениската — откъм морето лъхаше хладен бриз. Движеше се леко, умело, владееше се — не приличаше на жена, която би се опитала да убие акула човекоядец за отмъщение.

Попитах я:

— Защо е опасен?

Тя ме погледна за момент, колебаейки се, струва ми се, дали да ми отговори:

— Последния път, когато бях в жилището му, тъкмо си тръгнах, и телефонът иззвъня. Казах му, че ще изляза сама, и той се върна да се обади. От мястото, където беше, той не можеше да вижда вратата и аз изчаках за минута да разбера кой е. Не е редно... — тя сви рамене, — но бях започнала да мисля, че има друга. Обаче не беше жена. Може да се разбере, нали, дори и да не споменават имената си, дали един мъж разговаря с друг мъж или с жена. — Тя завъртя рязко кормилото и

обърна буксира напъряко на движението. — Знаеш ли как се завързва въже около кнехт?^[1]

— Да. — Яхтата не беше ни последвала в залива, но бе напуснала рифа и се движеше към яхтеното пристанище по-надолу по брега. — И за какво разговаряха?

— Наистина не си спомням много, понеже явно не беше жена. Знам, че говореше нещо за „работа за други“. „Подозират, че работя за други“ или нещо подобно.

Една чайка се спусна рязко, като крякаше и разглеждаше боклука.

— Нещо друго?

Тя вдигна поглед от въжето и го насочи към мен — тонът ми ме е издал.

— Важно ли беше това? Той спомена нещо за посолство, „вашето посолство“, струва ми се. Причината да си мисля, че е опасен, е, че той наистина звучеше така по телефона. Знаеш ли, понякога гласът му може да изглежда... как да кажа... заплашителен. Става мек като коприна. Винаги ме е карал да потръпвам. Сега си спомням, че каза и едно име. Беше Виктор. Слушай, вече сме на пристана. Ще скочиш ли да поемеш въжето? Ще ми спестиш време да свиркам на някого.

Скочих на кея и зачаках. Значи Виктор. На буксира имаше телефон, но не исках да използвам точно него. Ще трябва да намеря уличен колкото може по-скоро и да предам сигнала на Ферис, без да има някой край мен: „Проктър е презавербуван. Името на свръзката — Виктор, в съветското посолство.“

---

[1] Нисък стълб на кея за привързване на плавателни съдове (мор.). — Б.пр. ↑

6. БЕЗПОМОЩЕН

От дясната ми страна беше черната дъсчена стена на един пристан и редица от кнехтове от другата, а веднага след тях стръмен наклон към водата. Когато потеглих рязко, задните колела стъпиха на мокро, поднесоха и предницата с удар премина през една купчина от струпани каси за риба. Направих каквото мога да се върна в пътя, преди да съм пребил някого. Не беше лесно, понеже бях превит възможно най-ниско под възглавничката на седалката и очаквах пак да стрелят.

Отляво се появи пикап и аз закачих страната му, като отпрах малко ламарина. Някой викаше. Двухцветно такси потегляше от празното място между пристаните, но се придържаше на разстояние, докато се мъчех да накарам задницата да върви направо и търсех чисто пространство за преминаване, но такова нямаше — трима или четирима души със сакове и въдици слизаха надолу от улицата и аз натиснах рязко спирачката. Колата се подхлъзна, разминах се с тях, но скоростта още беше много висока и избрах единствения изход, който не би наранил никого, като насочих колата между един кнехт и някакво ръждясало ремарке. Изпънах предпазния колан, за да стои стегнато. Тогава те пак стреляха. После се разнесе много стържене на метал, понеже колата отскочи и удари ремаркетото под десетградусов ъгъл, отнасяйки канатите, а стъклата от тази страна се пръснаха като сол. Отскочих, коригирах посоката и ударих задницата на нечия кола, като я завъртях. Още стъкло се разби, една гума гръмна, а право срещу мен изникна барака. При тази скорост ударът щеше да бъде силен и аз се смъкнах по-ниско в седалката, отново изпънах колана и зачаках, стъпил здраво на спирачката, а гумите пищяха по бетона.

Блъснах се в бараката с трясък и дневната светлина угасна. Ударът ме изхвърли под ъгъл, но аз очаквах това заради диагонала на колата, така че подпрях дясната си ръка в таблото, когато започна фазата на обратно ускорение. Отново се чу разкъсване на метал и в

тъмното избухнаха пламъци, излъчващи оранжева светлина. Търсех с ръце закопчалката на колана и дръжката на вратата. Имаше ужасно малко време, понеже се бях ударил в някакъв запалим резервоар и всичко, което виждах, беше яркооранжева стихия.

Блъснах ме вълни от горещина. Отворих вратата, смъкнах се долу и запълзях към задницата на колата, понеже бях влетял челно през стената и не беше нужно да търся врата. Резервоарът с горивото се намираше отзад, затова се движех по земята колкото може по-бързо, а горещината заливаше гърба ми.

Някой крещеше „Вътре ли е?“ или нещо такова, под ръцете ми имаше разбито стъкло, местех ги, придърпвах крака след себе си. Едно лице се виждаше от неголямо разстояние с очи, засенчени с длани. Някакъв мъж отново викаше „Ще те улучат“ или нещо в този смисъл. Вече бях на светлото. „Търкаляй се, търкаляй се!“ Дрехите ми трябва да са се запалили. После ме сграбчиха ръце, а лицето беше наблизко и устата каза „Баракуда“.

Търкалях се непрекъснато, а ръцете му ме удряха.

— Вече е добре, стига.

— Изкарай ме оттук — казах му. — Не искам да имам работа с полицията.

— Струва ми се, че няма време.

Чувах сирена някъде съвсем наблизко или пък беше отражение от някоя стена.

— Трябва да ме скриеш и да ме измъкнеш.

Той се обърна и аз видях двуцветно такси да застава странично към пламъците. Запълзях натам през отломките, докато човекът не се обърна и каза:

— Чакай, чакай там!

Не виждах никой друг наоколо, понеже цялата барака пращеше, падаха греди и разпръскваха искри. Налагаше се да пропълзя още към откритото, но държах лицето си наведено. На този етап не исках да го виждат. Трябваше да се свия в някоя дупка и да обмисля нещата. Само че проклетата сирена вече беше много близо и май нямаше изгледи...

— Хайде... влизай! — Един мъж протягаше ръка към мен в стеления се черен дим. — Скачай бързо!

Вратата на таксито зееше отворена и аз се насочих към нея с помощта на човека, понеже очите ми силно сълзяха.

— Покажи им дупките от куршумите — казах му. — В задницата има две. Дупките от куршумите, разбра ли ме?

— Ясно. — Той ме натика в таксито. — Стой ниско долу.

— Чуй — продължих аз, — това е за Ферис. Незабавно. Проктър е завербуван от руснаците. — Повторих го отново, понеже се задавах, а исках да съм сигурен. — Разбра ли?

— Да, разбрах го — отговори той и тръшна вратата, като каза на шофьора да изчезва бързо.

Гърлото ми още дращеше, постоянно пиех вода.

Името на шофьора беше Декър — един от нашите. Такси на бюро — Ферис го е държал в готовност и Декър е наблюдавал тайно, макар да бях казал, че не желая подкрепления. Отпратих Декър, след като ми донесе нови дрехи и взе старите. Стари! Божичко, бяха по-зле от стари — повече напомняха за облеклото на плашило, ударено от мълния.

Телефонът иззвъня и аз вдигнах слушалката.

— Кой?... Добре.

Желязно правило: не ни е позволено да отказваме.

Имаше два прозореца — северен и западен, — понеже стаята беше ъглова, така че, докато чаках, аз надникнах и през двата. Контролната кула на летището, намираща се на няколко мили разстояние, няколко триетажни сгради, разположени пред други с рекламни табла: „С «Юнайтед Овърнайт» в десет града“, „«Марлборо» за пушачите с вкус“, „«Куърз» е шампион“. Нямаше прозорци, гледащи към моите, на по-малко от петнадесет метра откъм север и на десет от запад. Един човек стоеше до входа недалеч от автобусната спирка, друг — на ъгъла и още двама от северната страна, на двадесет метра един от друг, зяпаха във витрините. Естествено, сигурно имаше още и от южната страна на хотела, където бе входът — бях като пленник. Те обаче не стояха там само да ми осигурят подвижна охрана, когато излизам. Следяха и за евентуално замърсяване на околната среда — бинокли зад прозорците или дулото на някой магнум с лазерен мерник, или пък инфрачервен апарат за нощно виждане и прочие.

Задачата им също е да открият има ли из района противникови куки, влизат ли в хотела, излизат ли, мотаят ли се наоколо. Приемете го като ирония на съдбата, ако щете, че първото нещо, което съм искал в началото на всяко ново шоу, е то да бъде режисирано от Ферис, а ето че сега той ме бе блокирал с огромните си подкрепления и не бих могъл да мръдна, без да поздравя парада.

— Влезте.

— Грийнспан — представи се той с меко ръкостискане. Имаше вежди като на Чарли Чаплин. Пусна чантата си на леглото и ме огледа от горе до долу. — Боли ли ви нещо?

— Малко съм изгорял от слънцето.

— Не се изненадвам. Запалил се е бензин, нали?

— Нещо подобно. Вие от консулството ли сте?

— Грижа се за персонала им. Ще ви помоля да си свалите ризата.

Това е основно правило: не можеш да откажеш медицински преглед, след като си преживял някаква травматизираща случка, иначе не бих му разрешил да се качи тук, защото нямах настроение да кашлям и да казвам „aaa“ при положение, че имаше толкова много неща за обмисляне, толкова въпросителни. Например, тя ли ми подготви тези изстрели?

— Дишайте дълбоко. Още веднъж. Усещате ли, че изпълвате дробовете си докрай?

— Да.

— Добре, имали сте късмет с предпазния колан. Виждал съм такива остеохондрити по хрущялите около гръдната кост, че няма да повярвате. Сигурно сте поели част от удара с дясната ръка, макар че няма натъртване. Попадал съм на хора, при които коланът се е врязвал до средата на гръдния кош. Гледали ли сте „Дъгата“?

— Какво?

— Един филм. Трябва да го гледате. Тук боли ли?

— Не.

Яхтата се беше прибрала в пристанището успоредно с нас и ме бяха обстрелвали от нея, а може би са се приближили с кола или са влезли в една от сградите около кея и са изкачили не повече от два етажа, защото първият изстрел бе влетял през задното стъкло и се заби в спидометъра под ъгъл, не по-голям от петнадесет градуса спрямо хоризонтала. Те...

— Наклонете главата... леко. Сега в тази посока. Добре ли се чувствате?

— Не се получи камшичен ефект. — Бях подпрял главата си на облегалката, преди колата да се блъсне във вътрешната стена на бараката и да отскочи назад. „Приятели ли са ти?“ Онези с биноклите. Приятели, но може би нейни. Обаче, ако...

— Вижте, ще ви дам гел „Алое Вера“ за изгарянията и малко прополис. Донесъл съм ги, понеже ми разказаха в общи линии какво се е случило. — Той затършува в чантата.

Слънцето се снижаваше над океана и оцветяваше стената в червено. Ще се наложи да чакам, докато се стъмни, преди да изляза.

— От прополиса слагайте съвсем по малко — много е леплив. Сигурен ли сте, че нямате никакви болки?

— Не ме боли. — Само умирам от нетърпение да изясня тази история.

— Явно поддържате доста добра форма. Ще ви оставя малко дифенилаланин — 500 милиграма. Вземайте по две таблетки петнадесет или тридесет минути преди ядене, като не надвишавате общо шест дневно — обяснено е на етикета. Искам...

— Никакви лекарства.

— Това не е лекарство, а аминокиселина — не е токсична, не дава странични ефекти. Ако искахте аспирин, антибиотици и подобни конски фъшкии, по-добре да бяхте потърсили някой друг. Сработва се с Л-фенилаланина и стимулира нервните пътища, както и с естествената болкоуспокояваща система на организма. — Затвори чантата, меко ръкостискане. — Нейно величество си взема хапчето — така ли се изразявате във вашите среди? На леглото съм оставил два телефонни номера, вторият е за подвижния ми радиотелефон. Обаждайте ми се по което и да е време — в полунощ, три сутринта, когато имате нужда от мен. Може да се очаква закъснял шок през нощта, когато захарната концентрация е ниска. Ще ми се обадите, нали?

Казах, че ще се обадя.

Вече на вратата:

— И отидете да гледате „Дъга“. Намерете време, повярвайте ми.

Минута след като си отиде, телефонът иззвъня, но го оставих да дрънка, докато спре. Сигурно е бил Ферис. Искал е да се срещнем, за

да докладвам, само че аз не бях готов. Твърде много информация се бе събрала и исках първо да си направя собствен анализ.

Проснах се на леглото със затворени очи, но мускулите не се отпускаха и не можех да съсредоточа мислите си, понеже няма извинение, няма приемливо извинение за отлагане на доклад пред оперативния ти ръководител по което и да е време в хода на мисията.

Закъснял шок, точно както каза човекът.

Врели-некипели. Няма извинение.

Потях се леко, усещах хлад по кожата. Сигурно ще се съгласиш, че е нормално да покажа поне минимална реакция на това, че бяха стреляли по мен и траекторията мина на пет сантиметра от тила ми, след което онова нещо се заби в спидометъра, че беше стреляно по мен два пъти и после се блъснах в барака с петролни варели. А може би повече от два пъти — възможно е да са изпратили още половин дузина изстрели в огнената стихия, без да съм ги чул всред силния грохот.

Проктър?

Мускулите ми още бяха напрегнати, лошите мисли постоянно ме измъчваха, а единственото, което исках, бе да си почивам и да чакам падането на мрака.

Уест Ривърсайд Уей №1330.

Чаках падането на мрака, понеже исках да отида сам на този адрес, а тях да ги оставя долу да пазят хотела.

Проникващата през клепаците ми алена светлина от стаята потъмняваше, нервите изпращаха многоцветни фойерверки към ретините, кръвта кипеше в тъпанчетата, потта избиваше по-обилно и бързо, защото нямаше извинение за отлагането на доклада и все пак знаех, че точно така трябва да постъпя.

Съмняваш ли се?

Приеми го на доверие.

Само че мускулите не искаха да се отпуснат, защото подсъзнанието ми беше в паника. Чувствах, че организъмът ми е излязъл от равновесие, че нещо не е в ред, ужасно не е в ред.

„Тези указания са за теб.“

Причувах ми се гласове: „Изпратете този нещастник във веселата гимназия, преди да се е затъркалял по пода с пяна на устата за смайване на всички.“ Това мои мисли ли са? „Вкарайте го в прохладна бяла стая с грижливи сестри и успокоителни лекарства вместо целувка

за лека нощ, дайте му още един валиум.“ Вече треперех, плувнал в пот. Тези мисли не са мои, не, сигурно халюцинирам. Пустите му доктори, невинаги грешат. „Може да се очаква закъснял шок през нощта.“ Значи ето къде е работата, скъпи приятелю, няма нужда да се тревожиш. Успокой се.

Не е там работата.

Дълбоки вдишвания, дълбоки равномерни вдишвания, целящи да обуздаят бясното препускане на сърцето. Сега очите ми са отворени, защото, когато организмът е в крайна опасност, се налага сетивата да се адаптират, да се справяме с отчаяния порив да разберем какво става, да гадаем как да спасим измъчените си души, как да оцелеем.

„Уест Ривърсайд Уей 1330. По всяко време преди полунощ, но не по-късно.“

На всичко ще бъде даден отговор тогава, на това място.

Унесох се в нещо като сън — вихрен свят от разпилени фантазмагории, носещи се из тъмни кошмарни улици. Накрая ме захвърлиха върху твърдата скала на действителността. Потта се лееше, когато се събудих и си поех дъх, после го изпуснах — бях изцеден и лишен от сили, но някак си пречистен и отново спокоен, готов да се подчиня и да последвам инструкциите.

По пътя към банята краката ми се препънаха и се ударих във вратата, но не паднах. Пуснах студения кран и напълних мивката, подпрях се на нея и натопих лицето си, после цялата глава, всмуквах вода в изцеденото си тяло, опитвайки се да задоволя неутолимата жажда, горяща в него. Това е следствие от страха и ужаса — устата изсъхва като есенна шума.

В стаята червено-охрената светлина бе напуснала и нейното място бе заела острата ярка светлина на уличните лампи, влизаща през северния прозорец. Беше се стъмнило.

— До следващия ти обект — казах му аз.

Той не отговори, вдигна още една каса и я занесе в сградата. Моторът на микробуса още работеше, остра миризма на въглероден окис изпълваше двора, който обслужваше двете сгради — „Кедрова гора“ и съседния ресторант.

Вече се чувствах добре. Не съвсем уравновесен, но добре в смисъл, че нищо не се е променило, че повече не се страхувах и само една брънка от съзнанието ми казваше, че би трябвало да се страхувам.

— В каква посока? — искаше да знае рошовото русокосо момче с неслизаща от лицето полуусмивка. Може би... — какво ти, направо със сигурност не приемаше сериозно чудака, когото срещна в двора.

Толкова ли странно изглеждам?

Само че огледало не би свършило работа — имам предвид не как изглеждам, а как се държа — странно ли се държа?

— В която и да е посока — отвърнах.

— Не те интересува накъде отиваш? — Нарамни друга каса, съдейки по миризмата — с риба.

— Само искам да се разкарам.

— Отпред има таксита.

Треперех в топлия влажен въздух, но, надявах се, не толкова, че да личи.

— Налага се да се разкарам дискретно.

Старателно избягваше да ме погледне. Извърташе очи по начина, по който отклоняваме поглед от пиян или от някое нещастно изродче, защото чувството за неадекватност пред присъствието на ненормалното ни притеснява. Та така ме гледаше Били — на табелката с името, забодена на работния му комбинезон, пишеше Били.

Той взе нова каса и аз останах сам на двора. Спомнях си покъсно, че стоях там като изображение от сюрреалистична картина и чаках търговеца на риба да се върне. Той се размотаваше, а тъмноиндиговото небе, покриващо двора, дрънчеше като смесица от барабани и сирени в такт с мигането на малките лампички по пулта на „Баракуда“ в далечния Лондон, а цялата система се тресе от настойчивия тенор на входящите сигнали: „Обектът изчезнал... Има сведения, че е преминал към руснаците... Агент-детективът не се е явил на доклад след опит за покушение срещу него... Ръководителят иска указания относно по-нататъшните действия...“ В същото време агент-детективът, този безкъсметен особняк, стои и чака съдействие — Бог да му е на помощ, — а дузината мъже отвън, на улицата, са готови да му окажат всякакво съдействие, което би му хрумнало да поиска.

Но не можех да поискам. Не сега.

— Между нас да си остане — рече Били, без да ме гледа, — нямам право да качвам никого в колата, разбираш ли?

— Слушай, ще бъда откровен с теб, Били. Невъзможно е да ползвам такси, понеже са пред хотела и той ме чака там.

— Кой?

— Нейният старец.

Сега се ухили широко, блеснал от разбиране:

— Австралиец ли си?

— Британец.

— Баща ми е бил навремето там, през войната. В Кенли. Чуй, не мога да возя никого в микробуса. Правила. — За първи път ме погледна съучастнически, окуражен, че в крайна сметка не съм ненормален. — Малко следобедна любов, а?

Започнах с двадесетачка, но той не я удостои с повече от трепване на окото, внесе още две каси и се върна с подсвиркване като човек, знаещ как да прави намеци. Подадох му банкнота от петдесет и той я изгледа достатъчно продължително, за да си даде вид, че обмисля внимателно, после я сгъна и я пхна в износения си найлонов портфейл.

— Внимавай да не се подхлъзнеш. Подът е метален. — Побутна ме, затръшна двете врати, спусна куката и заобиколи към кабината, влезе и потегли.

Тъмнина и амонячна миризма на риба. Празните каси се местеха, когато микробусът завиваше, от кабината долиташе тихо подсвиркване, а дълбоко в себе си чувствах, че съм подминал пътя, че съм поел в грешна посока, натрапчиво желание да се върна.

— Мой човек, отсреща има колонка за таксите. — Наблегна на „мой човек“, горд от частицата кокни-жаргон, която е запомнил от баща си. Намирахме се на четири пресечки от хотела, в северозападната част на Шеста улица. — Искаш ли да ти дам малък съвет? Премини на неомъжени мацета, в крайна сметка излизат поевтини.

Това ставаше в 20:14 часа.

— На Ривърсайд Уей, отсечката с номера 1100.

— Не знаете ли точния адрес?

— Съвсем близко е.

Напукана изкуствена кожа и миризма на стари фасове, от шофьорското огледало виси синя копринена панделка, здравата набита с прах, на табелката с името му пише Алберт Мигел Иглесиас, снимката няма нищо общо с лицето му.

— Търсите добро място да се нахраните?

— Не.

— Знам едно хубаво местенце. „Филипо грил“ фантастично, ей толкова големи стриди!

Отвърнах, че не може да бъде.

След двадесет минути завихме на изток към блок 1100 и аз слязох.

— Отворено е до полунощ, този бар също е страхотен, фантастичен!

20:41. Улицата беше тиха, ресторантът — пълен.

Закрачих.

На Уест Ривърсайд Уей 1330 сигурно ме очакват. По някое време преди полунощ, не по-късно. Но вероятно очакват и че ще се разколебая с приближаването, дори да променя намеренията си. Значи възможно е да са поставили хора по улиците в района на срещата, за да попадна в клопката им и да ми отрежат пътя, ако действително реша да се обърна и тръгна обратно в посоката, от която съм дошъл. По тази причина оглеждах внимателно околността, докато се движех. Нямах никакъв шанс за връщане, ако Алберт Мигел Иглесиас ме оставеше където и да е в отсечката с номера 1300. Ако се приближа пеша, ще имам такава възможност.

Оглеждам се внимателно на всяка крачка.

Сигурно получаваха късен сигнал, нещо като: „Опитах се да се свържа по телефона с агента между 20:05 и 20:40 часа, но не отговаряше.“

Вечерният въздух лепнеше по лицето ми: на обяд температурата беше тридесет и три градуса, а влагомерът сочеше почти седемдесет и пет процента. Отново треперех под дрехите си — идваше на спазми, отприщване от всеки нервен импулс. Знаеш ли как се чувствах в тази топла вечер в Маями? Чувствах се като човек, тръгнал да го бесят.

„Опитах да посетя агента в 20:45. Никой не отговори на почукването. Насилственото влизане показа, че стаята е празна, няма признаци за нещо нередно, няма оставено съобщение.“

Хора зяпат по витрините. Тротоарите тук са широки и наблюдението е лесно поради многото отразяващи стъклени повърхности и липсата на сянка. Той беше от бялата раса, на около тридесет, среден ръст, бавна походка с известна степен самодоволство.

„Та какво те накара — щеше да ме попита Ферис — да напуснеш хотела, без да уведомиш сътрудниците?“

Обаче повече няма да се срещам с Ферис.

Небето натискаше върховете на високите сгради, огъваше ги с теглото си, спусна се надолу през гъстия влажен въздух, за да се стовари върху главата ми, да ме премаже. Перспективата на улицата се разшири и изду като кадър, заснет с обектив от типа „рибешко око“. Тежък ден беше в края на краищата — куршумите прелетяха съвсем близко до мен, а, повярвай ми, винаги настъпва промяна в състоянието на психиката, ако все още се разхождаш и вършиш обикновени неща, след като си се разминал на косъм с възможността да те сложат върху леденостудената плоча и да те натъпчат с формалин. Цялата работа е, че сега изживявах последствията.

Не изживявах последствията.

Гласът на паниката — прекалено силен, за да бъде пренебрегнат.

Той вече беше съвсем близко. Движех се от лявата страна на тротоара и го видях в ъгловото стъкло на витрината пред входа на един магазин. Не бях го срещал досега — на кея или някъде из улиците.

Да, бях на път за бесилката. С други думи — следвах посока, която щеше да ме изведе към неизбежна смърт. Посока, от която не мога да се отклоня. Обзело ме беше чувство за неизбежност, на сбъдваща се карма. То не премахваше страха и ужаса, но бе изместило отговорността.

Имах указания да осъществя срещата.

„Получаваш указания само от бюрото.“

Да, но нещата са се променили.

Извъртях се много бързо и той почти се блъсна в мен — трябваше да отскочи встрани с широко отворени и изненадани очи.

— Добре ли сте?

Предполагам, всъщност — сигурен съм, че това се дължеше на начина, по който го гледах.

— Не. — Точно така му отговорих, чух се. Не бях добре и нещата ужасно се бяха объркали.

— Имате ли нужда от помощ?

Обаче вече бързаше да си тръгне, не желаше да влиза в контакт и да се забърква в истории с някакъв дрогиран наркоман. Сам разбираш, че той беше толкова противников агент, колкото и Мики Маус и че просто случайно сме се движили с приблизително еднаква скорост по улицата. Случва се често.

— Не.

Никаква помощ.

Той вече беше отминал, а аз стоях и подпирах с глава непосилната тежест на небето и съзнавах, че не мога да отхвърля цялата отговорност, защото това наистина ще ме отведе към моргата и формалина, но, боже мой, нямат представа колко далече е телефонът в края на блока, колко ужасни срещи преминаха през главата ми с нематериални фигури, изскачащи отникъде и отвсякъде, колко пъти се нахвърляха върху мен и скимтяха за кръвта ми, докато ме водеха към палача. Вонята на риба преобръщаше стомаха ми, глупавата му побъркана усмивка: „Премини на неомъжени мацета, те са поевтини.“ Влачех се на безчувствените си крака към целта, по целия път към края на блока с „ей такива стриди“, а небето най-последно се срути в ревящата бездна на улицата и стигнах до телефонната кабина, блъскайки се с рамо в крехкия алуминиев панел, за да убия инерцията. Бръкнах в джоба за монета и я натиках в прореза. Бледо, пъпчиво момиче ме позяпа за кратко време, преди да продължи по пътя си. Заврях се в телефонната кабина с гръб към улицата и хората, превит като безстопанствено куче, като прокажен...

— Да?

Ферис.

„Уест Ривърсайд Уей. По всяко време преди полунощ. Не покъсно.“

— Да?

„Тези инструкции са за теб.“

Разбира се. Окачи слушалката и отиди на срещата! Разбира се. Без съмнение.

— Кой се обажда? Слушам.

Трябваше да употребя физическа сила, казвам ти, за да задържа слушалката до ухото си, а другата сила правеше всичко възможно да я свали и да я тръшне на вилката. Спомням си го съвсем ясно.

— Нужно ми е... — Дъхът засядаше в гърлото ми.

— Да? Нужно ти е какво?

Едната сила се бореше с другата, а аз очаквах изхода безпомощен, потта се изцеждаше от тялото ми, а улицата се въртеше, трещеше, мачкаше ме.

— Трябва да докладвам.

Държах се за счупената кабина като удавник за сламка.

„Блокът с номера 1200 на Ривърсайд Уей. Уест Ривърсайд Уей. Побързай! За бога, побързай!“

7. ДОКЛАД

Четирима мъже.

Часовникът от нефрит в позлатена рамка, поставен на бюрото, показваше 11:56. Малко преди полунощ. Уест Ривърсайд Уей 1330, не по-късно от полунощ и прочие. Вече нямаше значение.

Единият от мъжете беше Ферис.

Огромна стая, претрупана в известен смисъл. Тежка тъмна мебел, плюшени пердета, дебел килим — всичко беше много масивно, създаващо самочувствие. Аз се чувствах уверен. Чувствах се сякаш — да си го кажа направо, — не само се чувствах, а сякаш наистина бях преодолял нещо и бях достигнал отсрещната страна, която се намираше тук — тук и сега, истинската действителност. Но, мили боже, бях останал без сили, като много пиан.

Грийнспан беше вторият — единственият, който стоеше прав.

— Изпика ли се в буркана? — попита ме той.

Ферис седеше в едно от дълбоките кресла, праметнал тънкия си крак през страничната облегалка.

— Моля? Да.

— Чудесно.

— Какво му е толкова чудесното на пикаенето в буркан? — попитах аз.

Наблюдаваше ме безмълвно. Никой не проговори. Този изблик на гняв ми помогна малко, но отново ме изтощи. След малко казах:

— Извинете.

— Няма нищо — отвърна Грийнспан. — Чудесно е, че го помниш. Взехме и кръв, нали? — Чаплиновските вежди се повдигнаха.

— Да.

Спомних си иглата в ръката. Оттатък в хола, струва ми се.

— Много добре. Паметта ти е отлична.

— Паметта ми?

— Точно така.

— Защо да не е отлична?

— Ами струва ми се... — свиване на рамене, поглед към Ферис, — че си прекарал напрегнат ден. — Постави ръка на рамото ми. — Сега добре ли се чувстваш?

— Никога в живота си не съм се чувствал по-добре — отговорих му внимателно.

— Добре, разбирам от намеци — каза весело Грийнспан. — Вече не ме искаш тук.

Вдигна чантата си от бюрото, наведе се за момент към Ферис и му каза нещо, после ме потупа по ръката с прекалена доза насърчителност и ни напусна. Струваше ми се, че още не съм съвсем в ред: силно агресивен и в същото време твърде дефанзивен. Обаче той беше дяволски прав — денят бе много напрегнат.

Затворих очи за кратко, по-малко от минута, зарята зад клепачите замря и остави преобладаващ мрак. После ги отворих и видях, че Ферис ме наблюдава.

— Каква е тази къща?

— Законспирирана квартира — отвърна той.

Отново огледах стаята. Голям географски глобус, слонове от слонова кост в стъклена витрина, масивни томове върху махагонови рафтове: „Екзистенциална психотерапия“, „Съвременна клинична психиатрия от Нойес“.

— Какво е? — Станах и заразглеждах секциите, някои от другите заглавия. — Кабинет на психиатър ли е това?

— Да — отвърна Ферис. — Освен това е законспирирана квартира. По тази причина сме тук.

Изпитах желание да изляза и да затръшна вратата, но някаква частица от разума ми ме възпря. Законспирираната квартира на бюрото може да бъде всичко и навсякъде — има една в мазето на британското консулство в Марсилия, друга — в бардака на мадам Лабуе в Абиджан, Брега на слоновата кост, и още една в клиниката по вътрешни болести „Хорацио Ескобар“ в центъра на Сантяго — така че кабинетът на един психиатър в Маями, Флорида, не е нещо нетипично.

Нефритен часовник: полунощ, позлатени стрелки събрани в горната част на циферблата като за благодарствена молитва. Срещата се провали.

Неприкосновено правило е също така, че след като противникът е осъществил контакт с агент-детектива в началната фаза на мисията, последният не бива да търси ръководителя си в неговата база, понеже съществува риск да го издаде. Самият ръководител може да действа единствено от скривалището си, като направлява агента от разстояние и стои далеч от действието. Оперативните ръководители поради естеството на положението си натрупват огромен обем от разузнавателна информация при всяка акция и стойността им по отношение на организацията не може да се пресметне. По-голямата част от тях се пенсионира след шестдесетата си година и се занимават с голф. Повечето агенти са мъртви преди тридесет и пет, а ако не са — никой не желае да ги застрахова.

Така че съвсем логично бе Ферис да нареди да ме доведат тук от Уест Ривърсайд Уай, за да докладвам. Съвсем логично.

— Как се казва? — Отдалечих се от рафтовете с книги и се друснах обратно в креслото като торба.

— Кой?

— Психиатърчето.

— Доктор Хавиер Жоаким Алварес.

— Ще го накараш ли да ме прегледа?

— Само ако поискаш.

Тишината се завърна в стаята. Всички слушаха.

— Състоянието ми е отлично — казах го направо към Ферис, като подчертах недвусмислено с поглед, че съм сериозен: тайният агент официално декларира на оперативния си ръководител, че е в състояние да предприеме всички необходими действия. — Не ми е слагал нищо, нали?

Ферис извърна съвсем леко глава и осъзнах, че съм започнал да говоря с недомлъвки, а мислите ми бягат напред.

— Моля? — попита той.

— Грийнспан. Искам да кажа, че само ми е взел кръв, така ли е? Не ми е давал успокоителни лекарства — успокоителни или подобни.

— Искаш ли успокоително? — попита той тихо.

— Не. За какъв дявол? — Внимавай! За втори път се случва. Преди минути си помислих, че психиатърът ще иска да ме прегледа, но това ми бе хрумнало само на мен, не на тях — „Само, ако пожелаеш“. Сега пък помислих, че може би искат да ми дадат успокоително, и

сгреших опасно, защото им давах идеи. Наистина ли се нуждаех от психиатър, от успокоителни, без да имам куража да ги поискам?

Параноя. Успокой се. Вече бях много по-добре, страхувах се по-малко от това, което става с мен. Всичко ще се оправи.

— За какво ще ме изследва?

— Лекарства. — Ферис ме наблюдаваше настойчиво. Над бюрото имаше стенна лампа, а аз бях с лице към нея.

— Може ли да изгасим това нещо? Много е силна. Какви лекарства?

Ферис обърна глава и един от другите стана от стола си и отиде към ключа на стената.

— От всякакъв вид — каза Ферис. — Ще стигнем и до това.

Сега не изглеждаше толкова студен в меката светлина на стенните лампи, по-малко враждебен. Значи ще стигнем и до това, така ли? Сигурно искаше да каже, че напоследък съм се държал много странно. Да го вземат дяволите, за малко да ми пръснат главата, а това е достатъчно да извади от равновесие всекиго.

Човекът отново седна и аз запитах Ферис:

— Кой са тези хора?

— Ъпджон — отговори той и пак обърна глава — и Пурдом.

— Искам да знам повече от това. — Казах го с раздражение. Оперативният ръководител определя ходовете във всяка фаза на мисията, но той е и за това, да съдейства при нужда, да помага на агента, който може да прилича на малък плъх от катакомбите с вирнат нос, но независимо от всичко е единственият човек, който е способен да доведе мисията до успешен край. Ето защо, след като са ме докарали в тази стая да докладвам, а наоколо се мотаят съвсем непознати, редно е, ако нямаш нищо против, да знам що за птици са.

— Ъпджон — продължи Ферис — е законспириран агент тук. Познава Проктър, макар и слабо. Може би ще помогне да го открием, ако изслуша доклада. Стига да не възразяваш.

Ъпджон беше дребен с луничава кожа, кривоглед, с гънка на лицето вместо уста, ужасна прическа, щръкнала като четина, направо можеше да те стресне — бивш подполковник от специалните служби или нещо такова.

— Не възразявам — отвърнах.

— Благодаря. Пурдом — каза гладко Ферис — е дошъл от Лондон да трупя оперативен опит.

Рязко извих глава, за да го огледам, и изведнъж ми причерня:

— Какъв опит? Вие бяхте в Китай, нали? Във връзка с „Пагода“. Не изпълнихте ли „Мираж“ за онзи мошеник Лоумън в Мароко? Господи, какъв ти опит!

Внимавай!

Не бива да се случва за трети път. Това беше последната мисъл, която бих искал да им хрумне — че не мога да се владея.

Настана гробна тишина. После Ферис каза тихо:

— Опит в Съединените щати. Не е работил тук.

Разбира се. Напълно логично. Само че тази мисъл не си отиваше и смразяваше кръвта ми. Чувал съм за Пурдом, срещал съм го в служебното кафене от време на време, виждал съм името му на някои от мониторите — със сигурност на този за „Пагода“ и на монитора за „Мираж“, а вероятно и на други. Той е един от първокласните агенти и едва ли някой го е изпратил тук чак от Лондон само да трупя опит.

Гледаше към стената, не към мен — стената или вратата, или каквото имаше зад мен. Тъмно лице, едър, седнал прегънат на стола, с ръце на гърдите и кръстосани, почти преплетени крака — тихо цъкаща бомба, увита в дрехи и с малко коса в горния край. Преувеличавам, разбира се, но добиваш представа. Играех си с нервите му, с потиснатата му енергия. Взрях се за известно време в него, преценявах го, не исках да се обръщам към Ферис, защото, ако го сторех, можеше да се очаква, да го кажа направо, и да се приключи с въпроса.

„Да ме смени ли е дошъл Пурдом?“

Някой говореше с много мек глас, достигащ до мен сякаш отдалече. Беше Ферис:

— Тук си между приятели, Куилър.

Не осъзнаваше какво говори, понеже го нямаше в Лондон, когато онзи мръсник Лоумън изрече съвсем същото: „Ти си между приятели.“

Приятели ли? Тогавя Лоумън се беше стреснал. Става дума за времето, когато се мъчеха да ме убедят да не напускам заради това, че бяха поставили проклетата бомба под шофьорската седалка на камиона в Мурманск, понеже решили, че могат да ме пожертват. Все още не можех да се доверя на тези хора.

Дори на Ферис ли?

— Наистина ли? — Наистина ли съм между приятели.

— Ама разбира се.

Гласът му още беше мек. Гледаше ме със светлите си, с цвят на мед очи. Трябваше да се замисля — да се замисля малко по-сериозно, защото този човек ми беше спасявал кожата толкова пъти — Берлин, Хонконг, Мурманск, — докато други биха ме оставили да гния в опасната зона и да си осигурят спокойни сънища с някоя лъжа: „Свързките са разкрити, противникът владее положението, не е възможен контакт с агента.“

Значи мога да се доверя на този човек единствено от всичките. В крайна сметка, ако не можеш да се довериш на собствения си оперативен ръководител, ти си мъртъв. За малко да го докажа в „Северно сияние“ — не повярвах на Фейн и едва не хвъркнах в Божието царство с онзи камион.

— Добре — чух се да казвам, като имах предвид — добре, готов съм да вярвам, че съм между приятели. — Цялата работа е, че съм малко изморен.

— Естествено. — Гласът му все още беше мек. — Освен това настъпил е лек закъснял шок според Грийнспан.

— Вероятно.

— По тази причина може би не се чувстваше готов за доклад. — Направи малка пауза, за да ми даде възможност да кажа не, не съм напълно готов. — Но ако имаш желание, можем да направим опит. В Лондон са малко неспокойни.

— Защо?

След кратко мълчание:

— Първо изчезна Проктър, после ти.

Смъкнах се надолу в стола, отпуснах мускулите, опитвах се да се съсредоточа. Нямах да е лесно.

— Изпратил си съобщения?

— Длъжен бях. Не знаех къде си.

— Беше само за кратка... — отказах се. Не си спомнях колко време е продължило и не исках да си спомня.

— Трябва да знам — продължи Ферис — защо си напуснал хотела тайно.

— Исках да се поразходя малко без цяла армия от хора около мен. Знаеш, че не обичам подкрепленията.

Другите двама сега гледаха към мен; бях забелязал, че главите им се извъртат, очите им отразяваха светлината. Не биваше да ме наблюдават. Това ме изнервяше и Ферис би трябвало да им каже да не ме гледат. Той разкопча ципа на плоска чанта от свинска кожа и извади бележник, после и химикалка от джоба си. Отвори бележника.

— Къде искаше да се разхождаш?

— О, наблизно, за раздвижване.

Уест Ривърсайд 1330...

— По теб беше стреляно — каза Ферис. — Следователно си позната цел за противник, който е решен да убива. Щом си разпознат и определен за мишена, сигурно разбираш, че този град е опасна зона за теб. — Пауза. — Въпреки това си излязъл на разходка из улиците „за раздвижване“.

Измъкнах се от стола и се обърнах с гръб към него, защото това беше единственият начин да разговаряме, без да вижда очите ми:

— Това доклад ли е, за бога, или инквизиция? — Извъртях се към него с гняв в погледа, който исках да забележи. — Считаш ли, че агентът, избран лично от шефа на бюрото за тази мисия, не е способен да прецени дали може безопасно да се движи из проклетите улици или не? — Скръстих ръце, което е неподходяща поза, понеже е отбранителна, но беше късно да я променя. Нито едно от тези копелета не ме гледаше. Бяха забили погледи пред себе си или някъде по средата на стаята. Сигурно се чувстваха неловко, защото гласът ми кънтеше в стъклените панели на витрината и в лакирания китайски шкаф с кратко отекуване. Кресях. Спокойно, може да се каже, че кресях. — Бях прекарал в онзи смрадлив хотел затворен часове наред, още бях пълен с адреналин от веселбата на кея и наистина имах нужда от малко раздвижване, но не исках половин полк да ме държи под наблюдение, понеже това би привлякло вниманието. — Опитах се да овладеем гласа си, но не успях. — Струва ми се, че това има смисъл, но ако мислиш, че съм откачил, по-добре извикай скапания си психиатър.

Сега Ферис гледеше втренчено.

— Защо не дойдеш да седнеш? Ще се почувстваш по-удобно. — Обърна глава към човека от лявата му страна — Джонсън, не, Ъпджон, и каза тихо: — Виж дали няма нещо против да дойде при нас за малко.

Онзи стана и излезе през вратата зад него — не тази, през която бях влязъл и която водеше към хола, а другата. Сведох поглед към

Ферис. Правеше си записки в бележника.

— Психиатърът ли? — попитах.

— Да. — И продължи да пише.

Внезапно ме облада спокойствие, гневът угасваше:

— Каза, че нямаш намерение да го викаш.

Той вдигна очи:

— Само ако ти пожелаеш. Струва ми се, че ти току-що го направи.

Обърнах се и започнах да се разхождам. Беше абсолютно прав. „По-добре извикай скапания си психиатър.“ Изплъзнало се бе направо от подсъзнанието ми, защото знаех, че имам нужда от помощ, а се страхувах да я поискам гласно. Можех да продължавам с лъжите, да се опитам да защитя гордостта си, но не го направих, защото мисията е в ход, а нещо се беше объркало ужасно и трябваше да го призная, да се справя с него по някакъв начин: Чуй, ако не друго, то поне съм професионалист, повярвай ми.

— Може ли да пийна нещо?

Жаждата още ме изгаряше.

— Разбира се.

Ферис стана и се запъти към масата до дивана, на която имаше гарафа и чаша. Предполагам, че диванът отговаряше точно на предназначението си — класически диван от психиатричен кабинет. Виждах съм ги по филмите. Ако ме накара да легна на него, ще му извия врата и... спокойно, момче, ти имаш нужда от този човек, необходим ти е.

— Благодаря. — Ферис ми подаде чашата с вода и ме погледна с бледите си кехлибарени очи, като се постара да разбере изражението им точно: „Всичко е наред, скъпи приятелю. Подвеждане няма да има.“

Дума, която обикновено се употребява в контекста на съдебните дела, но в бюрото съдържанието ѝ е различно: един оперативен ръководител, ако е некомпетентен или некоректен, може в даден момент да заблуди агента и ако положението е напечено, това да се окаже фатално.

— Казвам се доктор Алварес.

Нисък мъж в пижама на райета и халат, тъмни очи, не се усмихваше, сериозен. Докато ми подаваше ръка, ме оглеждаше и преценяваше.

— Това е Кийс — каза му Ферис.

— Да, добре — без да сваля очи от лицето ми, — защо не седнем всички? Виждам, че пиете вода. Не бихте ли предпочели чаша вино, малко уиски?

— Това ми стига.

— Жаден ли сте?

— Пресъхва ми устата.

— Естествено. Казаха ми, че сте имали неприятно преживяване. Ще възразите ли, ако седна зад бюрото? Не си придавам авторитет, разберете ме правилно. Просто там мисля по-добре, концентрирам се. Не ви ли се спи?

— Не.

— Би било естествено, ако ви се спи — късно е. — Той качи краката си на бюрото, като избута назад тапицирания с кожа стол, скръсти силните си ръбати ръце, изгледа ме продължително и после обърна глава към Ферис: — И така?

— Това, което искам да направим — каза Ферис, наблюдавайки ме, — е да проведем един рутинен отчет и ако срещнеш някакви проблеми с него, доктор Алварес ще улесни нещата. Трябва да знаеш, че той е в задграничния щат на бюрото и при нужда ни осигурява тази квартира. Разрешен му е достъп до информация с индекс 1. — Искаше да каже, че е напълно надежден, като дори и това е слаб израз. Следователно според Ферис можех да докладвам с подробности и без задръжки.

Поех бавно въздух. Още ме плашеше споменът за онова, което ставаше със съзнанието ми след историята на кея, и докладът нямаше да е лесен въпреки присъствието на д-р Алварес.

Ферис му хвърли един поглед и стори ми се, че Алварес кимна с почти незабележимо движение на главата. После Ферис пак се обърна към мен:

— Добре, ще те попитам отново. Защо напусна хотела тайно?

Продължаваше да кънти в главата ми „тайно... тайно...“ и усетих, че нещо става с мен — нещо, което не можех да овладеея. Обаче гласът ми прозвуча нормално, съвсем леко натъртено, но само толкова:

— Не отидох там. Нали това е важното?

Ферис ме гледаше непрекъснато:

— Къде не отиде?

И тогава всичко се взриви. Аз бях на крака, наведен над Ферис, и му изкрецах:

— Не мога да ти кажа... — Другите двама изведнъж скочиха и тръгнаха много бързо към мен. — ... Не мога да ви кажа, за бога, не разбирате ли?

8. ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ

Гръдта ѝ се отри в мен. На оскъдната светлина кожата ѝ изглеждаше бронзова, на рамото ѝ имаше пращинки изсъхнала сол.

„Тук някъде се върти един специален екземпляр.“

„Който искаш да хванеш ли?“

„Който искам да убия.“

Зелените очи се взираха нежно в моите — очи на морска сирена, очи на дух, прелъстяващ спящи мъже.

„Ще отидеш на Уест Ривърсайд Уей 1330 по всяко време преди полунощ.“

Проблясък от бинокли над водата.

„Но не по-късно.“

Бронзова кожа, копринен мъх по гърдите ѝ, проблясък на светлина, проблясък върху цилиндъра на спринцовката.

— Може ли да използваме телефона ви?

Наблюдателни кехлибарени очи, тракане на нефритения часовник.

— Моля, разбира се.

Морето беше утихнало. Сега нямаше движение.

— Задействай ги незабавно.

Един мъж, един от всичките — Джонсън, не, Ъпджон, — засенчи стенната лампа, докато пресичаше обсега на погледа ми. Чух тихото пукане на бутоните.

— Запишете: Уест Ривърсайд Уей 1330.

Над очите ми се надвеси сянка, а после и носителят ѝ — Алварес.

— Е, как се чувстваш? — Гледах тъмното му лице с черна копринена брада, погледът му бе настоятелен. — Как си сега?

— Добре.

— Чудесно! — Той смъкна ръкава ми.

— Какво имаше вътре? — Имах предвид спринцовката върху табличката.

— Валиум. — Той отстрани табличката.

— Искаме да проверите този адрес. — Ъпджон говореше по телефона.

— Крайно предпазливо — вметна Ферис.

Стрелките на нефритения часовник показваха 1:20. Час и двадесет минути празнота. „Не мога да ви кажа, за бога, не разбирате ли?“ Последното нещо, което си спомням.

— Бъдете крайно предпазливи — каза Ъпджон по телефона.

В бюрото това е термин, запазен само за случаи, когато примерно обезвреждаш бомба с детонатор, задействащ се от разклащане.

Вгледах се във Ферис, но той беше под прав ъгъл. Всички бяха. Сложили са ме на проклетия диван.

— Ферис — подпрях се на лакът и смъкнах краката си. Нямах обувки.

— Здравей — отвърна той.

— Казах ли ти?

— Да.

— Адреса?

— Да, но кажи ми го пак, просто за потвърждение.

Тишина. Времето се нижеше.

— Къде са проклетите ми обувки?

— Кажи ми го пак — повтори тихо той.

— Ох, Господи! Уест Ривърсайд Уей 1330. Та къде са?

Някой се суетеше около краката ми.

— Вземете колкото хора са ви нужни — чух да казва Ъпджон.

Алварес надяваше обувките на краката ми.

— Мога да се оправя — казах му.

— Чу ли това, докторе? — запита Ферис.

— О, да. Вече сме на себе си! — Звучеше страшно доволен.

Ферис каза към Ъпджон:

— Само да наблюдават. Никакво влизане, никакъв контакт.

— И сам мога да си завържа връзките — казах на Алварес. — Слушай, как заби тази игла в мен? Не понасям иглите.

— Да докладват директно на мен — вметна Ферис. През цялото време си правеше записки.

— Изгуби съзнание. Трябваше да те хванем.

— Преди да забодеш това нещо?

— Да. Стресът бе станал неудържим. Не искаше да отговориш на въпроса му, помниш ли?

— Докладвайте пряко на оперативния ръководител — казваше Ъпджон.

— Не знам. Не знам какво помня.

— Мисля, че знаеш. Малко те плаши, но вече няма пречка.

— Пречка ли?

— Психотравматична задръжка. Сега си по-добре. Всичко е зад гърба ти. — Изпод черната брада се показаха малки, лъскави като перли зъби.

Зад мен? Това е успокоение. Мили боже, това е успокоение:

— Може ли да пийна малко вода?

— Денонощно ли? — попита Ъпджон.

— Да — отвърна му Ферис и после се обърна към мен: — Когато ни се обади да те приберем, звучеше доста зле. Какво се бе случило?

Беше нещо като спомен в мъгла. Трябваше да претърсвам миналото.

— Нищо.

— Но ти звучеше като останал без душа. — Кехлибарените очи се взираха в мен.

— Благодаря. — Изпих цялата чаша наведнъж. Имаше странен вкус. — Наистина ли? Има малко странен вкус. — Последното беше към Алварес.

— Известно време всичко ще има странен вкус. Химическият състав на тялото ти трябва да се нормализира. В организма ти имаше прекалено много адреналин, а сега и валиум. Много се радвам да те видя в такава добра форма — отвърна ми той.

— Благодаря. — Станах от дивана, намерих един стол и се тръшнах в него. Пурдом — елитният агент-детектив — стана и отиде до гарафата, напълни пак чашата ми с вода, което по мое мнение беше много трогателно от негова страна. Обърнах се към Ферис: — Да, бях останал без душа, абсолютно вярно е. Мъчех се да се преборя с нещо.

— И ти победи — намеси се Алварес отново зад бюрото, с крака върху него. — Само че това е довело до критично изчерпване на запасите ти от сили.

— С какво да се пребориш? — запита Ферис.

Това означаваше да се връщам пак в миналото и ме стресна. Никога не съм срещал такава сила, насочена срещу мен, такава мощ.

— Бях... Беше ми казано да отида там, а знаех, че не бива. Но бях длъжен. Нещо като... принуда.

Ъпджон се върна от телефона и не можа да си намери място. Изглежда, бях седнал в неговия стол.

— Справил си се добре — обади се Алварес, все още доволен. — Други не биха устояли.

— Нямате представа колко силна беше тази принуда.

— Напротив, имам. Толкова силна е била, че твоята съпротива те е оставила „без душа“ до момента, в който не би могъл повече да се съпротивляваш. Когато беше запитан защо си напуснал тайно хотела, ти изгуби съзнание, но не обясни. — Разговорната уредба върху бюрото му иззвъня. — Това беше изключително показателно. — Вдигна слушалката. — Si, mi querida?^[1]

Ферис стана, придърпа резбования дъбов стол към моя и отново седна с бележника в ръка:

— Когато се пробуждаше, ти каза също: „Тези инструкции са за теб...“ Спомняш ли си?

— Todavía no. Es una emergencia.^[2]

— Да. Следвах инструкции.

— Не се притеснявай — каза Ферис.

Бях започнал да треперя, нямах представа, че си личи. Пих още вода.

— Date vuelta y duermente, mi querida.^[3]

Алварес постави обратно слушалката. Ферис ме попита тихо:

— Откъде идваха инструкциите?

— Не знам, дявол да те вземе, не знам!

Всички надигнаха глави. Прозвуча много гръмко. Алварес не се помръдна. Сигурно аз бях събудил жена му на горния етаж с моите крясъци. Току-що ѝ беше казал, че случаят е спешен. Трябва да се овладея.

Алварес се обърна към Ферис:

— Той наистина не знае, разберете го. Това много го потиска.

— Не се притеснявай, не бързай — каза ми Ферис.

— Нямам никакво време.

Мисията бе в ход само от четиридесет и осем часа насам, а Проктър бе потънал в неизвестност, противникът стреля по мен, успя да проникне чак в мозъка ми, като насади инструкции в него, вследствие на които едва не се набутах в капана. Нямаше никакъв шанс да...

Я пак повтори!

— Ферис — започнах, — има нещо, което не пасва. Не биха организирали покушение срещу мен и в същото време да ми пълнят главата с подсъзнателни инструкции. — Ферис продължаваше да си записва. — Не биха ми казали да отида на онзи адрес, ако не го искат. Подготвили са ми го като капан, а аз не бих могъл да нахълтам в него, ако първо ме застрелят.

Ъпджон се намеси:

— Освен ако не са ти дали инструкциите след неуспешния опит за покушение.

— Моля? Не, получих ги, преди да се върнем в пристанището. Преди стрелбата.

— По какво разбра кога? — попита веднага Ферис.

— По гърдите й. — Това излезе направо от подсъзнанието ми. Той наклони глава:

— Я повтори?

Сега и Алварес се облегна напред.

— Когато се пробуждах, ми се привидя образът на онова момиче от корабчето — Харвестър. Обаче не...

— Имаше ли глас, доминиращ над образа? — попита Алварес.

Внезапно почувствах паника. Пресегнах се към чашата и отпих. Ръката ми не беше съвсем стабилна — дали им е направило впечатление?

— Да, имаше някакъв далечен глас. Тя също говореше, но наблизко.

Паника, понеже току-що ми мина през ума, че в главата ми може да има останали още инструкции, стаени като червей в ябълка.

— Имаше ли музика? Не свиреше ли радио? — каза Алварес.

— Не.

Пурдом обърна поглед към него:

— Възможно е да са използвали насочени от разстояние радиовълни.

— От каква дистанция? — попитах аз.

— Не съм много запознат.

— Ще говоря с Паркс — каза Ферис. Това е специалистът по електроника, който провери жилището на Проктър за микрофони.

— Имаше една туристическа яхта — намесих се аз и му разказах за биноклите. — Тя ни последва в пристанището.

— Имам го предвид, но несъответствието пак остава — не биха ти вкарали тези инструкции в главата и после да те вземат на прицел.

Ъпджон се намеси:

— Нека да приемем, че сме в общия кюп. Според мен цялата работа става очевидна. Наркобизнесът тук е много голям — осемдесет процента от употребявания в Щатите кокаин се внася от Куба, значителна част от него — по море. Възможно е онова момиче — Харвестър — да пренася самостоятелно стока или да работи за някой от картелите. Може да са те взели за таен сътрудник на бреговата охрана или нещо подобно и — бум-бум. Случва се често.

— Мислиш ли, че тя се занимава с наркотици? — попита Ферис.

— Исусе — отвърнах, — откъде мога да знам? Ако...

— Американка ли е?

— Англичанка.

Той обърна горния лист на бележника и каза:

— Добре, можеш ли да разкажеш за Харвестър?

— Да.

Това продължи четиридесет минути. Материалът бе доста: връзката ѝ с Проктър и сегашното ѝ отношение към него — „той е боклук“, телефонният разговор, който беше дочула, и всичко, за което говорихме на корабчето, както и избрани от Ферис аспекти:

— Опита ли се да те съблазни?

— Не.

— Но ти спомена за гърдите ѝ.

— Беше по бикини и сутиен.

— Възможно е — намеси се Алварес — да е изплувал някакъв сън, когато се пробуждаше. Склонни сме да събличаме жените в сънищата си.

Ферис му благодари и се обърна към мен:

— Туристическата яхта. Мислиш ли, че тя е знаела защо е там?

Станах от стола и почувствах слабост в краката си. Изправих се бързо, за да не проличи, но Ферис забеляза.

— Кога си ял за последен път?

— Обядвах на корабчето.

— Значи протеин — каза веднага Алварес и се измъкна иззад бюрото. — Нужен ти е протеин. Искаш ли сирене? А малко хляб?

Докладът продължи.

— Казваш, че е забелязала биноклите.

— Този въпрос е сложен. — Премислих и после казах: — Първият вариант е следният: забелязал съм ги и естествено не казвам нищо. Тя ги вижда, няма връзка с тези хора и насочва вниманието ми към тях, леко раздразнена. Или: направило ѝ е впечатление, че съм ги забелязал, и ми ги посочва, за да се оправдае, ако съм разбрал, че ги е видяла и не казва нищо за тях, понеже знае всичко. Знае всичко за яхтата.

— Реагира ли по някакъв начин на това, че яхтата ви е последвала в залива?

— Не.

— Според теб забелязала ли е, че ви следва?

— Стараех се да разбера, но не мога да бъда сигурен. Завързвах корабчето.

— Естествено, имаме нейни снимки. Бях поставил човек с телеобектив на кея.

— Откога я наблюдавате?

— Преди да отидеш там.

— Още ли я наблюдавате?

— Разбира се. — Кехлибарените му очи бяха насочени към мен. — Сигурен съм, че не ти е убягнала възможността тя да те е нагласила за това покушение по нареждане на Проктър. — След кратка пауза: — Това притеснява ли те?

— Не. — Обаче го казах прекалено бързо и той усети. Може да улови муха във въздуха.

— Мъничко вероятно. — Отбеляза си нещо. — Не е грозна и ти изпитваш известна симпатия към нея заради това, което се е случило с баща ѝ.

— Това, което аз мисля, ли записваш, или онова, което ти мислиш? — Тонът ми беше троснат. Бях облегал гърба си на

библиотеката. Исках да се разходя наоколо, но не можех заради слабостта. Чувствах се неспокоен. Не желяех да сядам, защото бях в отбранителна позиция — при докладите винаги съществува този елемент, понеже от теб се иска да мотивираш това, което си казал и направил, да оправдаеш всяко действие и да поемеш отговорност за всеки сигнал, всеки удар, всяка грешка, а трудното идва оттам, че си казал и извършил неща във възбудено състояние на духа, когато ти е причерняло пред очите и нищо не те дели от незнайния гроб освен някой удар напосоки или отчаяното бягство, което, погледнато в студената светлина на статистиката, не се препоръчва и представлява потенциална опасност за мисията — грехът на греховете.

Докладът разголява душата ти и понякога ние се бунтуваме. „Това, което мисля аз, ли записваш, или това, което ти мислиш?“

Той не ми отговори и с основание. Като оперативен ръководител имаше неоспоримото право и задължението да отразява събитията така, както той ги вижда, защото, когато агентът е притиснат до стената, би казал всичко, за да се защити.

Някакъв кисел и изморен от мисии агент с увлечение по статистиката е изчислил, превит над посипаната с чай маса в служебното кафене със сметалцето си, че в първите три фази на мисията в четири от десет случая изпълнителят е бил изтеглян и заменен, защото докладите му са доказали, че не е способен да отговори на изискванията към него, не може да овладее обстановката и не може да продължи, без да увеличи риска от провал на собствената му операция или половината от свръхсекретната документация на бюроа. Които и да са тези хора, забравяме имената им, защото споменът за тях ни плаши.

— Когато я потърси за леководолазни уроци, тя накара ли те да подпишеш документ, че се отказваш от претенции в случай на злополука?

— Моля? Да.

— Какъв адрес си посочил?

— На първия хотел.

— Търсила те е там по телефона.

— Кога?

— Двадесет и три минути след изстрелите.

— Какво е казала?

— Оставила е съобщение да ѝ се обадиш. Била е... — той погледна в бележника — развълнувана.

— Значи трябва да е видяла, че ме вкарват в таксито.

— Не е задължително. Просто може да е живяла с надеждата, че си се измъкнал по някакъв начин.

— Никой не го видя да се качва в таксито — намеси се Ъпджон.
— Аз бях там.

— Кой е телефонният ѝ номер? — Това беше Пурдом.

— Ще получиш всички данни — каза му Ферис, — ако има нещо, което можеш да направиш.

Пурдом отново млъкна. Щеше ми се да не седи мрачно умислен на скапания си стол. Чувствах го как излъчва вибрации, които ми късаха нервите, и през цялото време се опитвах да не му обръщам внимание, защото не можех да се изправя пред истината: възможно е да са го извикали тук, за да ме смени в момента, когато приключи доклада, а той е видял какво е направил вече противникът с агента и не му е харесало.

А какво мога да направя, ако от Лондон са изпратили указания да ме изтеглят от „Баракуда“?

Да мина в нелегалност.

Да изчезна и да работя изпод мрака и тишината на катакомбите. Чумата да ги тръшне.

Няма нищо по-лошо, приятелю, за един оперативен агент от това да бъде заменен, да бъде върнат у дома с чувството, че е инвалид заради недостатъците си, да не занесе нищо освен вестта за изгубена кауза и да не остави нищо след себе си освен окървавената си диря. Няма по-лошо, разбираш ли, от професионалния позор, от невъзвратимата загуба на престижа.

Поправка — има. В настоящата фаза на тази мисия конкретно би могло да има едно по-лошо нещо.

— Спомена — каза Ферис, — че Харвестър е повторила дума по дума политическата филипика, която си чул преди това от Проктър.

— Да.

Забелязах, че Алварес се размърдва на стола.

Ферис запита тихо:

— Как си могъл ти да я запомниш дума по дума?

— Аз... — отказах се. Не знаех.

— Можеш ли да я повториш сега... — попита ме Алварес, — дума по дума?

— Да. — Започвах да се потя, защото си спомних как изглеждаше Ким Харвестър, когато казваше същите неща на борда на буксира. Забиваше ножа в костилката от прасковата, вгълбена в себе си, програмирана.

Ферис се обърна към Ъпджон:

— Магнетофон?

— Разбира се. — Той взе магнетофона и зачака с пръст на бутона.

— Ако си готов, започвай — каза Ферис.

Стреснах се, защото започнах направо, без никакво колебание, бълвах го с равномерен ритъм: „Държавник с такъв поглед върху световната политика не сме виждали от времето на Никсън...“ — Половината му лице бе в сянка, хвърляна от висящата медна лампа. — „... Много се надявам, че правителството на Тачър ще разбере ползата ни от Матийсън Джъд...“ — Първото разместване на въздуха, когато фронтът на бурята започна да преминава през града, — „... познанията му върху междуособните борби за власт в Кремъл...“

Гласът ми звучеше отдалеч, с неестествен ритъм на думите, докато не свърших и този глас не спря. Вдигнах поглед и видях, че Алварес ме наблюдава, наведен напред, напрегнат.

— Свърши ли? — попита Ферис.

— Да. — Кожата ми беше настръхнала.

Ъпджон изключи магнетофона. Никой не проговори, затова започнах аз:

— Как изглеждах?

Кратко мълчание и после Ъпджон каза:

— Малко като отнесен.

— Беше във възбудено състояние — каза Алварес. — Блуждаеше някъде.

Взех гарафата и я изпразних в чашата — напълни се само до половината и я изгълтах наведнъж, а Ъпджон попита Алварес къде е чешмата.

— Ето къде съм го получил — казах към Ферис. — Паралелно вървяха визуални спомени.

— От Проктър.

— Да, но според мен това, че той лично ми наговори тези неща, не е достатъчно. Не бих ги запомнил дума по дума. Приемал съм ги някъде от околността.

— Също като него преди това.

— Да. Същият източник на сигнали до подсъзнанието.

— И пак ли свиреше музика? — попита Алварес.

— Не, никакъв фон.

Ферис си записваше бележки:

— Това ли е всичко, което имаш в главата за Матийсън Джъд?

— Да. — Налях още вода и я изпих.

— Не знаеш ли нещо за изборите?

— Не.

— Не си ли следил новините?

— Господи — отвърнах, — нямах много време за четене на вестници.

— Значи нямаш представа — каза Алварес — за основния конкурент на сенатора Джъд — губернатора Андерсън?

— Не. — Водата беше студена и аз ѝ се наслаждавах. — С изключение на това, разбира се, че се опитва да обясни на избирателите колко се е объркала Америка след четиригодишния мандат на републиканците, та страната сега се нуждае от пълно разглобяване и построяване наново. — Водата охлади сухата ми уста. В стаята настана тишина, сякаш сняг бе затрупал всичко. — Докато тонът на Джъд е насърчителен: страната е в добро състояние и трябва само да укрепим достиженията, направени при досегашната администрация. — Чашата издаде лек мелодичен звук, когато я оставих на сребърната табличка, и отново настъпи тишина.

— Продължавай — обади се тихо някой.

— Въпросът не е дали твърденията им са верни или не, а в това кое послание има повече шансове да допадне на нацията. Очевидно — това на сенатора Джъд.

Оттук нататък вече не чувах гласа си. Видях Ферис да се навежда над бюрото и да разговаря с психиатъра, Пурдом ме наблюдаваше от стола си, а Ъпджон изключи магнетофона. Мисля, че съм се разхождал из стаята и сега седнах.

Внезапно Ферис застана с лице срещу мен:

— Знаеш ли от колко време говориш?

— Не.

— Деветнадесет минути без прекъсване.

Чувствах се изцеден, изпразнен от нещо. Погледнах към Ферис.

— Толкова ли съм зле?

— Знаеш ли за какво говореше?

— Да. За мотивите в кампанията на Андерсън и на Джъд.

— Няма нищо надълбоко, трябва да ви е ясно — каза Алварес. —

Материалът е съвсем близо до повърхността, интегриран в съзнателното, въпреки че е бил приет по сублиминален път, чрез подсъзнанието.

Ферис седна и взе бележника. Без да ме гледа, небрежно запита:

— Имаш ли още инструкции?

Нервите изпратиха тръпка по цялото ми тяло. Отвърнах след кратко мълчание:

— Какви инструкции?

Пак без да ме поглежда, зает с писане:

— Искам да кажа, трябва ли да ходиш още някъде, още нещо да свършиш? Просто ми хрумна, не се притеснявай за това.

Времето напредваше, кожата ми изстина под потта.

Гледаха ме не само с очи, главите им бяха обърнати към мен, слушаха.

Инструкции.

Отвърнах след доста време:

— Не, не мисля така. Не знам. — После внезапно се озовах на крака, надвесен над Алварес. — Колко боклук имам тук, вътре, за бога? Още колко?

— Може и никога да не разберем — отвърна той.

03:14.

Ферис записа последната бележка в тефтера, пъкна го в куфарчето и погледна към Алварес:

— Мога ли да ползвам телефона, докторе?

— Винаги.

— Трябва да се обадя в Лондон.

— Разбирам. Ключето е тук под бюрото. — Когато стигна до вратата, каза: — Ще бъда наблизко, ако ви потрябвам.

Дали не очакваше да обезумея или нещо такова?

Овладей се!

Ферис отиде зад бюрото от червено резбовано дърво, вдигна телефона и седна, подпрял лакти на голяма зелена папка, очите му не гледаха в определена посока, мислеше. После набра номера.

Станах отново. Не исках да седя и да чакам, поразходих се малко, огледах пак скапаните слонове — Господи, как са опропастили хубавите бивни.

„Може и никога да не разберем.“

Звучеше като ехо в главата ми. Колко ли е голям червеят в ябълката, колко е силен, колко жизнен? Голям колкото змия? Колкото дракон?

— Маями — каза Ферис. — Свържете ме с Пулт 3.

Пулт 3 е за „Баракуда“.

В Лондон е 8:15, двуетажните автобуси задръстват площад „Пикадили“, такситата се промъкват в промеждутъците, покривите им лъщят от дъжда.

— Да, добро утро. Включвам на шифър.

Нямам никакво желание, дори и най-малкото, да отивам в Лондон, каквото и да кажат, каквото и да решат.

Пурдом се размърда, стана от стола. Не можеше просто да седи кротко и да сдържа нервите си. Ако имаш намерение да ме питаш за кого бие камбаната, ще ти отговоря, че бие и за него.

— Господин Шепли там ли е?

От този Ферис би излязъл добър психиатър. Има вид — слаб, аскетичен, абсолютно спокоен, дори може би малко прекалено хладнокръвен и, естествено, способен е дори да не намери нищо ненормално в това един пациент да лежи на скапания диван и да му разказва, че има проблем и не може да се откаже от душенето на мишки.

— Да, сър. Получи се неочакван обрат и помолих Монк да дойде от Насау. Ще бъде тук след двадесет минути. Не съм работил с него досега и искам да знам дали има право да взема отговорни решения с първа категория на секретност.

Ако щеш, вярвай, Пурдом стоеше до библиотеката и гледаше заглавията. Предполагам, че го мразя по детински, защото в

четвъртитата му глава с уравновесен вид няма нищо — искам да кажа, че нищо не се криеше в нея, нямаше червей.

— Да, мога да му разкрия цялата картина. Току-що приехме междинен доклад от агент-детектив.

Ъпджон не беше помръднал от стола си. И него не го харесвах много, не заради пъпките му, разбира се, или заради четинестата му прическа. Не ми допадаше неговата незаинтересованост, или по-точно способността му да се абстрахира от това, което става. Склонен съм да вярвам, че кръвта му е по-студена от тази на Ферис, ако изобщо има такава във вените му.

— Добре, сър. Разбрано. Да изпратя ли доклада по факса?

Каза още няколко неща, които не бяха важни. Важната част вече бе свършила, знаех това, но не чух отговора на Шепли по въпроса. Не гледах към Ферис, когато затвори телефона, стоях с гръб към него. Чух го как щраква ключа на шифровото устройство и става от стола.

— Монк беше на мястото на Кроудър — каза той, — преди да напусне Лондон. Още е на това ниво — задграничния отдел. — Обърнах се с лице към него. — Каквито и решения да са нужни, той има властта да ги вземе. — Взе куфарчето, погледна си часовника. — Трябва да го посрещна на летището, малко закъснявам. Защо не отидеш да дремнеш малко в хотела? Още е сигурен. Ъпджон ще те откара дотам.

Не очакваше отговор — това беше заповед.

После всички се разшетаха, Ферис извика Алварес и му благодари за гостоприемството, дойде с мен до алеята зад къщата, където в тъмното стояха две коли.

— Опитай се да не мислиш повече за това — каза ми той. — Помъчи се да спиш. След като разговарям с Монк и се разберем какво да правим, ще се свържа с теб, сигурно след около час. — Той се качи в колата си.

— Обаче градът ми харесва, понеже е шантав.

Ъпджон караше по осветените улици. Познаваше пътя. Седях до него като аристократ в двуколка. Ферис вече знаеше какво ще стане, но не можеше да обясни в Лондон цялата картина, без да изпрати факс, а в действителност нямаше време дори и за това. „Баракуда“ не можеше

да продължи без агент, а единственият агент, работещ за нея, беше човек, който всеки момент би могъл да се отскубне и да се подчини на указания, за които дори няма представа в настоящия момент — указания, които биха го накарали да провали всичко.

Треперех леко. Не беше неочаквано.

— В крайна сметка има всичко. Търговия с наркотици, казина, имигранти, мафия, каквото поискаш. Много интересно място.

Мисля, че му отговарях от време на време по пътя, но не си спомням ясно. Когато стигнахме до хотела, той отвори портала на задния двор, вкара колата, слезе и го затвори, преди да се измъкна от колата.

— Имаш ли нужда от компания? Да поиграем малко покер?

Благодарих му и казах, че трябва да поспя. Той кимна и остана в полуосветения двор, докато влезнах в хотела.

Лежах облечен в тъмното, гледах отблясъците на светофара на пресечката долу, слушах съскането на водопровода и остроото свистене на първия кацащ самолет, а нощта отиваше към зазоряване. Погледнах истината право в лицето и се отървах от всички илюзии.

Да, можеше да има само едно нещо по-лошо от това да бъда върнат в Лондон и да видя, че името ми е заличено от монитора, а последната графа на формуляра, който ще трябва да подпиша, да бъде попълнена: „Изпълнителят отзован от мисията.“ Само едно нещо, по-лошо от това да изгубя „Баракуда“ и да предам всичко на Пурдом. А то е да ми наредят да остана и да направя каквото мога.

Единственият мотив да го направят, ще бъде да видят какво бих предприел, ако ми дадат свобода, докъде ще стигна, ако ме пуснат отново в надбягването, и ще спечелят ли нещо, ако червеят в ябълката продължи да човърка и ме отведе на опасна територия, в зоната на риска, в капана.

А това ще е ужасно. Да бягаш из улиците не като изпълнител на тази мисия, а като плъх в лабиринт — експеримент, обект на жертвоприношение.

Това ще е единственият им мотив да ме оставят.

От червено на зелено, от жълто на червено, пускане на тоалетно казанче на горния етаж, реактивен самолет завива по изхода от пистата — шумът и ехото му затихват; от червено на зелено; настъпва тишина и изведнъж взрив от звънеца на телефона, който ми скъсва нервите.

Пресегнах се за слушалката.

— Оставят те в действие — изрече Ферис.

Ръката ми лепнеше по гладката пластмаса, тъмната стая ме притискаше, не можех да повярвам. Струва ми се, че поисках да ми го каже буква по буква, за да няма недоразумения.

— Името ми още ли е на монитора за „Баракуда“?

Някой си подсвиркваше долу в двора на зазоряване.

— Името ти още е на монитора за „Баракуда“.

Господ да ми е на помощ.

---

[1] Да, скъпа. ↑

[2] Не винаги. Това беше по спешност. ↑

[3] Иди да си легнеш, скъпа (исп.). — Б.пр. ↑

9. НОВИНИ

„Тя е дребничка, сламеноруса, с виолетов грим на очите, прекрасни скули, много спретната. 31-годишна.“

11:03.

Грим. Подчертаване на скулите, тъмни сенки за очи, лак за коса. Сложи си собствено червило. Проявяваше нетърпение към гримьорката си, малки резки жестове, очите се взираха към лицето в огледалото.

„Повечето хора я ненавиждат, особено мъжете, които трябва да работят под нейно ръководство — режисьорът на програмата, техниците, останалите. Прави ѝ удоволствие да уронва мъжкото им достойнство.“

Стрелката на големия часовник застана на 11:04, но това не беше от значение: тази нощ нямаше да се предава на живо — програмата щеше да бъде на предварителен запис.

„Не знам защо. Обикновено излиза на живо. Предполагам, че е станало някакво насмитане. Когато отидеш, може и да разбереш.“

През стъклената преграда виждах само част от нея, от кръста нагоре.

Два от мониторите бяха без картина, а третият показваше реклама на „Буик“.

„Тя може да си позволи подобни номера. — Всичко това ми го разказа Чък Бейкър, повикан от Ферис да ме осведоми за нея. — Защото се твърди, че е безспорно най-точният и значим източник на информация за текущите събития между периодичните предавания според една пета от американския народ. Е, други казват, че това е преувеличено, но аз смятам, че е близко до истината. Агенцията за проучване на медиите «Нилсън» отрежда на «Това е моето мнение» двадесет и един милиона домакинства на всяко излъчване.

Тя захвърли гримьорското наметало и прекоси студиото, като ходеше внимателно, за да не развали топираната и лъсната с гел

прическа. Огледа ръцете си, обърна турмалиновия пръстен с обработената част нагоре, провери ноктите. Влязоха и други хора — двама мъже и три жени, вероятно техници, със слушалки и микрофони, бележници, книжа. Единият от мъжете включи телепромотера^[1] и провери дисплея.

Сега я виждах по-добре. Намирах се в една от апаратните зали. Преди минута някой влезе и попита къде е Хари, а аз му отвърнах, че не знам. Пропуска за влизане в студиото бях взел от Чък Бейкър. «Според мен ти трябва да решиш дали ще кажеш на хората какво правиш там, ако те попитат.»

По това време по-голямата част от студиото беше тъмна и човекът, който търсеше Хари, бе единственият, когото срещнах.

«Според едно проучване, проведено през юни, тя и Брокоу са най-сексапилните водещи в тази индустрия. „ТВ-справочник“ отпечата солидарното мнение на влиятелни критици, което я поставя на първо място сред водещите от екрана по степен на зрителско доверие заради точността на новините и добре обмислените ѝ коментари. Тя е стриктно непартийна и за нея това е закон, но сега естествено не работи за Националната новинарска мрежа във Вашингтон, защото е дошла да участва в предизборната кампания на сенатора от Флорида Джъд.»

Тя започна да репетира и сега чувах гласа ѝ слабо през панела. Останалите непрекъснато кръстосваха наоколо, проверяваха техниката. Един от мониторите светна и на него се показа образът ѝ, камерата започна да се мести, показва лицето ѝ в едър план и пак се върна към глава и рамене в кадъра.

«През последните три месеца предаването ѝ струва 80 000 долара на вечер, а носи 150 000, като осигурява печалба на телевизионната къща над 4500 долара на минута. Плащат ѝ милион долара годишно и очевидно ги заслужава, като се вземат предвид и продажбите за други канали.»

Едно момиче от техническия екип хапваше набързо сандвич, докато работеше, но водещата каза, без да обръща глава:

— Никаква храна тук, знаете правилата. Това да не е строителен обект?

Някакъв мъж надникна откъм коридора, един от екипа вдигна палец нагоре и той пак излезе.

— Камери?

— Готово, Джеф.

— Къде е Хари?

— Взел си е един ден почивка, но забравил да се обади на някого.

— Господи! Повикай Филис.

— Ерика, кога започваме?

— Ще ви кажа, когато съм готова.

«Тя вече е жива легенда. Може да влезе в студиото с настроение на махмурлия, да включиш камерата и само след десет минути ще завладее тридесет или четиридесет милиона души с невиджано досега очарование, авторитет и личностно присъствие! Извън студиото си е спечелила репутация на зловна кучка, но застане ли там, така реагира на червената лампичка, че няма да повярваш. В момента, когато пуснат осветлението, тя се пренася в тези двадесет и един милиона домакинства и всичко в тях замира, хората само седят и гледат. Да знаеш, че е способна да спре семейна свада, ножове, пищови и какво ли не, без дори да излезе от студиото.»

— Бени.

— Да?

— Изключи това осветление!

— Извинявай, Ерика.

Декорът зад бюрото на водещата представляваше карта на Съединените щати, покриваща цялата плоскост, с осветена откъм гърба прозрачна снимка от центъра на нощния Маями. Един от мониторите в студиото светна, за да покаже неподвижен кадър до раменете на усмихнатия и махаш за поздрав сенатор Матийсън Джъд.

«Също така тя е — нещо, което се среща много рядко в тази индустрия — от добро семейство, както се казва. Навремето са пристигнали с кораба „Мейфлауър“^[2], а Джонатан Кембридж II е основател и президент на „Марлборо Кемикъл Банк“. Тя не се движи много из висшите среди — беше се увлякла по левичарски идеи след завършване на гимназия и напусна наследственото имение на семейството. Живее самостоятелно в продължение на две години в един апартамент на шестия етаж, без топла вода и асансьор, в Лексингтън, но потеклото си го има, ако й потрябва. Би могла да влезе в почти всеки провинциален дом и ще я поканят да остане.»

Няколко човека преместваха един от декорите и нагласяваха осветлението. Мъж разплиташе с крак кабели и ги омотаваше с изолирбанд. Още един екран заработи и на него се появи в много едър план главата на жената зад бюрото, след което камерата се отдръпна. Момичето, което ядеше сандвич, зареди телепроптера, провери го и застана встрани, без да поглежда към жената зад бюрото, просто чакаше. Всички се бяха отдръпнали, един усукваше ластик около пръстите си. Сега нямаше звук.

— Бени, твоите неща ли са закачени там?

— Да, ще...

— За бога, постави ги някъде другаде, разсейват ме. Джеф, готови ли сме?

— Когато кажеш.

— Добре, да започваме.

Порой от светлина, никакво движение наоколо, докато очите ѝ привикнат към яркото осветление, после главата ѝ се наклони, за да погледне директно в телепромптера и червената лампа на основната камера светна. Лицето ѝ се озари от кратка, брилянтна усмивка.

— Добър вечер. Аз съм Ерика Кембридж, а ето и моето мнение. Изглежда, вчера в Ню Хемпшир сенаторът Матийсън Джъд за първи път се беше поддал на натиска от страна на онези в предизборния му екип, които се опитват да го убедят «да вмъкне малко освежителна театралност», както се изрази Джош Уайнбърг от «Поуст», за да се противопостави на сериозния и донякъде мрачен подход към изборите от страна на кандидата от Републиканската партия. Но по мое мнение, дами и господа, този въпрос е наистина сериозен и тържествен, най-малко, защото зависи от вас, от народа, да изберете човека, който ще стане един от двамата — казвам го съвсем убедено, — един от двамата най-могъщи държавници на планетата.

Пауза, кратък поглед към листовите хартия върху бюрото, за да предаде тежест на тишината, и виолетовите очи се вдигнаха отново:

— Самият сенатор Джъд осъзнава сериозността и значимостта на момента и неведнъж е заявявал, че категорично не желае да подбива цената на уважението и респекта си към електората. Ето защо това, което се случи вчера в Ню Хемпшир, не е било изиграно по предварителен сценарий, а е самата действителност. Някои от вас сигурно са били там. Видели сте малкото момченце със закачения на

гърдите му плакат, написан с детски почерк: «АЗ СЪМ БОЛЕН ОТ СПИН, НО ТОВА НЕ ПРЕЧИ ДА МЕ ПРЕГЪРНЕТЕ.» Видели сте инстинктивното втурване на Матийсън Джъд през тълпата към него, след като избута охраната си. Видели сте го как прегръща малкото момче и ако сте били достатъчно близко, сте забелязали внезапно бликналите сълзи върху лицето на този мъж, докато стоеше изправен с ръце, обгърнали неговия мъничък страдащ сънародник по време на тези няколко секунди, изпълнени с трогателно милосърдие.

Отново пауза, но този път очите ѝ останаха насочени към телепромптера:

— Не смятам за нужно, дами и господа, да коментирам тази сцена с баналното си слово. Позволете ми само да кажа, че тези, които считат сенатора Джъд за фигура, почти неестествено отдадена на сериозния и отговорен път на лидер, тези, които го мислят за интелект, лишен от чувства, вече могат със задоволство да приемат факта, че той е и сърдечен човек. А точно това най-вече ни е нужно в Белия дом — не просто човек, който ще ръководи тази нация с управленско умение и държавнически подход, но и надарен с хуманност.

Очите ѝ се задържаха на телепромптера за две-три секунди, после погледна надолу и прелисти книжката.

— Не съм ви виждал преди, господин Кийс.

Лека миризма на пот.

— Не се изненадвам.

Беше влязъл тихо преди минута и аз огледах отражението му в стъкления панел, без да вдигам очи. Едър, с приятно лице, движеше се като котка.

— Не се изненадвате?

Защо ли не се разкараш?

— Становището на губернатора Андерсън... — каза Ерика Кембридж от екрана на монитора — е, че Америка толкова се е объркала след четиригодишния мандат на републиканците...

— Господин Кийс?

Не ме познаваше, бе прочел името ми от пропуска на ревера.

— Ако искате да разговаряте с мен, ще трябва да го направите, когато госпожица Кембридж завърши.

— ... докато позицията на сенатора Джъд е окуражаваща. Страната е в добро състояние...

Все едно че аз го четях, дума по дума.

Полазиха ме студени тръпки, не очаквах това. Опитвах се да си втълпя, че проблемът със сублиминалната инфилтрация в подсъзнанието ми е приключен и забравен.

— Длъжен съм да проверя. От екипа ли сте?

Той нямаше нищо общо със студиото. Сигурно беше неин телохранител. Носеше син костюм и черни обувки с гумени подметки.

— ... да се укрепят постиженията, направени при сегашната администрация.

Дума по дума.

Спомних си как Ферис се наведе над бюрото и каза нещо на психиатъра, как Пурдом ме наблюдаваше от стола, а Ъпджон изключи магнетофона.

После Ферис ме попита: «Помниш ли колко време говори?»

«Не.»

«Деветнадесет минути без прекъсване. Знаеш ли за какво приказваше?»

«Да. За кампанията на Андерсън. Също и на Джъд.»

Седях дълго и гледах жената с виолетовите очи, слушах думите, които изрича. Думите, които аз бях казал преди това.

Кога ги е съчинявала, кога ги е писала?

Човекът си беше излязъл.

— ... да ви благодаря, че се съгласихте да бъда с вас тази вечер. Аз съм Ерика Кембридж, а това бе моето мнение.

Брилянтна усмивка, задържане на кадъра, потъмняване на екрана, поздравления.

Изчаках, докато повечето хора напуснат главното студио, и влязох вътре.

— Кой сте вие?

Телохранителят не беше ме последвал. Или бях охладил темперамента му, или не искаше да се захваща с нещо, което би станало повод Кембридж да му се скара заради глупостта — откъде да знае, може и да съм шефът на студиото.

— Казвам се Ричард Кийс.

— Не ви познавам.

— Трябва да разговаряме.

Взе дълга и плоска чанта от змийска кожа, погледна часовника си и се обърна към една от вратите:

— Бени?

— Трябвам ли ти? — чу се далечен глас.

— Къде са оригиналите?

— Изпратих ги за презапис.

— Всичките ли?

— Ще ги обработват тази нощ. Ще...

— Ох, Господи, искам да взема оригиналите вкъщи.

Лицето му се показа на вратата — търпеливо и спокойно.“

— Изпратих ги преди десет минути, Ерика, и на практика ще ги върнат всеки момент.

— Следващия път, Бени, действай по-експедитивно.

Тя вдигна един от телефоните на бюрото, спомни си за мен и каза:

— Можете да уговорите среща чрез секретарката ми.

— Трябва да разговаряме тази вечер.

— Не ви познавам. Моля, напуснете.

Започна да избира номера и аз тръгнах към главната врата:

— Джордж Проктър ви изпраща поздрав.

Телохраниелят я чакаше отвън. Тя прелетя покрай него и ме настигна пред асансьора:

— Кой?

— Нямам време — казах — за определяне на срещи.

Не че си хапеше устата, но нещо такова. Гримьорката ѝ бе свалила тежката студийна маска от лицето и гела от косата и сега тя изглеждаше по-млада и естествена:

— С колко време разполагате?

— Ще я караме без сценарий.

— Трябва да проведе един кратък разговор по телефона, става ли? — После се обърна към човека в синия костюм: — Колата там ли е?

— Да, госпожо.

— Слезте и чакайте.

Часът беше 11:40, когато излязохме от сградата и се качихме в лимузината.

Тя се подпираше на малката мраморна масичка.

— Кога го видяхте за последен път?

Ферис бе поръчал на хората си да проверят втория най-често търсен номер в телефонните сметки на Проктър, който обаче не се цитираше в списъка, но с връзки се бяха добрали и до него, а името, което откриха, бе Ерика Кембридж.

— Онази вечер.

Тя отклони поглед:

— Беше ли с някого?

Стори ми се, че моментално съжали за въпроса, но, разбира се, вече бе твърде късно.

— Да.

Разбрала бе грешката си и просто продължи да разглежда хората.

— Обаждал ли ви се е оттогава?

— Не.

— А вие обаждали ли сте му се?

— Не, изчезнал е.

Наблюдавах я внимателно. Очите ѝ показаха силна реакция, когато ги насочи отново към мен, след което пак погледна надолу. Твърде късно.

— Не можете да кажете за някого, че е изчезнал, щом сте го виждали толкова скоро.

— Взел е всичко със себе си.

— Разбирам. — Поизправи се и придърпа белия копринен шал около голите си рамене. — Идвали ли сте друг път тук?

Сигурно съм изглеждал заинтригуван от обстановката, което си беше съвсем вярно: двама от хората на бюрото бяха влезли скоро след нас и бяха заели позиция недалеч от вратата. Не разпознах никой друг, но това не означаваше, че съм на сигурно място. На кея също не бях забелязал снайпериста или бърлогата му, така че и сега може да са тук, седнали на кафе или при джубокса, или при някой от телефонните автомати.

— Не — отвърнах ѝ, — не съм идвал тук.

Неоновата реклама отвън гласеше „Кругър Драг“.

— Повече прилича на аптеката на Шварб в Лос Анжелос, но нея вече я няма. Това тук беше обикновена дрогерия в началото, но стоеше

отворено през цялата нощ и хората влизаха, за да си намерят компания — типове от баровете, търсещи нещо различно, работници от нощните смени, артисти, подобни хора. Сега има абсолютно всякакви — кубински търгаши, ченгета, пласьори на наркотици, хора, оцелели след семейни схватки, какви ли не. Кафе ли ще пиете?

— Да.

— Предлагат деветнадесет вида.

Тя махна на някого, брилянтната усмивка лъсна и отново се изгуби, позволявайки на нервите да проличат едва забележимо. Това вероятно се дължеше на професията или на темперамента ѝ; не знаех нищо за нея, освен че може би ѝ е известно къде е Проктър.

„Това остава като твоя непосредствена задача“ — беше казал Ферис.

Не съм. Непосредствената ми задача бе да се крепя на краката си и да се лутам из този град, а те да ме наблюдават, да ме следят в очакване да видят останало ли е нещо в главата ми — признаци за набити в мозъка ми сублиминални наставления, да проверят дали червеят е още в ябълката, прояжда ли пътя си навън.

Чакаха там, до вратата.

Седях и чувствах хлад. Господи, отдавна трябваше да съм свикнал с това. Веднъж да намеря Проктър и другите неща сами ще се оправят. Той е завербуван, скрил се е и доколкото знам, е главният организатор на покушението срещу мен долу на кея.

— Здравей, Дороти! — Усмивката ѝ блесна отново.

Обичаше да я забелязват, вероятно затова влезе тук — за да бъде забелязана, но в същото време търсеше уединение, поради което избра закътана в ъгъла маса и постави телохранителя си достатъчно близко, за да отклонява всеки, който тя не желае да срещне.

— Хареса ми предаването ви — казах аз.

— Благодаря. Кое от деветнадесетте?

— Моля? О, каквото си поръчате вие.

Момичето се оттегли с поръчката.

— Трябваше да направя запис, защото съм поканена утре вечерта на среща с ръководещия кампанията на сенатора.

Присъствието на нейния телохранител през две маси, естествено, не би ми помогнало, ако се започнеше нещо, нито пък присъствието на двамата от бюрото. Целият град се бе превърнал в опасна зона само

два дни след началото на мисията. Излагах се на голям риск, но в историята на бюрото няма нито една операция със завършена крайна фаза, в която агентът да не е работил на границата със смъртта: просто този занаят е такъв, само че имаше голяма вероятност, ако успее да открие Проктър по някое време в последните часове на нощта, да го заведе на разпит и да създам условия мониторът на „Баракуда“ да бъде закрит. Ако успеят да го разприказват.

— Малката сценка в Ню Хемпшир истинска ли е била? — попитах аз.

Тя наведе очи:

— В този бизнес истината е такава, каквато я направиш. Това е единственият начин да останеш в играта. Кой още беше там онази вечер?

— С Проктър ли?

— Да.

— Негова позната. Тъкмо си тръгваше.

— Жена. — Това не беше въпрос.

— Да, стори ми се, че са се карали. — Това пък беше малък жест от моя страна.

— Тя не знае ли къде е отишъл?

— Не съм я питал. Не знам къде живее.

Телохранителят стана рязко и отпрати две жени. Когато слушаш говор от разстояние, гласните звуци се чуват повече от съгласните. Още с влизането ни чух възклицания от няколко маси, а сега се долови „ау-о-ах“ откъм една от жените, придружено с разочаровано хленчене.

Телохранителят пак седна.

— Захар?

— Не.

— Много искам — каза тя, без да ме поглежда — да открие Джордж Проктър.

— Аз също. Може би ще успеем да си помогнем взаимно. Ако желаете да ми кажете местата, където ходи най-често, мога да ги проверя. — Тази възможност не беше съвсем нищожна.

Проктър е първокласен агент и знае как да се покрие, без да остави следи, но вероятно работи като част от някаква групировка или дори цяла разузнавателна мрежа и е необходимо да поддържа контакти. Точно по този начин бих могъл да го открия: като уловя

някой случаен сигнал, като се прикача към някоя жичка или засека куриерска линия и тръгна по следите им.

Сигурен бях в едно нещо: подценяването на Проктър може да се окаже фатално. Преди три дни, когато ме инструктиреше в Насау, Монк каза: „Има връзка с предстоящите избори в Щатите, в които, разбира се, сенаторът Матийсън Джъд е активно ангажиран. Свързано е също така и с баланса на силите между Изтока и Запада — такъв, какъвто е понастоящем, а той е много крехък. Да си призная направо — ако се окаже, че нещата са стигнали толкова далече, колкото започваме да предполагаваме, ще ми бъде трудно да спя спокойно в леглото си.“

Проктър работи за руснаците и нищо чудно да е в самия център на вражеската мрежа, в центъра на организацията, нахвърлила се върху мен в мига, когато усетиха, че представлявам заплаха — още щом телефонирах на Проктър, за да му кажа, че искам да го видя. Бяха претърсили стаята ми, следяха ме по улиците, стреляха по мен и проникнаха в мозъка ми само за броени часове след пристигането ми в Маями. За които и да работи Проктър сега, сигурно е, че са голяма организация, вероятно международна, многонационална дори, а той играе основна роля.

— Мога да ви посоча — започна Ерика Кембридж — местата, които посещава обикновено, но се съмнявам, че ще го намерите там.

— Може да попаднем на следи. Това ни стига.

— Мисля, че трябва да ви кажа... — поколеба се за момент, но реши да продължи, — ... трябва да ви кажа, че причините да търся този човек не са... лични.

Отново гледаше надолу доста продължително.

— Сигурна ли сте?

— Да, нищо че ви попитах... — Не довърши.

Нищо че ме е попитала за жената.

— Ако не са лични, тогава политически ли са?

— В Съединените американски щати десет дни преди президентските избори дори начинът, по който едно куче си пощи бълхите, е свързан с политиката. Но при Джордж Проктър... — отново колебание, — ... има нещо повече от политиката. Става нещо, което... — Този път спря и очите ѝ станаха предпазливи. — Господин Кийс,

ако правилно съм разбрала името ви, нямам и най-малка представа кой сте и какво правите в студиото на „Нюзбрейк“.

— Търся Джордж Проктър.

— Сигурно, но преди минута казахте „може да открием следите му“.

— С моята организация.

— Няма да се разберем, господин Кийс — сега очите ѝ гледаха твърдо, — освен ако не желаете да посочите имена.

— Може да го направя по-късно. Не сега.

Главата ѝ се обърна към телохранителя, после пак към мен:

— Скоро трябва да си тръгвам, господин Кийс. Идвам тук понякога, нали разбирате, за отпускане, за да бъда сама.

Не станах.

— Няма да го намерите сама.

— А вие?

— Не веднага. Не след ден или два, но ще го намерим.

— Тогава защо дойдохте при мен?

— Защото може би ще ни помогнете да го намерим по-бързо. Ако обединим информацията си, ще съкратим времето. Предпочитаме да не чакаме два дни, но едва ли ще е повече от това. На вас ще ви е нужно повече време и може да закъснеете твърде много.

Гледаше надолу, обикаляше с върха на пръста си по ръба на малката чашка от еспресото, дишането ѝ се учестяваше, гърдите ѝ се повдигаха и снишаваха под бляскавата бяла коприна. В нея имаше напрежение, което наполовина долавях със сетивата си, наполовина усещах през пространството над малката кръгла масичка между нас — някакво излъчване от душата ѝ, от нервната система.

После вдигна очи и забелязах лек страх.

— Само два дни?

— Не повече.

— Какво ще правите, когато го намерите?

— Ще го изведем от страната много бързо.

Гледаше ме настойчиво, страхът не си отиваше:

— За мен е... важно да го видя преди това.

— Не можем да допуснем това.

Погледна безпомощно встрани. Аз изчаквах.

— Здравей, Ерика!

Една жена махаше с ръка, телохранителят бе станал на крака и се обърна в очакване на нареждане, а Кембридж му отвърна с кратко леко поклатане на главата.

Не беше необходимо, но все пак сложих три банкноти по един долар върху сметката — заради жеста.

— Много полезно ще бъде за вас — каза Кембридж и се наведе по-наблизо, — ако ми разрешите да го видя, преди да замине. Разполагам със страшно много информация за него.

— В такъв случай дайте ми я сега и ще го видите, преди да замине. Гарантирам ви. Съжалявам, но повече не мога да направя. — Станах и си закопчах сакото.

— Господин Кийс, тази ваша „организация“ британското правителство ли е?

— Струваше ми се, че е съвсем ясно. Проктър е британски гражданин. Вижте, свържете се утре с мен, ако искате... макар че не е лесно да ме намерите. Ние...

— Мога ли да видя някаква легитимация?

Извадих картичката с герба на външното министерство и я пуснах на масичката. Тя я огледа внимателно.

— Мога ли да я задържа?

— Разбира се.

Извади портмоне от змийската чанта и прибра картичката:

— Трудно е да разговарям с вас, като сте прав.

— Разговаряхме достатъчно, струва ми се, а вие работихте до късно. Беше удоволствие...

— Господин Кийс. — Страхът вече се появи и в гласа ѝ. Отново гледаше надолу, малките ѝ длани бяха плътно опрени с разтворени пръсти върху мраморния плот на масичката, виолетовият лак на ноктите лъщеше на светлината. — Бих се радвала, ако седнете за момент — прекалено много ли искам?

Бях изненадан, не очаквах да рухне така силно, но това беше просто защото не знаех достатъчно за историята на Проктър и връзката ѝ с нея. Моментът изглеждаше критичен. Докато сядах отново, забелязах, че прави усилие да се овладее, а гласът ѝ трепереше.

— Вижте, намирате ме в решаващ момент. Аз... аз имам нужда от помощ, ако това не звучи прекалено мелодраматично.

Очакваше да кажа нещо.

Не казах.

— Няма на кого да се доверя, разбирате ли? Естествено, имам приятели, разбира се, сътрудници. — Здравата натискаше масичката. — Всичките са добри хора, но... но не знам колко силни ще се окажат, ако нещата наистина загрубят. Освен това никой от тях не знае за Джордж Проктър... е, бяхме близки, да, но те не знаят за... това, което става. — Притискаше дланите си в мрамора, очите ѝ бяха широко отворени, после се промениха и свиха, вгълби се в мислите си, накрая пак вдигна поглед и се озърна наоколо да не би някой да я гледа. Очите ѝ се върнаха на мен, гласът ѝ бе мек, но изведнъж стана гневен. — Слушате ли ме, за бога?

— Да.

— Проклети британецо, няма да отстъпите на сантиметър, нали? — Ръцете ѝ се вдигнаха от масата, неспокойни махаха във въздуха. — Все пак ще рискувам и ще ви се доверя, защото съм достатъчно неблагоприятна да се почувствам насърчена от герба на английската кралица върху картичката, която ми дадохте.

Не. Ще ми се довери, защото отчаяно търси информация за Проктър, а аз ѝ гарантирах среща с него още щом го намерим.

Огледа наоколо, после пак мен:

— Следващите десет дни ще бъдат решаващи за Съединените щати, а като следствие и за целия свят. Решаващи не в политическо отношение, понеже Матийсън Джъд е републиканец и ако влезе в Белия дом, няма да има никаква промяна. Обаче са решаващи в международен, в глобален план. Щом като познавате Джордж Проктър, искам да ви задам един въпрос: той голяма риба ли е или малка?

— Зависи от гъола.

— Гъолът е много голям, така че нека опитаме иначе: бихте ли казали, че е способен да стане голяма риба в много голям гъол?

Обърнах поглед. Единият от хората на бюрото край вратата беше нов. Нощната смяна.

— Проктър — отвърнах — е способен на всичко, което изисква хладнокръвие, риск и издръжливост. Не бива да се подценява.

— И моето мнение е такова. Той и аз... — Тя сведе поглед и разтвори длани на масата, може би с желание да изпита устойчивостта ѝ, да прехвърли малко от нея в себе си. — ... Той и аз бяхме много близки до... съвсем неотдавна; достатъчно близки, за да съм напълно

сигурна, че не е рекламният агент, за който се представя... макар че използваше връзките си с „Нюзбрейк“ като много сполучлива фасада. При него имаше някаква прикритост, която не можах да пробия, и съм убедена, че тайно от мен вършеше неща, които биха ме изненадали — или по-точно стреснали и ужасили — не само от личен характер, говоря за геополитически мащаби. — Пауза. — Държа да бъде точна. В таен геополитически план.

— Например?

— Не твърдя, че е най-голямата риба в тази история, в никакъв случай, но съм сигурна, че го използват като основно движещо средство. Спомняте ли си един човек на име Хауърд Хюз?

Отговорих, че съм чувал за него.

Някой в далечината сочеше към нас — една от сервитьорките.

— Той имал една луда мечта — продължи Кембридж. — Искал да купи Америка.

— В какъв смисъл?

— Искал да я управлява, като закупи най-големите компании — машината, крепяща трона. Стигнал много далече, но по трудния и грешен път.

Телохранителят отново ставаше на крака.

— Има по-лесен начин. — Гласът ѝ беше по-тих, напрегнат, очите ѝ не слизаха от мен. — За да купиш Америка, трябва да купиш само един човек — президента. Само че първо трябва да...

— Извинете, госпожо. — Телохранителят ѝ подаде подвижен телефон. — Приемате ли разговори?

— Кой е?

— Господин Сакамото.

— Добре, ще го приема. — С изненада, но без колебание.

— Извинете ме, господин Кийс.

Взех едно меню.

Значи първо са я потърсили вкъщи и там са им отговорили, че госпожица Кембридж е в студиото. После са опитали в студиото и са им казали, че ако я няма вкъщи, може да е навсякъде, но понякога се отбива в „Кругър Драг“, така че са опитали в „Кругър Драг“, което означава, че сигурно са искали много спешно да разговарят с нея, нищо че е дванадесет без пет.

— Искате да кажете веднага? — Тя погледна към украсения с диаманти часовник на ръката си. — О, разбира се, не е проблем. Нещо спешно... — После се поправи и каза: — Ще бъде там след петнадесет минути. — Тя върна телефона на телохранителя. — Съжалявам, господин Кийс, възникна нещо, което не съм в състояние да подмина.

— Ама, разбира се. И без това тук не е място за разговори.

Напуснахме масата с телохранителя пред нас.

— Кога можем да се видим пак?

Сякаш беше раздвоена, под напрежение. Една жена извика: „Здравей, Ерика“, но тя не се обърна.

— Утре — отговорих. — Ще ви се обадя.

Тя ми подаде картичката си и докато отивахме към вратата, аз минах покрай един от хората на бюрото, казах: „Кола“, а той стана от масата и излезе преди нас, докато разговарях с Кембридж във фоайето.

— Жизненоважно е да се срещнем колкото може по-скоро — каза тя тихо, в очите ѝ все още имаше страх. — Ще се постарая да си бъда вкъщи по обяд. Обадете се преди това.

Лимузината ѝ бе спряла до бордюра и шофьорът стоеше до задната врата.

— Мога ли да ви закарам донякъде? — попита ме тя.

— Искане ми се да се поразходя.

Хвърлих поглед към лицето ѝ през оцветеното стъкло — изглеждаше като безформено петно. Останах със странното чувство, че влизайки в голямата черна кола, тя влиза в капан и се стопява.

Седемнадесет минути след полунощ късният трафик се нижеше из улиците почти безшумно. Сгъстяваше се на светофарите, чакаше, отрищваше се, преминаваше в съседните платна, за да заобиколи групичките работници, които още разчистваха боклука, останал след урагана. Черният линкълн се движеше през две коли пред нас. После лимузината намали скоростта, пропусна двете коли пред себе си и зави по алеята пред Уест Ривърсайд Уей 1330.

---

[1] Уред в телевизията, на който говорителят може да чете текста увеличен, без да се навежда, създавайки впечатление, че говори спонтанно. — Б.пр. ↑

[2] Корабът с първите преселници пуритани, пристигнали в Америка в 1620 г. — Б.пр. ↑

10. КОНТЕСА

Не можех да сторя нищо.

Това бе улица от резиденции — къщи на големите банкноти, с декоративни орнаменти, козирки с колони зад добре поддържан жив плет и портали от ковано желязо — домовете на старите богаташи на Маями. Дърветата и живият плет хвърляха сенки навсякъде, една от високите орнаментирани улични лампи не светеше — сляпо око в нощта. Камъните и споеният с асфалт макадам още излъчваха топлина, нагreti от неуморното слънце през деня, въздухът бе влажен от растителността и морето.

Господи, как ми се иска такива случаи да не ме разстройват, но винаги е ставало така и ще става и не се опитвай да ме убеждаваш, че това е част от професионалното ежедневие — не съм съгласен.

Падаха големи шушулки, спускаха се спиралообразно надолу, осветени от лампите, и чукаха по тротоара като есенна градушка.

12:34.

Сигурно е бил под тяхно наблюдение от доста време, защото изобщо не го попитаха за нищо. Само двама мъже и една кола. Схватката не продължи повече от десет секунди и колата изчезна. Не може да се нарече и схватка, понеже мъжът, който го хвана, мигновено счупи врата му при първия прешлен, повлякоха го по тротоара и го хвърлиха на задната седалка.

Не можех да сторя нищо, защото разстоянието беше около сто метра и всичко приключи толкова бързо, че не бих имал време да се измъкна от колата и да хукна към тях, а освен това на оперативния агент му е строго забранено да се притичва на помощ на когото и да е, защото ще разкрие присъствието си, а точно това се опитва понякога да направи противникът: чрез нападение над някой от помощниците да измъкнат агента от сянката. Само едно нещо в това убийство ми даваше някакво успокоение — явно не са знаели, че съм наблизо,

иначе щяха да го обработят по-бавно, така че да имам време да стигна дотам.

Как ли се казваше, откъде ли беше и кой ще отиде да каже на нея? Някой от личен състав, вероятно жена — справят се по-добре: „Много съжалявам, мила, но се получиха лоши новини за Боб. Изскърцали спирачки, вратите се отворили, побягнали крака и в топлата нощ на Маями се появила смъртта.“

Опита се да избяга. Виждаше съм това много пъти — обърна се и направи опит да се измъкне някак си, понеже помощниците не носят оръжие, но тези двамата бяха бързи, много бързи.

Отново надникнах в трите огледала — вътрешното и двете отвън. Надничах постоянно в тях през кратки интервали, откакто задминах лимузината, заобиколих по околните улички и спрях колата в сянката на дърветата откъм далечната страна на улицата. Сега и нервите ми бяха изпънати заради смъртния случай. Тези хора нямат нищо общо с разузнаването — методите им са прекалено прями и въобще не си правят труда да приберат някого за разпит. Направо убиват.

Ще трябва да се обадя по телефона колкото мога по-скоро и да съобщя за това, което онези лигави плужеци в статистиката ще назоват фатален инцидент, и да предупредя Ферис, че Уест Ривърсайд 1330 вече не се наблюдава. Изглежда, постът бе от един човек, а друг нямаше да дойде преди осем сутринта, защото това бе нощната смяна и тя не е наречена така случайно.

Той бе по-близо до къщата от мен и без кола. Никой не е виновен, освен може би самият той — не можех да разбера дали не е направил някаква грешка. Задай въпрос на компютъра, и ще научиш петдесет предимства на наблюдението без кола: ти си бърз, подвижен, по-трудно забележим и така нататък. Както и петдесет предимства, ако го направиш с кола: имаш постоянно укритие, брониран си и въпреки че колата е по-голяма от човека, тя привлича по-малко внимание, когато е паркирана на улицата, отколкото един спрял се пешеходец, който не прави нищо.

Желязната броня не беше ми помогнала много на кея, но ако са насочили снайпер към теб, няма значение кой вариант си избрал — взели са те на мушка и толкова. Възможно е и сега да направят същото, без да излизат от къщата — във всяка следваща секунда, но рискът бе

съвсем нищожен, защото никой не бе се приближил достатъчно, за да ме види и разпознае. Правех пресметнат риск, при това твърде малък: те държат улицата под наблюдение като рутинна практика и по този начин са хванали човека от бюрото преди малко. Но може би са забелязали как тъмносинята кола спира до тротоара и стои там, без никой да слиза от нея.

Пръстите ми хванаха стартерния ключ.

Напълно възможно е и сега да гледат с уред за нощно виждане, поставен на триножник, как си седя тук и да си задават въпроса защо след вече двадесет минути бледоочертаващото се лице на шофьора е все още зад стъклото. Съвсем възможно е да са изпратили човек да ме провери, само че той ще трябва да приклепне и да се приближи отзад, но не би могъл да убегне от огледалата.

Завъртам ключа, спазъм преминава по нервите на дясната ми ръка, от пръстите към рамото, изпитвам странното чувство, че мисълта ми потъва в нереалното. Нищо драматично — просто потъва. „Не пали колата, за бога, ще чуят шума!“ Завъртам ключа бавно, мисълта работи върху мускулите с неведомите си непреодолими команди, а нареждането е абсолютно ясно: „Ще отидеш на Уест Ривърсайд Уей 1330 по всяко време преди полунощ. Не по-късно.“

Завъртам ключа и чакам щракването на бендикса върху маховика и избумтяването на мотора; завъртам ключа, а половината от мозъка ми издава непреклонните си заповеди, докато другата половина дърпа в обратната посока в умопомрачаващ опит да овладее изцяло положението.

Логиката ме стресна; спаси ме. „Полунощ мина. Те казаха не по-късно от полунощ.“

Ръката и пръстите се отдръпват, за кратък миг ме залива вълна от влудяващ страх: „За малко да се случи, те още имат контрол върху теб, не можеш нищо да направиш...“

Глупости!

Да, нека да ти кажа откровено какво ставаше с мен. Поизправих се с кръстосани в скута ръце — моментът бе преминал, с опасността бе свършено, защото чуй: не беше много отдавна — едва снощи, когато се намирах на една пресечка, само на една пресечка и се борех за оцеляването си, притисках се в телефонната будка и натисках монетата в улея, превит като бездомно куче... „Нужно ми е...“ „Да, какво ти е

нужно?“... „Нужно ми е да докладвам...“ „Къде се намираш?“ „Отсечката с номера 1200 на Уест Ривърсайд Уей. Побързай... за бога, побързай!“

Вълната на страха връхлетя, после се отдръпна и ме остави с изстинали ръце в топлата нощ, дишането ми се уравниваше. Напредвам. Напредвам, разбираш ли? Ще докладвам на Ферис кратко и уверено: „Остатъчният ефект от програмирането на подсъзнанието ми вече намалява, нямам сериозни проблеми да му се противопоставя.“

12:47.

Човек в огледалото.

„Извинете ме, господин Кийс. Това е нещо, което не мога да пренебрегна.“ Изразяваше се официално, коректно — такава ѝ е професията. В гласа ѝ прозвуча изненада, но не се поколеба — да, ще бъде там след петнадесет минути.

Сега беше там.

„Трябва да купиш само един човек — президента. Но първо трябва да...“

Първо трябва какво?

Човекът се движеше по тротоара, от страната, на която бях паркирал. Беше сам и ходеше стабилно, гледах как ръстът му се увеличава в огледалото.

Въпрос: кое е накарало Проктър да измени? Той бе дълбоко законспириран на съюзническа територия, оставен да ближе раните си като пасивен агент — лека и сигурна работа. Доскучало ли му е? На някои от нас им доскучава — работим в една бюрократична система, а това може да ни накара да прескочим стената. Но не мисля, че на Проктър му е доскучало. Било е нещо много по-значително от това. Вършил е добра работа за „Свещения бик“, действувал е в някои от най-важните мисии и се е завръщал с почести, много пъти е поставял живота си на карта и се е справял — в това поне не беше различен от мен. Тогава какво го е променило, какво го е накарало да измени? Не беше от онзи тип, който си пада по любимите играчки на себелюбивите мъже — пари, власт, жени. Обичаше жените наистина, но тяхната компания не му липсваше: Ким, Ерика, Моник, може би и други — разбира се, че и други.

Ще открия кой го е накарал да измени, когато го намеря. Сигурно са в ей тази къща с грациозните, изработени в стила на стария свят балкони и портал от ковано желязо. Вече предполагахме как са го променили: чрез някакъв вид сублиминално програмиране на подсъзнанието, а онова, което наистина ме плашеше, бе, че и аз съм бил подложен на същото влияние и почувствувах коварната му сила — невидимата унищожителна сила на червея в ябълката.

И можеше пак да попадна под такова влияние.

Стъпките му вече се чуваха, приведеното тяло се движеше в хромираната рамка на огледалото. Прозорецът от моята страна бе свален, но този от другата бе затворен и аз го виждах по-ясно, отколкото той мен, защото таблото не светеше, а уличните лампи хвърляха отражения върху външната повърхност на стъклото.

Тъмната фигура влезе в периферията на зрителното ми поле и тогава подробностите започнаха да се изясняват. Крачеше с наведена глава и ръце в джобовете, с приведена напред походка, сякаш някой го буташе, за да го махне от мястото, където той иска да остане, или към мястото, където не иска да отиде.

Не помръднах. Така, както бе обърната главата ми, виждах всичко необходимо, но не бих могъл да сторя нищо, ако в следващата секунда се обърне, разбие прозореца и започне да стреля. Не вярвах, че ще го направи. Сигурен бях, че някой ден, може би утре, само след няколко часа, ще направят това или нещо подобно, понеже вече знаеха, че първият им опит е ударил в празно пространство. Крачеше напред. Продължи да крачи. Те ще се опитат пак. Само че не тази нощ или може би не в настоящия момент, защото той не се обърна да погледне в колата, не знаеше, че съм там. Знаеше само, че може да продължи да крачи по тротоара, подбутван настойчиво отзад в нежелана посока с наклонено напред тяло и сведена глава — самотен нощен пътник по неволя.

Но също и мой обичан, без да знае това, приятел, защото наистина не бе дошъл да пръсне прозореца и да открие огън... „Но такъв риск не съществуваше.“ „Така ли, ами откъде знаеш, да те вземат дяволите?“ „Ти самият каза, че няма...“ „Не е важно какво казвам, а какво мисля, какво мисли страхът. Винаги е така, щом е застрашен животът ти, не разбираш ли?“

Успокой се! Да, наистина, успокой се — моментът премина и всичко е в ред. Живеем на ръба на нервите си, за бога, нека да отдъхнем.

„Становището на губернатора Андерсън е, че Америка толкова се е объркала след четиригодишния мандат на републиканците, че се нуждаем от основни промени, докато позицията на сенатора Джъд е окуражаваща — страната е в добро състояние.“

Очите ѝ се вдигнаха към телепромптера, държеше се сериозно, осведомено. Все едно че ѝ бях дал текста дума по дума, а кога го е написала? Ще трябва да я попитам. Времето може да се окаже важно. Ето я и нея.

Излизаше от къщата на отсрещната страна на улицата. От това разстояние не можех да видя ясно лицето ѝ и освен това бе сложила тъмни очила и шал на главата си, но аз разпознавам хората по походката им. Това бе Ерика Кембридж — пресичаше тротоара под магнолиевото дърво към спрялата до бордюра лимузина. Телохранителят ѝ бе с нея, както и още един мъж — нисък, с пъргава походка и също с тъмни очила. Покани я в колата и влезе след нея. Шофьорът и телохранителят седнаха отпред, вратите се затвориха и фаровете светнаха.

12:56.

Луната, в третата си четвъртина, се спускаше над височините на града. Прожекторите на един хеликоптер очертаваха пътека по източния хоризонт над морето, мачтите на яхти се полюшваха над спокойната вода в осветеното от лампи спортно пристанище. Долавяше се миризма на морска трева, изскубана от урагана, останала да лежи и да се разлага на повърхността под слънцето.

Спрях преди кея, като намерих неосветено място. Лимузината отиде до редицата моторни яхти, побръмча известно време и после утихна. Пръв излезе телохранителят, огледа обстановката и застана малко встрани от колата с гръб към нея, като продължаваше да се озърта наоколо. После слезе шофьорът, отвори задната врата и Кембридж се появи отново, след нея и ниският мъж — японец вероятно. Все още бяха с тъмните очила. Той докосна лакътя ѝ и закрачиха бързо по плочките към първата яхта в пристанището — моторна яхта с екипаж в бели дочени униформи и име от златни букви на кърмата: „Контеса“. Кембридж и японецът бяха отведени на борда с

голяма церемониалност и вихрушка от поздравя. Не влязоха в салона, а останаха да чакат до парапета, обърнати към кея.

Шофьорът и телохранителят се бяха върнали при линкълна и сега последният зави, насочвайки се към рампата, и пое по улицата.

Първоначално си помислих, че се връща, но тази кола бе по-малка — черен седан, който намали и спря малко след моторната яхта. Четирима мъже слязоха в мига, в който колелата спряха да се въртят. Всички те се обърнаха в посоката, от която бяха пристигнали — към улицата. Двама от тях си закопчаваха тъмносините сака и ги поизпънаха. Не разговаряха помежду си, наблюдаваха рампата. Лимузината мина на по-малко от петдесет метра от мен. Извърнах глава по навик, за да не се види лицето ми. Когато спря до яхтата, от нея слязоха трима мъже — шофьорът и двама телохранители, след което по рампата се спусна трета кола и зае позиция зад лимузината. Слязоха четирима мъже и веднага започнаха да се озъртат — всичките добре обучени и тренирани.

Шофьорът стоеше до задната врата на лимузината, а от нея излезе още един мъж — висок, леко прегърбен, без шапка, с тъмни очила. Веднага тръгна към моторната яхта, а екипажът отдаде чест. Разпознах го от снимките, които бяха из целия град — сенаторът Матийсън Джъд, кандидат-президентът на Републиканската партия.

11.

НИКО

— Веднага си разкарай мръсния задник оттук или ще пръсна скапания ти мозък из цялата околия, ясно ли се изразих?

Черен „Сузуки“ с масивна цев стоеше на сантиметър от лицето ми.

Той миришеше на дъвка.

— В коя посока? — попитах аз.

Кеят тук беше тесен. Действието се развиваше на повече от миля от яхтеното пристанище. По-нататък, към складовете, имаше още три коли, около тях обикаляха фигури, цигара просветваше в тъмната сянка на крановете.

— Обърни. Направи обратен завой, хайде!

Жест с пистолета. Зад мен се появиха фарове и аз спрях по средата на завоя. Мотор работеше на празен ход.

— Кой е този?

— Непознат.

— Какво прави тук?

— Вдига си чуковете.

Затръшване на врата, стъпки. Поставих двете си ръце на волана, за да се виждат ясно. Един от мъжете край застаналите по-надолу по кея коли се отдалечи от групата и закрачи пъргаво към нас. Хвърли цигарата.

Ослепителна светлина блесна в очите ми.

— Обърни се насам... насам!

Не виждах нищо, само заслепяващата светлина на фенера.

— Кой си ти?

— Чарли Смит.

— Какво правиш тук?

— Търся яхтеното пристанище.

— В този район има десет хиляди яхтени пристанища. Слушай, виждал съм те някъде.

Притворих очи заради блясъка.

— От колко време е тук? — Въпросът бе отправен към другия — към негъра.

— Слушай, човече, върша си работата. Казах му да си вдига задника...

— Господи, май че се сещам!

Яркийт блясък угасна, оставяйки мънички светлинки под клепачите ми. Бях избрал този път, защото нямаше много лампи. Улиците по-горе са бели като ден, а някои хора познават лицето ми. Между тях е и човекът, който вчера бе насочил снайпера към мен.

— Това ти ли си?

Държеше черно-бяла снимка и я осветяваше с прожектора.

— Не.

— Струва ми се, че си ти. — Светлината отново ме заслепи.

— Познавам си физиономията.

— Дявол да го вземе — каза той, — това си ти.

Не отвърнах нищо. Тези не бяха от разузнаването. Просто съм налетял на някаква наркотрафикантска група. Обаче те имат снимката ми.

— Задръж го там, Роджет.

— Добре. — Сузукито отново се вирна. — Угасяй тия фарове и мотора. Айде.

Аз наблюдавах другия — белия. Той крачеше надолу към групата коли с делова и енергична походка. Гласът му прозвуча доста доволно, когато видя снимката, сякаш бе нещо за ядене — беше дебел, с малки нежни ръце, предназначени да чоплят стафиди от козунака.

Започнах да обмислям как да се измъкна — да, как да си разкарам задника оттук, — но предницата на колата ми бе насочена право към водата, между ръждивото туловище на една драга и дървено пристанче, така че дори и да ме пуснат да си вървя, ще са нужни няколко маневри, за да обърна в противоположната посока. Даже ако бяха искали да ме натикат в подобен капан за плъхове, не биха могли да свършат по-добра работа.

— Утре — бях казал на Ферис по телефона и той се съгласи: няхах нищо спешно за докладване тази нощ и исках да поспя. — Загуби един от хората си.

— Загубил съм?

Връзката не беше много добра — телефонният автомат бе разнебитен, а бронираният кабел — разнищен. Казах му го буква по буква и когато проговори, гласът му беше леден:

— Не предполагам, че сме предизвикали такова внимание.

— Преди това стрелях със снайпери — казах аз.

— За снайперите имаше специална цел. Тази нощ е било пресилена реакция.

Разбрах какво иска да каже. По време на разузнавателни операции не се избива пехотата просто защото я има — едно предупредително натупване би било нормален ход. Само че тези хора не работят със стила на държавното разузнаване и поради това са още по-опасни, действуват непредвидимо и без никакви правила.

— Трябва да внимаваш много — казах на Ферис, — ако мислиш да поставиш някого на мястото на този човек.

Изглежда, му се набърках в работата, защото каза само:

— Нещо за Ерика Кембридж?

— Ще ти предам разговора утре, но трябва да знаеш, че се качи на борда на една моторна яхта тази нощ в компанията на един японец от Ривърсайд Уей 1330 и на сенатора Джъд.

Кратко мълчание и после:

— Името на яхтата.

— „Контеса“.

— Това е катер. „Контеса“ е 2000-тонна яхта на котва в залива. — Стори ми се, че ще каже още нещо за нея, но се разколеба. — Получаваме много информация, пряко свързана с „Баракуда“. Ще те запозная утре.

Толкова. Няма да спи добре тази нощ заради смъртния случай. Ще се чувства виновен, но освен това ще се промени целият му подход в провеждането на мисията: не може да си позволи разполагането на подкрепления, дори и на пасивни наблюдатели, по тези улици, без да рискува живота им, а той не би се наел с това.

Всяко зло за добро. Аз не искам подкрепления.

Онзи, белият, се връщаше. С него имаше някой — жена. Той пак насочи прожектора към мен, а аз свих лицевите мускули, за да изместя ушите си назад, и вкарах малко въздух в устата, та бузите ми да изглеждат по-дебели — повече не можех да направя.

— Това той ли е?

Не виждах лицето ѝ заради светлината.

— Не — отвърна тя след малко.

— Не ми разправяй глупости.

Той размаха снимката.

— Не съм го виждала.

— Но той беше там, за бога. В апартамента.

— Този е някой друг.

Лек полъх на пачули във въздуха.

— Колко време си стояла при него? — В гласа му имаше гняв и разочарование, искаше си козунака със стафиди.

— Достатъчно, за да го запомня как изглежда. Не е той.

— Ох, Исусе Христе, та това е лицето на човека от снимката!

— По-добре е да внимаваш, Нико. Не убивай прекалено много.

Заради тебе самия.

— Върни се в колата.

— Предупреждавам те, Нико — каза тя, докато се отдалечаваше.

Миризмата на пачули... връзка с Проктър, съвсем тънка и крехка, но връзка. И един въпрос: защо излъга? Тя не бе казала нищо повече от едно „добър вечер“ онази нощ в апартамента, но аз познах гласа ѝ, точно както и тя ме позна. Черно момиче — дребничко, крехко, повече от привлекателно, трепетно. Подала бе ръката си като фотомодел под светлината на медните фенери с обърната нагоре длан за ефект, тъмните ѝ очи ме преценяваха. Тогава защо излъга? „Не съм го виждала.“

— Излизай! — Той рязко отвори вратата. — Слизай от колата! — Обърна се към другия мъж — дребосъка: — Обискирай го.

После се вмъкна в колата и започна да ровичка навсякъде за оръжие, измъкна ключовете от стартера, отвори багажника и започна да разхвърля нещата — крика и инструментите, пожарогасителя; полудоволен от себе си, струва ми се, на този етап и наполовина разтревожен, че е сбъркал и аз не съм човекът от снимката.

„Не убивай прекалено много“ — каза тя.

Нико ли беше убил човека, който наблюдаваше на Ривърсайд преди един час? Не би могъл да го стори лично — не е достатъчно бърз в краката, а и ръцете му нямат вид. Но аз дори не смятам, че той го е поръчал. Връзката между Ривърсайд 1330, Ерика Кембридж,

Матийсън Джъд и яхтата „Контеса“ е чисто политическа. А тук става въпрос за кокаин.

— Чист е, Нико.

Но има и връзка с Проктър. Занимава ли се Проктър с кокаин?

— Добре, заведи го долу и го вкарай в колата. В линкълна, не в шевролета. И дръж пистолета насочен към него. Ако го изтървеш, Роджет, мъртъв си.

Ако Проктър се е забъркал с кокаин, това обяснява променения му характер.

Тръгнахме и черният хлапак на два или три пъти ме удари с цевта в гръбнака, предполагам, защото е виждал да го правят по филмите. Беше ми неприятно, понеже можеше да спуга някой прешлен, а това ме изкушаваше да се обърна към него и дясната ми ръка да си свърши работата. Нямах абсолютно никакъв риск, защото, щом пистолетът дава на един човек такава наперена самоувереност, каквато демонстрираше този, ясно е, че не е достатъчно внимателен и можеш да му го вземеш като играчка от малко дете. Само че не беше сам тук и опитът щеше да бъде абсолютно безполезен. Трябва да се измъкна колкото може по-скоро, но не бива да действам прибързано.

— Не спирай!

Ново подбутване, макар че не бях забавил ход. Беше млад, явно наскоро пристигнал от Ямайка или Хаити; от някое селце с колиби от кашони край някой кален бряг; нает от предприемач със златен часовник, диамантена игла на вратовръзката и приказки за несметни богатства — ела ме виж, като се върна, татко. Не исках да разбивам илюзиите му, но неизбежно ще се стигне и дотам...

Зад себе си чух как Нико обръща колата ми и я откарва надолу край стената на кея, паркира я, угаси мотора и тръшна вратата. Когато ни настигна, той каза:

— Паркирал съм ти я чудесно, англичанино, не искаме тук да става нещо незаконно. — Издаде остро съскане, нещо като смях, доволен от себе си. Този явно е от депресивния псевдоманиакален тип и ще трябва да го държа под око, защото такива като него са най-опасни — убиват по прищявка.

Отговорих му, че е постъпил много коректно, понеже квитанциите за глоби са ми неприятни. Стигнахме до линкълна и

черният младеж отвори задната врата, тикна ме вътре, затръшна я и застана встрани, а гласът му проникна през стъклото:

— Стой в колата, господине, ако ти се живее, нали знаеш?

Прав беше, защото онова „Сузуки“ бе достатъчно голямо да издуха целия линкълн през стената, без дори да се прицелва.

В момента не можех нищо да направя. До колите стояха още трима души, всички в тъмно облекло — тъмносин пуловер, гащеризон, никакви ризи, нищо бяло. Двама от тях пушеха. Не разговаряха. Понякога се обръщаха бавно към Нико и после отново поглеждаха встрани. За мен бе важно да разбера взаимоотношенията им, за да мога да се възползвам от тях. На този етап мислех, че всички освен младежа Роджет са търговци, че Нико им е началник, но те не го харесват, дори се страхуват от него, може би защото е убивал хора — „Не убивай прекалено много, Нико“ — и не би се замислил пак да убива.

Не можех да видя Моник; трябва да беше в паркирания пред линкълна шевролет.

Часовникът на таблото показваше 2:14.

Изглежда, очакваха лодка, защото стояха и се взираха в морето, към ивицата вода между драгата и пристанчето. Луната хвърляше млечна светлина върху бъркотията, оставена от урагана, и очертаваше силуетите на закотвени кораби. Хеликоптер се движеше по маршрута си над пристанището към Вирджиния Кий — вероятно патрул на бреговата охрана на САЩ. Ако тези хора са...

Фарове и скърцане на гуми, тримата мъже се отдръпнаха близо до стената. Единият се наведе, за да погледне през предното стъкло. После Нико обиколи покрай задницата на линкълна и застана до сивия понтиак в момента, в който той спря да се движи и една от вратите се отвори. Двама мъже излязоха, като единият държеше другия в полицейска хватка с извита зад гърба му ръка. И двамата бяха латиноамериканци.

— Къде е Мартинес? — запита Нико.

Шофьорският прозорец беше смъкнат и чувах повечето от това, което си казваха, като вмъквах по някоя дума тук-там, за да запълни смисъла.

— Тръгнал е. Туфексис имаше малко работа.

— Закъсняваме, за бога. Вкарай го в голямата кола.

— Защо е застанал Роджет така там?

Искаше да каже с пистолета.

— Имаме още един в колата, същата история.

За първи път започнах да се тревожа. Лесно е да си помислиш, когато наоколо ти има пистолети и разговорът загрубява, а те са самоуверени до степен на главозамайване, че няма да ти е много трудно да се измъкнеш. Измъквал съм се от ситуации, напълно контролирани от истински разузнавачи, понякога от КГБ — хора обучени, тренирани и способни. Опасността при разпуснатата обстановка на криминалния свят идва от подценяването на възможностите. Тези хора пренасят кокаин и го правят в конкуренция с двадесет или тридесет големи наркобанди, а това означава, че им се налага да носят огнестрелно оръжие, но не са обучавани да го използват, както не са се тренирали в ръкопашен бой и не биха могли да имат бързи реакции, но да ги подценявам ще бъде фатално, защото е достатъчно само един случаен изстрел, и край.

Освен това и дебелакът Нико.

Познавам неговия тип. Бил е разглезен от майка си и е свикнал да получава онова, което иска, да причинява болка, ако е необходимо, щом не му го дават, а по-късно и да убива, ако трябва — започнало е с козунака, а сега продължава с богатство, власт, жени, понякога и смърт, ако нечия смърт би му дала някое от тези неща или всичките заедно. Но онова нещо в него, което ме държеше нащрек, което ме плашеше, е, че той бе започнал да изпитва удоволствие от убиването и вероятно търси онези неща, които биха му дали повод да го направи. Такива бяха впечатленията ми.

Той не е нещо необичайно в терористичния и трафикантския свят, но това не може да бъде успокоение: той е тук сега, тази нощ, а козунакът, който желае, се изразява в още една смърт — моята собствена.

— Не там! Сложи го на предната седалка!

Роджет се отдръпна от задната врата, отстъпи назад, като държеше пистолета вдигнат, готов да се завърти — знаеше поне основните правила. Латиноамериканецът — бих казал кубинецът — мина пред него с отпуснати нестабилни крачки и кръстосани на тила ръце, сякаш знаеше какво точно трябва да направи. Дръпна предната врата и влезе вътре, след което я затръшна. После постави ръцете си на таблото, под стъклото и наведе глава напред. Чувах го да се моли.

— Никакви разговори помежду ви, копелета такива!

Лицето на Роджет се появи в прозореца, но мен ме притесняваше другото лице — на дебелака. Той стоеше на няколко крачки от колата с отпуснати встрани ръце. Огледа кубинеца, без да бърза, после огледа мен, пак без да бърза; на месестите му червени устни имаше едва забележима усмивка, мъничките му очи светеха.

„Имаме още един в колата, същата история.“

Студени тръпки полазиха по гръбнака ми, стигнаха до тила. Дебелакът се обърна и сякаш дочух отекване на изстрели.

— Как се казваш? — запитах тихо кубинеца.

Той не отговори. Продължи да подпира с ръце главата си, треперенето на раменете му не преставаше, сякаш се бе привел напред под ударите на камшик. Чувах как молитвите се ронят от устата му на испански — молитвите и апелът му към мадре миа, апел за помощ, мадре миа, съскащите съгласни се отразяваха от арматурното табло, тихи като ромона на капещи листа.

Оставих го на мира и се загледах в кея, където стояха мъжете. Сега Нико бе обърнал очи към водата като останалите и от време на време поглеждаше часовника си. Другите не говореха помежду си, нито с Нико. Черният бе с гръб към тях, пистолетът му още сочеше към линкълна, а челюстите му обработваха дъвката.

Когато кубинецът свали ръцете си от таблото, отново го попитах:

— Как се казваш?

— Много е късно — отвърна той. Струва ми се, че се намираше в стадия, когато осъзнава, че не е сам в колата, и иска да изрази мислите си гласно, а това бе по-важно от моя въпрос.

— Много е късно за какво?

— За всичко.

В гласа му се долавяше тихото отчаяние на прокълнатия. Не се обърна в седалката, за да ме погледне; виждаше отражението ми в предното стъкло. Роджет бе казал някакви приказки.

— Хуан ли се казваш?

— Не, казвам се Фидел.

— Имаш предвид, че е много късно през нощта ли?

— Много е късно за каквото и да е. Той ще ме убие.

— Нико ли?

— Да. Затова съм тук. И ти ли си така?

— Да.

„Същата история.“

— Може да промени решението си — казах аз.

— От колко време познаваш Нико? — Тонът му говореше, че съм глупак.

Беше може би на четиридесет, нисък, но както личеше под тъмната моряшка куртка, бих казал, мускулист; лицето му бе обрулено не толкова от слънцето и вятъра, колкото от демоните в главата му. Имаше вид на преживял много през годините, пропуснал е верния завой и трябваше да се върне. Потреперваше леко, сякаш му беше студено в топлата тропическа нощ. Не мисля, че беше дрогиран с кокаин.

— Какво се е случило с ръката ти, Фидел?

Не отговори.

— Какво чакат там?

Очите му трепнаха, разшириха се леко, може би от изненада, че толкова малко познавам нещата.

— Лодката — отвърна той.

— Откъде ще дойде тя?

Той продължи да се взира доста дълго време в предното стъкло, а после очите му се затвориха.

— Хуанита — каза той и продължи да го повтаря шепнешком: — Хуанита! — Разплака се, главата му се наведе и сълзите шурнаха без задръжки. — Хуанита, о, Хуанита... — С такъв отчаян тон, че си я представих в далечината с червена роза на черната рокля, восъчнобяло лице, обърна се и махна с длан на височината на рамото, завъртя се и си отиде. Предполагам, че Хуанита бе жена му.

Нервите ми издрънчаха, когато той внезапно се размърда, отвори вратата рязко и я блъсна в стената, превитото му тяло се измъкна от колата, а Роджет насочи пистолета и му изкрещя:

— Стой! Не мърдай!

Нико и останалите се обърнаха да гледат, някой се изсмя късо — явно вече бе виждал подобно нещо, дори може би го очакваше.

Нико не каза нищо, дори не помръдна към колата. Смееше се.

— Връщай се в колата! Връщай се в колата или искаш да те застрелям?

Кубинецът Фидел стоеше и се въртеше, гърчеше се, обвил лице с длани, правеше движения, сякаш се бори да се измъкне от някаква примка, от усмирителна риза — бореше се, но без успех.

Знаех как се чувства. Нямах Хуанита, но знаех какво чувства. Не постъпвах като него, защото го бях правил мислено много отдавна, още като новак, преди да науча, че не можеш да се измъкнеш от никой капан, като отприщиш паниката. Това може би звучи тесногръдо, като имаш предвид, че човекът е тръгнал към смъртта си, но не означава, че не му съчувствам. Не питай за кого бие камбаната и прочие.

— Влизай в колата!

И Фидел се прибра обратно в колата, превитата му сянка напусна стената, когато се просна в седалката и затвори вратата, облягайки главата си върху възглавничката със затворени очи.

Изчаквах да разбере дали е готов да изслуша онова, което искам да му кажа, а докато чаках, от тъмното море се появиха светлини — спускаха се и се повдигаха върху вълните.

— Фидел, това ли е лодката?

Той извърна леко глава:

— Да.

— Какво ще правят с теб?

— Ще ме убият.

— Слушай, Фидел, може би ще успея да направя нещо и да ги спра, но ще ми трябва твоята помощ, така че стегни се, събери си акъла. Разбираш ли какво ти говоря?

— Да направиш нещо ли? Докато той е там?

Струва ми се, че говореше за Нико, но може би имаше предвид негъра — Роджет. С Роджет щях да се справя лесно.

— Слушай, няма смисъл да се предаваме, Фидел. Няма да стигнем доникъде. Ти трябва да...

— Кой си ти? — интересува се за първи път.

— Мога да те измъкна оттук, но трябва да помогнеш, разбери това. Ние...

— Нищо не знаеш — прекъсна ме той. — Мислиш, че можеш да постигнеш нещо срещу Нико — значи нищо не знаеш.

Нямаше много полза. Искях да измъкна от него информация, за да скалъпя нещо и да го приложа на практика, но нямаше да имам

време, понеже пристигането на лодката променяше нещата, а аз не бях подготвен.

— Къде ще ни откарат, Фидел? Бързо!

— В морето. — Очите му ме наблюдаваха в стъклото.

— Накъде в морето?

— Ще ни откарат в морето, после ще ни застрелят и ще ни хвърлят на акулите. Това е процедурата.

Исусе Христе, каза го, сякаш това си е редовен курс! Изпотих се леко. Потях се, защото времето се скъсяваше, притискаше ни, а качат ли ни веднъж на лодката — няма да можем нищо да направим — *finito*.

В кариерата си съм виждал някой друг смъртен случай, причинил съм още толкова — е, добре де, убивал съм, ако искаш да го кажа точно, но чуй — никога не съм приемал леко нечия смърт дори ако човекът ме е бил хванал за гърлото, преди да го победя, дори ако е направил невъзможното, за да ме очисти — никога не съм смятал това за смисъл на работата си, макар че за много хора това е всичко — част от занаята, необходимо зло. Все пак трябваше да съм наясно с обстановката: това е Маями, Флорида, търговията с наркотици е многомилиардна индустрия, залозите са високи, животът евтин, а този дебелак там — Нико — сигурно е повтарял това пътуване дузина или петнадесет пъти и не го счита за нещо сериозно. Ако успееш да хвана върнатата перспектива на това, което ставаше сега, ако погледнеш отдалече като с телеобектив, щях да видя само един миниатюрен линкълн с няколко дребнички фигурки, мотаещи се около него, и две мънички фигурки вътре в него, а те са двете фигурки, които не след дълго ще бъдат пуснати в морето, за да поплуват известно време по издигащите се и спускащи се вълни, докато тъмните перки разрежат повърхността, ускорявайки се все повече със стесняването на кръга и после ще има „много кръв на повърхността, много боричкане наоколо и след това кръв. Господи, беше красиво червено. Той беше прекрасен мъж... Оцвети цялото море като флаг, като бойно знаме.“

Точно така щеше да бъде, като си помислиш реално и като познаваш обноските в тази многомилиардна индустрия с първични закони и сеещо смърт уреждане на сметки — ален водовъртеж, разцъфнал върху осветените от луната гърди на морето.

А знаех, че тази перспектива ми е необходима: щеше да ми даде средство да се поставя на мястото на Нико и да разбере мога ли да

сторя нещо, ако имам време.

„Ще ни откарат в морето, после ще ни застрелят и ще ни хвърлят на акулите. Това е процедурата.“

— Фидел — проговорих, — защо първо ще ни застрелят?

— Понеже иначе може да доплуваме до брега. Разстоянието ще е само няколко мили. — Очите му ме наблюдаваха в стъклото, вече проявяваше интерес към мен, може би защото исках да знам всичко предварително, вместо да хленча за майка си. — Правят така, понеже после не им се налага да се освобождават от телата ни. Евентуално ще бъдат намерени само отделни парченца. — После каза нетърпеливо: — Не те ли е страх?

— Нямам никакво намерение да бъда хвърлен на акулите, разбери.

— Струва ми се, че не си американец — каза той след малко.

— Не.

— Англичанин ли си?

— Да.

— Това обяснява нещата. Чувал съм, че англичаните не могат да виждат по-далеч от носа си.

— Опитваме се да го направим, да знаеш. Тази лодка специално за нас ли са я изпратили?

— Разбира се, че не. Има стока за получаване.

Част от страха си бе отишла от гласа му; беше престанал с неговото „мадре миа“ и молитвите до Всевишния, който очевидно бе решил да го захвърли в помята. Сега беше само фаталист, но и това не е по-добре и по-полезно за мен. Ще трябва да посъбудя малко чувствата му, може би гнева. Гняв към Нико. Това може да се окаже опасно, понеже този човек е латиноамериканец и е способен да изгърми целия пълнител до дупка, преди още да се е прицелил, но ще трябва да направя каквото мога с наличния материал. По-скоро бих работил сам, но може да се намеси, затова вероятно ще е по-сигурно да го вкарам в действие, отколкото да обърка всичко.

Лодката се поклащаше до кея, придържана само на едно праметнато през кнехта въже, а един мъж опъваше другия му край. Друг един бе слязъл на кея, за да се срещне с Нико, и сега разговаряха. „Тук имаме две приятелчета, за които трябва да се погрижите“ — и прочие.

Имаше, разбира се, и въпроси, които ще трябва да почакаат, понеже сега цялото време ми беше необходимо да съчиня някакъв път към оцеляването. Мога да си ги задам по-късно и евентуално да намеря отговорите, ако изобщо се стигне до това. Откъде е взел Нико снимката? Защо с такава готовност иска да ме очисти, без да провери по-старателно самоличността ми? Проктър ли е този, който се опитва да ме хване в мрежата, като е разпилял снимката ми из целия град? Ей такива въпроси.

Сега другото е по-неотложно.

— Кокаин ли ще получават?

— Разбира се.

— Тази лодка парите ли носи?

— Парите са в другата кола.

— Колко?

— Не знам, не участвам в този курс. Като казваш, че можеш да направиш нещо, какво...

— Ще ти кажа, когато му дойде времето. Ти колко курса си направил, Фидел?

— Много.

— С Нико ли?

— Понякога.

— Колко пари се взимат обикновено на борда?

— Зависи. Различни източници, различни сделки. Може да са половин милион, може и милион.

— Американски долари.

— Разбира се.

Нико кимаше нещо към събеседника си, после се обърна и закрачи към шевролета. Двамата мъже на кея започнаха да оглеждат околността, всеки мушна ръка под якето си. Нико извади от шевролета черно куфарче и се наведе да говори с някого — вероятно Моник. После кимна, блъсна вратата и се запъти към пристана с куфарчето. Сякаш в последния момент се сети нещо и обърна глава към негъра Роджет, махна със свободната си ръка, сочейки нещо към лодката.

В този момент осъзнах реалното положение и бях принуден да си призная, че направеното от мен се равнява на подсвиркване в тъмното за прогонване на страха. Поставайки се на негово място, не бях

измислил никакво реално действие, никакъв аргумент, способен да спре ръката му. Аз съм единият от двамата дребосъци, които ще бъдат пуснати в морето, и край.

Единствената възможност за измъкване би могла да възникне от някакво събитие по пътя между линкълна и лодката, но Роджет ще държи големия черен „Сузуки“ насочен към нас и дори да успее да му го отнема, другите също са въоръжени и ще бъдат твърде далеч от мен, за да ги обработя. Ако...

— Излизай от колата! — Размаха сузукието. — Хайде, чуваш ли, излизай от колата!

Видях как Фидел се гърчи, сякаш е ударен от куршум. После отвори вратата и ръбът ѝ се заби в стената така, че трябваше да я издърпа силно, за да заобиколи покрай предницата на колата с обърнати към небето очи. Предполагам, че пак се молеше.

— И ти! Излизай от колата!

Отворих вратата и я затръшнах след себе си, като наблюдавах всичко, докато крачех към пристана. Роджет естествено, беше зад гърбовете ни. Нико с куфарчето се намираще на половината път до кея, леко наклонен назад, както по принуда правят дебелия хора; леко наляво, за да балансира тежестта на куфара в дясната ръка. Не се обръщаше назад към нас — Фидел и мен. Хвана се внимателно за парапета на лодката и се качи на борда. Моник още стоеше в шевролета: не очаквах тя или която и да е жена да присъства на екзекуцията.

— Не спирай!

Изглежда, Фидел по понятни причини бе забавил крачка. Когато го погледнах, видях, че е пребледнял и се движи с олюляваща се походка и наведена глава, както го бях видял преди, сякаш знаеше точно какво трябва да се прави. Бил е тук и преди — не в това положение, а с пистолет в ръката, подкарал някой друг към кланицата.

Вече се намирахме на кея, на десетина метра от лодката, непосредствено до черната вода от лявата ми страна. Беше примамлива, защото скрия ли се веднъж под повърхността, мога да се отдалеча, без да ме видят, само че няма да има време да се гмурна — Роджет ще реагира, като изпразни голямото „Сузуки“.

Това беше последната възможност. Кача ли се един път на лодката, такава повече няма да има. Стъпвайки на палубата след

кубинеца, и аз прихванах част от излъчването му, почувствах как
страхът се разлива в тялото ми и вледенява костите.

12. ДИАМАНТИ

Гледан откъм океана, Маями е прекрасен — великолепиe от светлина, която се лее от хоризонт до хоризонт над водата и се отразява в нея. Нощта като че ли придава чистота на повечето градове, светлините им разцъфват сякаш направо от непорочната земя.

Виждах ярките очертания на хоризонта на интервали, когато вълните спускаха лодката в дългите бразди с цвят на индиго. Фидел и аз седяхме със свити крака на задната палуба до отвора за оттичане на вода. Роджет стоеше облеган на отсрещния парапет с насочен към нас пистолет. Всеки път, когато виждах водата, забелязвах навсякъде много боклуци — отломки от разбити понтони и пристани, малки лодки, преобърнати от урагана и разпилени из морето. Може би имаше и трупове, но аз не търсех тях.

Лодката представляваше еднопалубна яхта с два дизелови мотора и китка антени върху покрива на кабината. Прецених, че скоростта ни е около петнадесет възела и че сме на около миля от брега, запътени навътре.

— Ние не търпим крадци!

Фидел не показва никаква гласна реакция на ритника. Краката му се разлюляха и отново се успокоиха. Това разочарова Нико. Мисля, че искаше да чуе вик.

— Познаваш господин Туфексис. Той не понася кражбите.

Дочух съскащо издишване, когато ритникът се заби в краката му и той се просна на палубата с открити слабини. Дебелакът се възползва от възможността и изтръгна вика му.

— Трябва да има доверие, разбираш ли? Доверие. При толкова пари и такава стока трябва да сме сигурни във всички и те трябва да са сигурни в нас. Разбираш ли какво казвам?

Кубинецът Фидел бе проснат по очи и повръщаше, не можеше да отговори, а и не би отговорил. Видях двамата мъже в командната кабина да се оглеждат наоколо, когато Фидел изрева. Не харесваха

Нико — бях го забелязал и преди. Бих казал, че по-скоро приличат на професионалисти занаятчии, отколкото на криминалния тип като такъв — те не са тук, за да си отмъщават на обществото, а просто да правят пари, много пари. Те са бизнесмени, а не крадци — оттук и „доброто“ им отношение към Нико. Това обаче не означава, че те са безопасни.

— Ставай! — Надвеси се над кубинеца с ръце на кръста, с почервено лице — демонстрация на чудовищен гняв. — Изчисти това!

Спуснахме се гладко надолу по една вълна и градът отново се показва — изглеждаше прекрасно. Дизелите бучаха тихо и приятно, топлият въздух бе наситен с миризма на водорасли.

— Голям дебелак си, Нико — обадох се аз.

Той ме погледна отгоре:

— Какво каза?

— Голям дебелак си.

Той беше нисък човек и не носеше тежестта си с такава величественост като Сидни Грийнстрийт или Орсън Уелс. Нико бе само едно кюфте, разглезен, дай му да чопли козунак. Помислих си, че може да е чувствителен на тази тема, и така излезе. Реагира толкова бързо, колкото бе по възможностите му. Направи го в гнева си, което понижи мускулния му тонус. Имах достатъчно време да наблюдавам крака, докато се приближаваше, и когато ме достигна, аз го хванах. Само толкова — хванах го и задържах глезена до момента, когато той започна да губи равновесие, защото не исках да пада — мигът дойде и си отиде.

Това беше проба, нищо повече. Нико стоеше надвесен над мен и изцяло закриваше Роджет и сигурно бих могъл да използвам дебелака за целта си, което, разбира се, бе да избягам от смъртта. Само че ще трябва първо да се добера до него, преди да му направя каквото и да е, а не бих могъл да се изправя на крака и да започна да го обработвам, защото времето няма да ми стигне — ще се нахвърли моментално върху мен. Следователно нужно е да го предизвикам той да осъществи първия контакт. Работата беше почти станала, тъй като бих могъл да направя много повече от това да държа глезена му — можех да се изправя и да го хвърля срещу онзи с пистолета, а Роджет вероятно, много вероятно, щеше да изгърве поне един изстрел в изненадата си.

Естествено нямаше да спра дотам. Това щеше да е началото: двама души извадени от равновесие, неспособни да се бранят, а парапетът на яхтата — непосредствено зад тях. Щеше да стане съвсем елегантно в известен смисъл, но и прекалено лесно, за да е реално. Не се опитвах, понеже съществуваха няколко непредсказуеми фактора. Гърлата на Нико и черния щяха да бъдат удобно подложени и те щяха да са мъртви, преди да паднат зад парапета, обаче не бях сигурен в каква посока ще излети първият импулсивен изстрел. Можеше да пониже Нико и да се забие в мен. Нямаше начин да се предскаже и колко бързо ще реагират двамата в кабината и ще се хванат за пицовите. Накрая в няколкото милисекунди, докато държах глезена на дебелака, оставих инстинктът да реши вместо мен, защото той анализираше цялото разнообразие от фактори много по-бързо от съзнанието ми и би реагирал много по-точно.

Казвам ти това, добри ми приятелю, за да разбереш, че не си седях просто ей така на скапаната трътка в очакване на злата проклетница с косата — нямах намерение да предоставям на дребния охранен кърлеж висшата привилегия да ме изпрати на онзи свят с един изстрел от малкия му скапан пицов, без преди това да съм използвал цялата милост и благосклонност, които боговете може би хранят към мен. Казано по-просто — без да съм опитат всичко.

Обаче няма какво да се опитва, приятелю. Ти знаеш това. Чул си за подсвиркването в тъмното.

— Правиш се на интересен, а? — Той почти изпищя от ярост, възстанови равновесието си и се засили за нов шут, без да си вземе поука. И този път парирах крака му, завъртях се и се изправих, като оставих инерцията му да го тласка към парапета, а когато се обърна, го плеснах с опакото на дланта си през очите или което е по-важно — по епифизната жлеза. После изчаках, докато си възвърне ориентацията, а това продължи известно време: залиташе наоколо с едната ръка на челото, другата се пресягаше да хване парапета, а след това към моята ръка. Когато я улови, аз го пернах леко през китката, за да го накарам да внимава и да разбере, че не обичам да ме пипат такива малки, розови пръсти, напомнящи за пипалата на рак пустинник.

— Не мърдай!

Роджет, разбира се, ставаше раздразнителен и размахваше пицова.

— Върви на майната си — отвърнах и продължих да наблюдавам Нико. Изчаквах го да се осъзнае, но болката в китката го ангажираше, та се възползвах от възможността да поприказвам малко. — Чуй ме, Нико. Има неща, за които трябва да поговорим, а те може да се окажат от непосредствена полза за теб, обаче с твоето нервничене ме вкарваш в неподходящо настроение. Слушаш ли ме, Нико? Надявам се, че ме слушаш, защото иначе може да направиш много сериозна грешка и да си навлечеш гнева на цялото британско правителство.

Най-после той фокусира очите си, но изражението им показваше само объркване. Не очаквах да се хване на номера с британското правителство, но можеше и да греша и той да се замисли над него. Освен това трябваше да разреши и другите си проблеми, които внезапно възникнаха пред него — опита се да се справи с няколко шута, но не стигна доникъде и беше достатъчно разумен да разбере, че ако бях решил да приложя повече сила, бих могъл да счупя китката му и да го просна в нокаут с външната страна на юмрука, вместо да блокирам епифизата му с шамар. Хората с пистолети не са подготвени да срещнат някаква съпротива и това ги прави разсеяни, но с него бих могъл да греша и той да се отърси от възбудата си, да грабне пиццова и да изпрати един куршум в собствената ми епифиза — туш.

— Британско правителство ли? Какви ги дрънкаш?

Интелигентен въпрос: бе овладял емоциите си достатъчно, за да може да мисли правилно, и това ми хареса, защото така ставаше по-предсказуем.

— Те са...

— Чакай малко.

Гледаше към нещо в далечината зад мен, вероятно лодка. Бяхме минали покрай поне половин дузина закотвени, откакто напуснахме брега, без никакви светлини освен сигналите, а луната хвърляше сенките на мачтите им върху повърхността. Имаше и друг съд, който се движеше със запалени мотори, а командната му кабина бе ярко осветена.

Не погледнах зад себе си — можеше и такъв номер да ми крои.

— Роджет — каза той, — свали това нещо по-ниско.

Задната палуба не беше осветена, но силуетът на черния се очертаваше ясно на фона на блесналото под луната море, а сузукито има едричък профил.

— Бреговата охрана ли е? — попитах.

Би било приятно.

Не ми отговори, само продължи да наблюдава катера. Вече чувах мотора му. Единият от мъжете в командната кабина се огледа, също дочул шума. Водите по това крайбрежие са усилено патрулирани от бреговата охрана на САЩ заради трафикантите на наркотици — кубинци, хаитяни. Можеха да спират всяка лодка и да задават въпроси.

Всички се взираха към катера зад мен — и Нико, и мъжете в кабината, а когато погледнах към Роджет, видях, че главата му е обърната встрани от мен. Нервите ми мигновено преминаха във фаза на крайна възбуда, а адреналинът ускори кръвообращението ми, докато преценявах разстоянието и двата необходими удара — единия да елиминира сузукито, а другия в гърлото му. После всичко свърши — главата му се обръщаше към мен, за да ме наблюдава. Почувствах, че дъхът ми още е спрял, за да даде сила на необходимото движение, а десният ми крак е здраво опрян в палубата, за да ме изстреля срещу инерцията и да ме придвижи до отсрещната страна.

Спокойно!

Но, Господи, това беше...

Успокой се, вече свърши. Дишай по-дълбоко и по-спокойно, отпусни мускулите. Може да възникне нова възможност и да има повече време за оползотворяването ѝ. Останалите трима също имат пистолети. Не бих могъл да предприема нищо на борда на тази лодка, докато сузукито е тук — може да изпука четири патрона в секунда и да ме издуха през борда, ако онзи започне да стреля.

— Нико.

Това бе човекът от кабината — онзи, който наблюдаваше катера.

— Какво? — Не се обърна, продължи да се взира в катера.

— Трябва да свършиш, преди да стигнем там.

Нико не отговори. Казаното вероятно означаваше: трябва да застреляш тези двамата, преди да се срещнем с доставчика.

Нико продължаваше да мълчи. Кубинецът Фидел бе престанал да бълва по палубата. Отново бе клекнал с бледо лице, наклонена назад глава и затворени очи. Бих казал, че му се искаше всичко да е свършило, молеше се да дойде краят на болките му.

— Нико — повтори човекът от кабината.

— Какво? — Този път се обърна. — Всичко е наред, те само...

— Нико, настояваме да свършиш с това, което трябва да правиш, преди да сме стигнали там. Не искаме трупове наоколо, чуваш ли, Нико? — Човекът на кормилото каза нещо и другият кимна. — И трябва да го направите тихо, Нико. Никакви пищови. Движението тук е много оживено.

— Това не беше бреговата охрана, беше...

— Не ме слушаш, Нико. Обясних ти, че движението е много оживено. Прави каквото ти казваме или следващия път няма да излезем с теб, чуваш ли ме, Нико?

В гласа му имаше търпение, говореше бавно, без ругатни за ефект, просто и ясно: „Чуваш ли, Нико?“ Търпение и известна доза авторитет. Той е търговец, дошъл да върши работа, и не желае нищо да му пречи. От едната страна бяха той и партньорът му на кормилото — търговците, а от другата: Нико — тарторът, който лично е понесъл половината или целия милион, необходимо зло за останалите.

— Не познавате тези хора — отвърна той и коремът му подскочи, докато бълваше думите. — Познавам ги аз. Ако ме нямаше мен, изобщо нямаше да излезете за среща с тях. Що за глупости дрънкаш, Виченте?

Не съм сигурен дали щяха да започнат спор, ако не съществуваше обстоятелството, че трябва да се извърши убийство. Може би това ги изнервяше, макар вече да са свикнали. Усецах същото напрежение, което се появява в затвора, когато всички знаят, че съвсем наблизо някой приготвя въже, спринцовка или пък каишките на стола, а часовникът отброява минутите до разсъмване.

— Без шум, Нико. И свършвай скоро, защото там ще ни вкараш в бяла, а това няма да хареса на Туфексис. Мислил ли си за това? Помисли, Нико!

Виченте — човекът в кабината, обърна гръб. Той и онзи на кормилото носеха пистолети в поставени от лявата страна кобури. Нико носеше своя по същия начин. На борда нямаше други освен Роджет със сузукито, кубинеца Фидел и Нико, разбира се. Дватама мъже, които докараха лодката на кея, останаха на брега. Първостепенната задача, що се отнася до последователността, беше Роджет — черният младеж: пръстът му постоянно стоеше на спусъка и освен това се намираще на повече от два метра от мен.

Започнах да работя по тази опорна точка.

— Това са моите работодатели, Нико.

— Какво? — обърна се, за да ме погледне, малките му очички бяха присвити, почти затворени, сякаш внезапно бе духнал студен вятър.

Онзи горе — Виченте — бе започнал да го притеснява.

— Британското правителство — отвърнах. — Изпратен съм в Маями със специална задача.

— Какво означава това, майка му стара?

— Означава, че съм определен от правителството на Тачър да представлявам интересите на Обединеното кралство в президентските избори под егидата на сенатора Матийсън Джъд.

Беше ме зяпнал:

— Фрашкан си с лайна, знаеш ли?

— Въпросът, Нико, е, че се забъркваш в нещо много голямо, без изобщо да го осъзнаваш. Просто ми се струва, че съм длъжен да ти кажа. Всеки може да направи грешка, но ми се струва, че тази ще те изхвърли от пистата.

— Грешка ли? — каза след кратко мълчание.

— Точно така. Например, кой ти е наредил да ме убиеш?

— Господин Туфексис, кой друг? — Отговори по-бързо, отколкото очаквах, вероятно за да прехвърли вината. Вината, а не отговорността — отговорност няма да има, само спомен за садистично удоволствие.

— Тогава ще трябва да кажеш на господин Туфексис, че той прави грешката.

Розовата месеста уста се изпъна леко и се чу тихо изсъскване, нещо подобно на смях.

— Господин Туфексис не прави грешки. Дай си портфейла.

Мислех си, че никога няма да го поиска. „Все пак ще рискувам и ще ви се доверя, защото съм достатъчно неблагоприятна да се почувствам насърчена от герба на английската кралица върху картичката, която ми дадохте.“ Ерика Кембридж. Може би ще свърши работа и с този тук.

Подалох му портфейла и докато го взимаше, аз се преместих с още пет сантиметра към Роджет — човека с голямото „Сузуки“. През последните три минути се бях приближил към него с повече от стъпка.

Пари, кредитни карти, шофьорска книжка — не бързаше.

— Форин офис^[1]. Какво е това?

— Тук му викате Държавен департамент.

— Ричард Ейнсли Кийс. Точно така, това е името. Значи няма грешка.

— Не, не е от твоя страна. Но ми се струва, че трябва да се обадиш на господин Туфексис и да му разкажеш за поставената ми от правителството на Тачър задача. Сигурен съм, че той не желае да се забърква в предизборната кампания на сенатора Джъд. Сенаторът няма да бъде много доволен.

Още пет сантиметра наляво, само като упражнение, ако някога се наложи да се прави нещо.

Една зелена светлина се движеше над морето, окачена на десния борд на някакъв съд. Нико постоя известно време да я наблюдава, после се обърна и отиде в командната кабина. По моя преценка вече бяхме навлезли на три мили — поне на три. Кубинецът Фидел бе споменал, че срещата ще се състои на седем мили, а аритметиката е съвсем проста: при скорост от петнадесет възела, ще бъдем там след около петнадесет минути.

„Без шум, Нико. Свършвай скоро. Свършвай, преди да сме стигнали там.“

Това бе съвсем логично: на срещата ще има други хора, а може да успее да се развикам или да ритам, или нещо подобно — да създам объркване.

— Сенатор Джъд? — Нико вдигна очи от портфейла.

— Кандидатът за президент.

— Какви глупости дрънкаш? — Обърна се и влезе в кабината. Проследих го как отива към радиотелефона.

Чуваше се шум от кораб, онзи от дясната ни страна, който отиваше в пристанището. Роджет също го чуваше и му се искаше да се обърне, за да го види, но само въртеше очите си, а аз не бях подготвен да предприема каквото и да е. Не бях достатъчно близко до него, а трябваше да чакам, докато се върне Нико, преди да мога да се преместя още малко наляво. Най-добрият вариант би бил да се добера до сузукито и да му го избия, но да му дам все пак малко време да изгърми няколко пъти. Това ще вдигне голям шум и ако има патрул на бреговата охрана наблизо, те ще дойдат и ще започнат да разпитват.

„Без шум, Нико!“

Вдигна слушалката до главата си. Успях да чуя само дума или две, понеже гласът му се усилваше и понижаваше на фона на бученето от дизелите, но ми се стори, че пита може ли да говори с човек на име Джошуа. Или пък Фостър. Или, разбира се, Проктър, защото гласните се открояваха по-ясно от съгласните звуци. Може би Проктър.

Непосредствената задача на „Баракуда“.

Държеше картичката ми нависоко и я накланяше към светлината. Мисля, че чух Форин офис, но може да бе така и защото исках да го чуя. После се спомена господин Туфексис, след това отново Проктър и накрая Тачър, но да не забравяме, че долавях само откъслечни звуци.

Беше наистина отчайващо. Изпълнителят на мисията се намираше само на един телефонен номер от обекта и на три мили в морето. От едната му страна имаше мъж с изтръпнали тестиси, а от другата — човек, готов да му пръсне главата из целия залив, ако направи и най-дребната грешка, както и един мъж в кабината, получаващ заповед за незабавното му екзекутиране.

Това, което искам, Нико, е този телефонен номер, дребно дебело копеле такова, този, който току-що набра. Ако някога те спипам насаме, ще ми го кажеш.

Палубата се надигна и спусна по бавно преминаваща вълна. Нощният пейзаж на Маями изведнъж се извиси в тъмното и се пръсна по хоризонта в каскада от диаманти и после пак изчезна, закрит от силуета на кабината.

Поръчение... правителство... санитар — не, сенатор... сенатор Джъд, сега чух по-ясно, понеже човекът на кормилото намали газта и забави ход.

Нико остави слушалката и вече нямаше какво да се слуша, затова попитах негъра:

— Близко ли сме вече? — Исках да разбера какво му е настроението, успокоил ли се е, или е нервен.

— Дръж си мръсната уста затворена, ясно ли ти е?

Нищо обнадеждаващо. Нико се връщаше и Роджет извърна глава да го погледне, а аз отново поместих краката си, този път на десетина сантиметра, защото вече нямаше много време.

— Фрашкан си с лайна.

Нико застана пред мен. Малките му очички блестяха.

— Лично с Проктър ли говори?

Постигнах реакция: досега не бяхме споменавали името му.

— Няма никаква грешка. Нищо не ти е възложено. Изгуби ми времето, а това не ми харесва.

Все пак получих отговора. Единствено Проктър знаеше достатъчно за мен, за да е наясно, че не изпълнявам поръчение на правителството на Тачър, свързано със сенатора Джъд. Този тип току-що бе разговарял с обекта на мисията. Колко близко бях попаднал!

— Предложих ти да се обадиш на господин Туфексис, а не на Проктър.

— Каква е разликата?

Може би щях да продължа разговора, да го накарам да приказва, ако имах време, щях да опитам няколко мъгливи въпроса за Моник, Ким Харвестър, Ерика Кембридж, Уест Ривърсайд Уей 1330, яхтата „Контеса“, за да си набавя още информация, върху която да мисля, която да дам на Ферис, но нямах тази възможност, понеже онзи в кабината — Виченте — се обърна:

— Хей, Нико, трябва да приключиш още сега.

---

[1] Министерството на външните работи на Великобритания. — Б.пр. ↑

13. ТАНЦ

Намирахме се на сцената. На сцената на екзекуцията.

Движехме се с намалена скорост и моторите вдигаха по-малко шум. От кърмата чак до Маями се разстилаше следа като флаг. На около миля пред нас, може би по-малко — трудно бе да се определи разстоянието на лунна светлина и блестящата повърхност, — имаше някакъв плавателен съд. Беше обозначен само със сигнални светлини. Малко по-надалече от лявата ни страна стояха още два или три. Палубата на единия, както и един ред люкове под нея бяха осветени. Друг, сигнализиран с червени и зелени светлини, изглежда, се отправяше на път. Движеше се горе-долу в посока към нас, но нямаше да мине наблизко, не на по-малко от половин миля.

Ноцта бе тиха, водата плющеше под корпуса.

В кабината Виченте още стоеше обърнат към нас и гледаше Нико. Кубинецът Фидел още не осъзнаваше момента — седеше превит от болка до фалшборда със затворени очи и отпусната над гърдите глава. Срещу него, на метър и половина от моето място, стоеше негърът Роджет, приведен, за да държи в сянката на парапета силуета на сузукито. Той също гледаше към Нико. Петият човек бе на кормилото с гръб към нас. Пеленгаторът над кабината се завъртя и на фона на звездите се развя сигнално флагче.

Та такава беше обстановката.

Нико измъкна пищова.

— Фидел.

Изрита кубинеца по ходилото, за да го върне в съзнание. Фидел вдигна глава, погледна в блесналите малки очички на Нико и се свести.

— Ставай!

Не се помръдна. Не можеше да отклони очи от човека над него. Устните му започнаха да произнасят думи, но без да издават звук.

— Ставай!

Нужно му беше известно време, няколко секунди, понеже го болеше много, но все пак се изправи на крака и Нико се вторачи в лицето му.

— Обърни се!

Изкачихме се на гребена на една вълна и Маями отново се показа — бляскав като бижу, пропъждаше нощта. Искаше ми се Фидел да можеше да обърне глава и да го види, защото беше много красив. Може би щеше да му напомни за Хуанита.

— Коленичи! На колене!

Нейде възенце, разлюляно от насрещния вятър, се удряше в дърво, почукваше неравномерно в тишината и отброяваше времето. Покрай нас се носеше боклук — видях нещо като торба от цимент, а може би спасителна жилетка.

— Нико, не с пистолета — обади се Виченте от кабината.

Нико се извърна рязко:

— Боже Господи, ние сме на мили...

— Не с пистолета!

Тонът беше почти спокоен, но много настоятелен, с много авторитет.

Фидел не ги чуваше или поне не схващаше съдържанието — коленичи обърнат с лице към фалшборда, с гръб към Нико и се молеше тихо на испански. Не можех по никакъв начин да му помогна, а и мисля, че това нямаше да бъде разумно. Ако се започнеше нещо, той сигурно щеше да попречи, може би фатално.

— Слушай, за бога, един изстрел няма да...

— Нико, ако използваш пистолета, господин Туфексис ще разбере. Ще го узнае от мен. Знаеш как се отнася господин Туфексис с хората, Нико. Ще те очисти като нищо, така че свършвай още сега и без пистолета.

— Исусе Христе — капитулира той.

Струва ми се, че Виченте разсъждаваше много точно, по математически. Ако той не желаше да се вдига шум, вече нямаше смисъл Роджет да държи големия „Сузуки“ насочен към мен. По-добре щеше да направи, ако го остави и си освободи ръцете в случай, че се опитам да предприема атака. Фидел не би сторил нищо. Той не влизаше в сметките на Виченте. Бяхме четирима срещу един по неговите изчисления, а това би било достатъчно при някоя неразбория.

— Хайде направи го, Нико. По-бързо!

Мисля, че Виченте още не се беше сетил за Роджет и сузукито. Бе прекалено ангажиран с Нико и необходимостта тази работа да се приключи бързо и незабавно. Той проследи с очи Нико, който отиде до сандъка с инструменти и се върна с един лост.

— За бога — каза той и погледна нагоре към Виченте в кабината, — само си представи мръсотията.

Тонът му беше интересен. Да отнемеш пистолета на човек като него, който го почиства, зарежда, носи го където и да отиде, е все едно да го съблечеш. Чувства се като в друг свят, в който е изложен на показ. Сигурен съм, че имаше и още нещо. Нико бе мекушав. Да застреляш някого от разстояние, колкото и малко да е то, има предимството да бъде опосредствано от технически действия като свалянето на предпазителя, прицелването, натискането на спусъка. Отнемането на човешки живот с голи ръце е интимен акт, далеч по-интимен дори и от любовен акт, защото включва самото изтръгване на живота.

Нико стоеше изправен и държеше лоста, колебаеше се как да го направи, без да опръска с кръв скъпия си костюм от каки. Стискаше онова нещо с двете ръце — всяващо ужас подобие на готвещ се да нанесе удар играч на голф.

— Няма време, Нико — обади се онзи от кабината. — Губиш време. Свършвай!

Стори ми се, че чух зъбите на Роджет да тракат от лявата ми страна. Може би самият акт на убиването не му доставяше удоволствие или, знам ли, може би беше възбуден.

— Нико — обадох се аз, — пусни този жалък дребен мошеник да скочи през борда. Дай му възможност да изплува. След случилото се повече няма да краде.

Нико обърна глава и ме изгледа с убийствен поглед, защото му бях предложил начин да се отърве, който той не можеше да приеме.

— Затваряй си човката!

Дребното му тлъсто лице лъщеше от пот. Усецах миризмата му от мястото, на което бяха застанали. После пак се обърна към коленичилиия пред него човек, вгледа се в тила му.

Моментът не беше подходящ — не можех да помръдна. Ако се опитам да предприема някакви действия, моментът трябва да бъде

идеален. За целта ще трябва да използвам Фидел, и то в момента на смъртта му.

— Нико — пак се чу от кабината, — искаш ли аз да дойда и да го направя?

Мисля, че Виченте познаваше много добре дебелака, за да знае, че това ще го жегне, ще се почувства недостатъчно смел, неспособен да убие човек без пистолета си.

Знаеш ли как трябва да се завъртиш?

Под нас премина голяма вълна, издигна ни и ни спусна сякаш по очертанията на майчината гръд — гръдта на майката земя. Сякаш бяхме братя: Нико, Виченте, Роджет, Фидел и мъжът на кормилото, чието име не знаех. Сякаш ми бяха братя.

Много бързо? Знаеш ли как да се завъртиш много бързо?

Каквито по мое мнение в известен смисъл бяха — мои братя, родени като мен на това малко парче междузвездна скала, за да бъдат отгледани със същите субстанции, наречени вода и въздух, същото магнитно поле, същите трептения и после да умрат. Само че не ми се мислеше за това.

Малкото ми дебело братче стоеше насреща с лоста в ръце, миришеше на пот. Собственият ми палач.

Може би ще ти бъде забавно, добри ми приятелю, ако ти разкажа как се прави много бързо обръщане в случай, че още не знаеш. Ще се получи интересно отклонение от посоката на мислите ми, защото винаги чувствам известно главозамайване, щом се окажа с лице пред перспективата да отида в небитието — случвало се е и преди.

Та по същество. Изпълнява се понякога в Шотокан-карате, в позиция „Хейан Шодан“, когато се придвижваш от дзенкуцу-дачи в кокуцу-дачи с обръщане на двеста и седемдесет градуса. Трябва да се изпълнят шест неща, всяко от които прави завъртането все по-бързо и няма никакво значение дали си в позиция дзенкуцу-дачи, или стоиш нормално, макар че е по-добре, ако единият ти крак е изнесен малко напред, примерно десният, защото той ще бъде оста на завъртането.

Светлините се люшват нагоре, блеснали ярко на нощния хоризонт, а ние започваме да се спускаме между две вълни.

Нико стои силно напрегнат, така стиска тежкия лост, че кокалчетата на пръстите муха побелели. Само секунда е изминала,

откакто Виченте го предизвика с приказките си, макар да изглежда много повече.

Да, десният крак служи за ос и първото, което трябва да направиш, е да се отблъснеш с левия, ако се обръщаш наляво и назад. Второто нещо е да извиеш бедрата си в същата посока. В тази милисекунда от малката ни игра трябва да се съсредоточиш само в бедрата. Третото, което трябва да се направи, е да завъртиш лявата ръка пак в тази посока, да ѝ се придаде центробежна сила. Тук си струва да се отбележи, че в края на обръщането лявата ръка представлява силно оръжие, ако, да речем, дланта се свие в юмрук с изправени вертикално кокалчета с палеца от горната страна.

Фидел се моли както и преди, коленичил е като в черква, смирено, понеже се подготвя в мислите си да срещне олицетворението на вечността, което той нарича Бог. Нико започва да вдига лоста, описва дъга с него над главата си. Тежи. Поти се обилно. Смърди.

Виченте наблюдава от кабината с ръце на кръста. Много прилича на италианец, както подсказва и името му. Мисля, че той е хладнокръвен човек, уверен в себе си и по тази причина — опасен. Другият гледа напред към окъпаното в млечна лунна светлина море, поддържа дизелите на около четвърт обороти и палубата стои хоризонтално. Нощта е топла и ние продължаваме да плаваме, споделяйки братски топлината ѝ.

Само че не е точно така. За мен нощта не е топла, защото, когато дебелакът пръсне главата на кубинеца, ще се заеме с мен и ако направя нещо, за да го спра, другите ще рискуват да привлекат вниманието и ще стрелят.

Не, няма да те забравя, приятелю, защото зная, че очакваш с широко отворени очи да опиша това страхотно зрелищно обръщане или поне така ме кара да мисля огромното ми и абсолютно непростимо самолюбие. Та четвъртото нещо, което трябва да се направи, е да се използва дясната ръка в същата посока, отново с центробежна сила, и ако дясната ръка е, да речем, разтворена с дланта нагоре и с прибрани пръсти, за да се образува острие, би се получил много ефикасен удар в лицето, гърлото или ключицата, ако искаш да се защитиш от ответна атака. Последните две изисквания към изпълнението на обръщането не са физически. Първото е мисловно, а второто почти духовно. Трябва да

мислиш за това къде ще се озовеш и — последно — да почувстваш, че вече си там.

Нико вдига тежкия лост нагоре и назад. Малката му розова уста е нацупена, а тъканта на скъпото му сако образува гънки на раменете, единственото копче се изпъва в областта на кръста.

— ... Que Dios se acuerde lo bueno que he hecho en mi vida y se olvide lo malo...^[1]

Устните на Фидел се движат, нищо че не ги виждам от този ъгъл. Зная, че се движат, понеже долавам съскането на съгласните от последната му молитва. Виченте наблюдава от кабината, не се е помръднал. Времето е забавило ход, както винаги се случва, когато мозъкът, доведен до състояние на силен стрес, осъзнава, че то е една човешка приумица и е в противоречие с вечното.

Лостът все повече се извисява. Наблюдавам го.

Завъртането. Да, щяхме да забравим завъртането — това е израз на усещането за олекване и нереалност, обзело ме с приближаването на живота ми към твърде вероятната му кончина. Та, приятелю, вече имаш цялостна представа за обръщането. Остава да упражняваш в последователност всичките му елементи и ще почувстваш как скоростта се увеличава. Така ще стигнеш до точката, в която губиш равновесие — признак на напредък. После трябва да сглобиш всички тези елементи и да ги накараш да се развият мигновено като експлозия, а в завършващия момент да стегнеш корема, за да запазиш равновесие и да се приземиш здраво под какъвто ъгъл пожелаеш — не е нужно да бъде непременно двеста и седемдесет градуса, в тази цифра няма магия. Последното изискване — да попаднеш в целта — трябва да се изпълни с отпуснати мускули и бистра мисъл, а това може да не се получи при петдесетото обръщане в тренировките ти, но е твърде възможно да стане на стотното.

Палубата потреперва леко под краката ни. Въженцето плющи от насрещния вятър. Съскащите звуци се отделят от устните на коленичилия кубинец, ниският дебелак издига лоста до зенита на описваната от него арка и той се спуска със свистене към крехкия череп на кубинеца. Палачът изпъшква от усилието.

Удря. Удря се в черепа.

Към целта!

Маями се завъртя в зрителното ми поле с вихър от светлини и изведнъж черният се оказа близо до мен. Дясната ми ръка политна във въздуха едновременно с обръщането, дланта ми се повдигна леко, за да се изравни с гърлото му. Дори в този момент изненадата едва бе започнала да се показва в очите му — твърде късно, разбира се, защото сабленият удар вече бе в допир с целта си и започваше да хлътва в областта на щитовидната жлеза.

Онова, което бях започнал, вече свърши и отне съвсем малко повече от половин секунда, макар че подготовката бе траяла повече. От този миг нататък щеше да настъпи хаос, който не бих могъл да овладея по никой начин. Имаше рискове, страшни рискове в това отчаяно начинание, но бе въпрос на избор дали да се впусна в малка подличка схватка с Нико и да го убия неизвестен брой секунди преди Роджет да е изкарал сърцето ми на парчета през ребрата със сузукито, или да прибягна до този трик, като се отърва най-напред от черния и да се занимая с останалите по-късно. Ако успея да се добера до двигателните нерви на негъра достатъчно бързо и да ги парализирам, той няма да стреля с пистолета и тогава Нико, Виченте и човекът на кормилото ще се нахвърлят върху мен с голи ръце или с нож и може да ми се удаде шанс да скоча през борда, преди да са ме докопали, да се потопя надълбоко и да поема по дългия обратен път към брега.

Само че сега не можех да сторя нищо, за да овладея момента. Ще трябва да издебна някоя възможност, ако изобщо се появи такава, и да изцедя всичко използваемо от нея. Огромна лавина от информация се стичаше за анализ в лявото ми полукълбо: кубинецът се сригваше на палубата, кръвта му оцвети въздуха, разпръсквайки се от точката на удара. Видях лицето на Нико, забелязах гримасата — устните се свиваха, очите се разширяваха с изражение, което нямах време да тълкувам, въпреки че, сигурен съм, беше шок. Вероятно защото за първи път бе убил, без да използва пистолет. Бе убил лично, интимно, оцапвайки ръцете си с кръв, която няма да се измие лесно.

Пред мен беше Роджет. Още не бе пуснал в действие пистолета, сигурно защото наистина съм се добрал навреме до двигателните му нерви. Той вече умираше, понеже кръвта пълнеше дихателната му тръба, а тялото му започваше да политва назад от силата на удара. Нужно бе само да го катурна с една ръка през парапета и да го пратя зад борда, но...

Започна да стреля, а аз не бях подготвен за това, понеже мислех, че моментът е настъпил и преминал. Успях само да бутна цевта, той се завъртя бързо и куршумите се забиха на откос в кабината. Наоколо отекна звук на счупено стъкло, а човекът на кормилото се просна върху командното табло и моторите изреваха на пълни обороти. Нико крещеше нещо, но не можах да разбера дали е улучен. Виченте изтрополи надолу по трите стъпала под кабината с приковани в мен очи и готови за бой ръце, без да посяга към пистолета.

Шест автоматични изстрела, последният — от пръста на мъртвец, докато Роджет политаше назад през парапета и аз бутнах голямото „Сузуки“ с него. Миризма на барут се разнесе по палубата в топлия нощен въздух. Палубата рязко се наклони, когато неконтролираното кормило се завъртя и започнахме да се лутаме из морето с двигатели, още работещи на пълен напред. В този момент Нико се нахвърли върху мен и ние се вкопчихме един в друг. Опитах се да ударя гърлото му, но не улучих, защото обувките ми се хлъзнаха по кръвта на кубинеца. Прицелих се в слънчевия сплит с движещ се нагоре юмрук, за да проникне под ребрата и да го убие на място, но областта бе силно затлъстяла и той само изпъшка. Отворих юмрука и ударих нагоре с основата на дланта, но успях само да закача главата му отстрани.

— Дръж го!

Това беше Виченте, който се приближаваше към нас. Нико праметна ръка около врата ми и започна да стиска, докато намерих палеца му и го счупих. Той изрева, а другият се приближи към мен с нож. Не очаквах този отблясък на идващата откъм кабината светлина върху острието. Не го очаквах, защото той не посегна за нищо, когато се затича.

Опитах се да смачкам лицето на Нико с лакът, но той бе полуобърнат към мен и губеше равновесие. Падаше и повличаше и мен със себе си, а аз го оставих да го направи, защото ми се откриваше възможност да нанесе удар. Изпънах десния си крак с обърнато под ъгъл ходило, образуващо острие, и ритнах силно към слабините на Виченте. Нанесох му известно поражение. Усетих го как се извърта встрани и удря главата си в палубата, без да издаде звук. Беше различна порода от Нико и затова още повече трябва да се пазя от него.

Миризмата на барут бодеше в дробовете ми, някой се изкашля. Дебелакът пак налиташе, изненадващо бързо, и не можах да му направя нищо, докато не сгреша и се откри. Видях незащитеното му лице и посегнах към очите, добрах се до едното от тях, но това го наелектризира и той стана по-настоятелен. Отново прехвърли ръка през врата ми и стисна. Виченте се приближи с ножа, аз изчаках, докато замахне, и се обърнах, нагласявайки Нико за мишена.

Не си спомням кога точно започнаха да надделяват. Борбата продължи дълго и много неща се бяха случили. Виченте губеше кръв, защото бях успял да обърна острието и да го забода някъде в него, преди да изпусна дръжката. Бях наранил Нико вероятно с някой от ударите, с които обработвах нервите му, обаче още беше изненадващо силен и много пъргав, жесток в яростта си, понеже си искаше козунака и го очакваше с нетърпение, а аз се опитвах да не му го дам, да не му дам да ме убие.

И двамата похабиха много време в опити да извадят пистолетите си. Първоначално не желяеха да вдигат още шум след тежкия трясък на сузукито, но разбраха, че може да надделея, и престанаха да се притесняват от шума. Бях изпратил първия пистолет — този на Виченте — през парапета без особени затруднения, защото той толкова се бе съсредоточил в проклетото нещо, че забрави за борбата, и се остави открит. Нанесох му удар в очите и му взех пистолета, докато той се свиваше.

Нико беше по-трудният. Изстреляхме цял пълнител във въздуха с неговия пръст на спусъка, но после се добрах до гърлото му, той се изплаши и аз грабнах пищова и го запратих зад борда, което ги разтревожи и обърка. Можех да убия Нико, когато видях, че гърлото му е открито, но се отказах. Той се бе обадил от кабината на Проктър, а на мен ми трябваше телефонният му номер, защото той бе станал фокусът на цялата мисия — единственият достъп до Проктър.

Звездите се люлееха в черната бездна на небето и когато лодката зави и полетя по повърхността, започнах да губя ориентация. В отделни моменти ми се струваше, че не знам нищо, че се намирам в нищото. В отделни моменти само, но критични, криеци смъртна опасност. Нямах представа накъде ни отнася лодката. Знаех единствено, че препуска лудо, без управление и с пълна газ. Първото нещо, което Виченте или Нико биха сторили, ако успеят да се откачат

от мен, ще бъде да хукнат към кабината и да укротят лодката. Аз не желяех това да се случи, защото, ако се ударим в друг плавателен съд и не се размажем напълно, бих могъл евентуално да се измъкна.

Звездите се люлееха, корпусът на лодката се блъскаше във вълните, понякога залитах. Залитах и мисловно — към забвението, очакващо ме в отвъдното: едно безкрайно, празно пространство, предназначено да побира завършека на нещата, отломките от провалени усилия, орфаните парцали от надежди; където... За бога, дръж се, не се предавай, дръж се наистина! Сигурно острието е попаднало някъде в мен и губех кръв — чувствах настъпващата отпадналост. Държех се, вярно е, обаче започваха да надделяват. Казвам ти, надвиваха ми. На два пъти напипах открита ръка и забих палец в срединния нерв с достатъчно сила да предизвикам страхотна болка, но не последва и звук, никакво дръпване, за да се освободи ръката. След известно време осъзнах, че те двамата и аз сме се вкопчили върху тялото на кубинеца.

— Нико — гласът на Виченте звучеше задавено, не му стигаше въздух, — хванахме го, Нико.

Може би говореше така, за да го ободри или пък изобщо не говореше на него, а на мен, познавайки цената на отчаянието, ако успееш да го внушиш на противника.

Не успя, понеже тази опасност ми беше известна, но мисълта се задържа в съзнанието ми — мисълта, че може да са ме хванали и сигурно само след секунди ще решат съдбата ми, тук, под люлеещите се звезди...

Ослепителни светлини връхлитат срещу нас в нощта, блясъкът им се издига като вълна, застават нависоко. Светлините на града се изсипват върху нас в момента, когато лодката се удря, нощта експлодира и аз политам напред, корпусът на лодката се разцепва и стъклата от разбитата кабина се пръсват като лъскав душ на фона на светлината от брега. Усещам, че падам към гладката блестяща вода под мен. Забих се с рамото напред, светлините помътняха и после изчезнаха.

Потъвах.

Нямаше го.

Тук, долу, вече не беше тъмно. Имаше инсталиран генератор и прожектори или пък беше насочващият се фар на някой от пожарните. Цветните светкавици на полицейските коли изпъстряха повърхността над мен и чувах как сирените утихват към кея. Виждах ясните очертания на завихрени потъващи отломки около себе си, а малко по-надалече — замъглените форми на големия корпус на лодката, наведена с носа надолу и стърчаща над водата кърма.

Но Нико го нямаше никъде.

Наистина губех кръв — сега я виждах как образува възчерни спирали във водата и се разсейва като дим, докато се движех. Обаче не беше нищо сериозно, което да ме принуди да изплувам. Вече бях излизал на повърхността около дузина пъти, за да си поема въздух, поплувах известно време с лицето нагоре, за да се ориентирам, поемайки по принуда риска да бъда забелязан. Не исках да ме извадят на брега и да ме разпитват, поне не преди да намеря Нико или преди те да го намерят. Щях да разбера, ако го открият: с всяко излизане на повърхността аз наблюдавах какво правят.

Бих предпочел да го намеря аз. Трябваше да му задам един въпрос — телефонния номер, пътя към Проктър. Трудно ще е да го попитам, ако го открият първи и го тикнат в линейката. Ще трябва да се правя, че ми е нужна медицинска помощ, за да отида и да остана при него. Бих казал обаче, че вероятността да го намерят жив вече е нищожна, освен ако не подскача някъде между отломките на повърхността и още не са го забелязали.

Шум от хеликоптер завибрира върху водата и след малко надолу се изля порой от още светлина, посребряваща част от парчетиите, които се бяха разпръснали от лодката. Спуснах се на по-дълбоко, като използвах светлината и се придържах с една ръка към котвена верига за ориентир. Под мене беше Фидел, с разперени ръце и крака, лицето му се обърна към светлината и после изчезна, от черепа му още се извиваше тъмна мъглявина от кръв. Щеше да потъне долу и да чака своята малка Хуанита, да я чака много дълго в забвението на изчезналите. Ръцете и краката му се въртяха бавно като вятърна мелница, размътвайки тинята, в която проблесна риба, после още една, надушила миризмата на кръв.

Отново изплувах и се отпуснах, като събрах около себе си отломки и започнах да оглеждам повърхността. Шумът тук беше

повече. Острият писък на сирените пронизваше тътена от роторите на хеликоптера, водата се набръчка от въздушната струя, отломките се завъртяха в кръг. После хеликоптерът рязко се издигна: предполагам, че се беше спуснал, за да огледат нещо, готови да хвърлят спасителната мрежа. На пристана леководолаз нагласяваше маската си и шляпаше с плавниците към водата.

Поех дълбоко въздух и отново се спуснах в полуосветения подводен свят. Видях го почти веднага — Нико. Ръцете му разтворени като на кубинеца, течението поклащаше плата върху малките му дебели крака, а докато плувах към него, светлината се прошари от бавно и хаотично движещи се листа. Издигаха се, завихряха се и се разпръсваха, някои се докосваха до ръцете му и после отплуваха, обръщаха се, лъсваха на светлината и после пак потъмняваха. Бяха стотици. Озадачиха ме, но после видях, че са банкноти. Някъде на повърхността, между другите неща, куфарът се е отворил и сега е празен.

Продължавах да губя кръв, мускулите ми се отпуснаха, а съзнанието ми започваше да блуждае, хипнотизирано от кръжащите банкноти. Все пак се спуснах към него, а краката ми разрязаха като ножица светлините и сенките. Първия път го изпуснах, понеже течението го обърна за момент в изправено положение, протегнал ръце, сякаш иска да докосне своя листопад, да си поиграе с него, а в същото време риби щъкаха около лицето му, към вдлъбнатините на очите. При втория опит го доближих и затанцувах с него, като го хванах за гънките на дрехите и започнах да претърсвам джобовете му, но дробовете ми се напъваха за въздух, така че трябваше да изплувам и да се задържа горе, поемайки бързо дъх, и после още веднъж, докато започнах да дишам равномерно. Отделих нужното време, но се тревожех, защото течението можеше да отнесе Нико и да го изгубя.

Спуснах се отново и не можах да го намеря. Трябваше да сляза на по-дълбоко, чак до тинята и разпилените консервни кутии, автомобилни гуми, натрошени греди и оттам погледнах нагоре, забелязах очертаващия се на светлината силует и поех нагоре към него. Затършувах отново в джобовете му. Светлината вече ме дразнеше, изливаше се в главата ми и оставаше вътре, щом затворех очи. Слабостта се пренасяше от мускулите към волята — волята да продължавам да се движа, да не се отказвам, да се нося в сенките и да

танцувам с моя малък дебел приятел и той... Внимавай!... Танцувам сред листата... Събуди се за бога!... Да, няма време за танцуване, вземам ключовете и портфейла му, понасям се с него, докато се обръща. В ръката ми има портфейл. Портфейл с телефонен номер вътре, може би — пътят към Проктър. Понасям се и се въртя в зловещата подводна светлина, съзнанието ми халюцинира, преплита свои си варианти. Сцената се люшва, докато се обръщам пак и виждам лицето на Ким Харвестър.

---

[1] Господи, спомни си доброто, което си ми сторил, и забрави лошото... (исп.). — Б.пр. ↑

14

ОПРОЩЕНИЕ

Точеше ножа.

Обедната жега се спускаше от ясното небе, а отблясъкът от водата обливаше кабината като прожектор. Морето беше гладко като огледало, с много дълги вълни. Намирахме се южно от нос Флорида, на десетина мили от континента — така ми беше казала тя. Бе казала и че не ѝ се иска пак някой да ни гледа с бинокъл.

Точеше ножа, въртеше острието върху камъка — голям нож, дълъг, с много остър връх. Едната ѝ гърда се виждаше в хлабавия тюркоазен сутиен, зърното стърчеше. Не седеше така, наведена напред, за да предизвика интереса ми — просто е свикнала да бъде сама на борда.

— Ще трябва да го убия много фино — каза тя.

Една вълна повдигна буксира и после го спусна. Виждах носа на север-североизток, както и два плавателни съда. Единият излизаше от залива с провиснали платна. Другият — моторна яхта на южния хоризонт... Тя ми беше казала, че това е „Контеса“.

— Точно в мозъка, през окото. Ако не го направя чисто, той ще побегне. Не обичат да ги нараняват — ще запомни. — Гледаше нагоре, зелените ѝ очи виждаха акулата, не мен. — Не подценявай тези зверове.

Рано тази сутрин тя не искаше да ме вземе на влекача. Движела се е с мен в бялата светлина под водата. Не се насочих направо към кея. Там се движеха много хора, силуетите им се очертаваха срещу прожекторите, а хеликоптерът на бреговата охрана още кръжеше над потопената лодка. Излизах на повърхността да си поема въздух и пак се потапах. Така съм я превел покрай пристанчето. След като го подминах, се качих в една завързана за шамандура лодка, доста далеч от полето на действие, и се добрах до кея.

— Добре ли си? — Взираше се в мен. Бе свалила леководолазната маска.

— Да. Можеш ли да ме измъкнеш оттук?

— Имаш нужда от линейка. Ранен си.

Водата, която се изцеждаше от дрехите ми, се червенееше от кръв.

— Слушай, нали ще ме измъкнеш? Не искам разни хора да ми задават куп въпроси.

Може би беше опасно да ѝ се доверявам, но губех кръв и не бях спал, така че, ако рухнех внезапно, тя щеше да повика някоя от линейките, а аз не желяех това. Там, в калабалъка, сигурно имаше някой от приятелите на Нико, а снимката ми обикаляше града. Не исках и полицейско разследване, понеже това щеше да забави нещата.

— Защо не искаш да ти задават въпроси? — Не се отказа, не приемаше нищо за чиста монета, гледаше ме упорито със зелените си очи.

Бях казал нещо, което не трябва, разбираш ли? В момента не се чувствах страхотно умен.

— Във всеки случай не искам никой да ме види. Още се опитват да ме убият.

Тя помнеше вчерашната стрелба. Вече малко залитах. Залитах в унес, наслаждавах се на ритъма, светлините на града се люлееха ту в една, ту в друга посока. Внимавай! Да, не искам линейка.

— Кои се опитват? Полицията ли?

О, боже! Какво я караше да мисли така? Сигурно фонът на ежедневния наркотрафик — свикнала е с него. Мислеше, че съм подгонен посредник.

— Не, Туфексис. Неговите хора.

— Туфексис? — не сваляше тя очи от мен. — Добре, ще те измъкна оттук, но искам да знам кой си ти.

— Държавен служител. — Целият град се люлееше напред-назад, светлините ме замайваха. — На нейно величество.

— Ще трябва да го докажеш, иначе ще те издам. — Търсеше раната от ножа, някъде под ризата ми, от лявата страна. Намери я. — Имаш ли носна кърпа? Добре, притискай я отгоре, докато докарам колата.

По пътя към влекача ѝ показах легитимацията си и ѝ обясних, че във водата има два трупа — на Фидел и Нико, както и още един, може

би жив мъж — Виченте. Можеше да телефонира на спасителната група и да им го каже. После всичко ми се изгуби и се събудих на кораба.

— В продължение на седем години бях медицинска сестра — каза тя. — Боли ли тук?

— Не. — Над морето се разливаше утринно зарево. Спал съм почти пет часа и се събудих с чувство на известно задоволство, защото имах портфейла на онзи човек, а в него беше телефонният номер на Проктър или номерът на мястото, където може да бъде открит и където го беше намерил Нико от лодката.

— Харесваше ми да съм медицинска сестра — продължи тя. — Обаче онези завладени от мъжки шовинизъм нерези накрая ми вдигнаха кръвното и напуснах. Тръшнах вратата на спешното отделение в лицето на един от тях — в интерес на истината, счупих му носа. Те мислят, че сме само техни помощници, но нашето също е професия. Ние сме професионалисти точно колкото и те и прекарваме много повече време с пациентите, ставаме много по-близки с тях, а това има значение — много често е въпрос на живот или смърт дали държиш нечия ръка в нужния момент. Но тези копелета ни третират като миячки в кухня. Дръж си ръката встрани, този е последният. — Кривата игла се забиваше в плътта и пак излизаше от другата страна на раната. Пипаше много умело, сякаш кърпеше чорап. — Всъщност държа този комплект инструменти за себе си. Как се чувстваш?

— В добра форма.

— Питам, понеже, както знаеш, си изгубил кръв, но нямаме представа колко. Още си леко блед, но това може да се дължи и на непреминал шок. Стой абсолютно неподвижно, докато донеса бинт.

Върна се и аз я попитах:

— Доброволен сътрудник на полицията ли си?

— Само доброволен леководолаз. Алармираха ме. Та искам да знам всичко за тази история, Ричард, защото може да се окаже нещо като съучастник след случилото се, да прикривам доказателства или дузина други неща. — Гледаше ме право в очите. — Поех риск, като те доведох тук, и ти си ми задължен. Но аз искам само истината.

Разказах ѝ историята и това нямаше нищо опасно, защото тя вече знаеше, че търся Проктър, и сега само добавих, че и Проктър ме търси.

— Като казваш, че той те „търси“, какво точно означава това?

— Че иска да ме намери.

Това не беше отговор и тя го разбра. Помълча малко и каза:

— Той ли се опитва да те убие?

— Мисля, че да.

Тя пусна неизползувания бинт в аптечката и хлопна капака ѝ:

— Той ли стреля по колата?

— Не.

— Откъде знаеш?

— Не го бива с пушките.

— Добре, тогава той ли е устроил засадата?

— Или той, или този, за когото работи.

— За Туфексис ли работи?

— Не знам.

— Слушай, ако ще продължаваш...

— Честно ти казвам, не знам. Но бих искал да знам.

— Е, точно там е въпросът. — Беше забелязала, че яхтата с отпуснатите платна напуска залива, и я погледна за момент. — Ако искаш да намериш Проктър, има вероятност да ти помогна, но ще трябва да ми обясниш подробно нещата, а ако не желаеш, кажи го.

— Защо ще искаш да ми помогнеш?

Когато се намиращ в един лабиринт и не можеш да видиш подалече от следващия ъгъл, е приятно да знаеш кой на чия страна е, а още по-приятно е да знаеш причините за това. Случва се понякога хората да променят позициите си, защото нямат достатъчно аргументи в тяхна подкрепа — стават такива работи.

— Струва ми се, че искам да ти помогна — отвърна тя след малко, — защото те харесвам. Харесвам не е точно. Намирам те за интересен. Най-напред стрелят по тебе и едва не изгоря жив, а следващия път, когато те виждам, ти си на десет метра дълбочина и около тебе е осеяно с трупове и банкноти. — Задържа настойчивия си поглед за момент. — Действа ми възбуждащо. Освен това, както ти казах, той е абсолютно лайно и ще ми достави страшно удоволствие да видя как го взимаш на прицел и го просваш безжизнен като камък. — Сведе очи. — Звънях в хотела ти след онази пукотевица, за да проверя дали си още в царството на живите.

— Много мило.

След малко продължи:

— Когато още бях в Англия, работих една година по обезвреждане на бомби. То е...

— Това преди да изгубиш баща си ли беше?

Тя бързо вдигна поглед:

— Да, защо?

— Значи си имала тази... — Грешно начало: „имала си тази склонност към самоубийство“ не е особено учтив израз. — ... тези желаниа да се движиш по ръба още много отдавна?

Тя ме гледаше мълчаливо, а когато проговори отново, гласът ѝ бе по-тих:

— Мисля, че да. Приличаме си мъничко, нали? Възбужда ме. Всъщност затова споменах за обезвреждането на бомби — обземаше ме истинска тръпка да чувствам тяхното присъствие, да си седя тихичко пред тези неща и да си представям каква ужасна сила се таи в тях. Когато съм близо до теб, изпитвам същото усещане, напрежението се излива от теб на страхотни вълни. Това ми харесва.

Тя стана и занесе медицинската аптечка в отсрещния край на кабината, пъкна я в една лавица и излезе към предната част на корабчето. Това беше първата предложила ми се възможност, затова отидох до телефона и избрах един номер.

— Да?

— Агентът е на сигурно място.

Затворих, без да кажа нищо повече. Сигурно е поставил хора от подкрепленията да наблюдават хотела ми и вероятно са ме очаквали там, след като му се обадох снощи от кея. На разсъмване са започнали да се тревожат и Ферис трябва съгласно правилата да е изпратил сигнал до пулта: „Изпълнителят е в неизвестност.“ Случаят с лодката беше вдигнал голям шум с всичката тази полиция и прочие. Може би е съпоставил събитията и е започнал издирване.

Когато се върна, Ким каза:

— Искам да си починеш още малко — пусна купчина списания на бамбуковата табуретка, — само докато си повъзвърнеш малко цвета.

Всичко това бе станало преди часове, а сега тя точеше ножа и почти не приказваше. Сякаш се бе затворила в черупката си и аз не я безпокоях — обаждах се само когато тя проговори.

— Понякога със седмици не срещаш нито една, а после може да видиш как цяло стадо влиза в залива и търси да се нахрани с нещо.

Нещо като негъра Роджет, който още плува някъде там, освен ако пръстът му не е заседнал в рамката на спуська и голямото „Сузуки“ не го е завлякло на дъното.

— Успя ли да забележиш някоя днес?

— Двойка гръбни перки. Ей там, погледни.

Пореха повърхността на стотина метра от нас. Отразяваха слънцето и проблясваха при всяко извиване на телата си. Не бях ги забелязал.

Обедната жега бе смазваща, тежестта ѝ сякаш укротяваше морето. Отразената от водата светлина беше ослепително ярка, заливаше кабината и се разпръсваше, проблясваше по месинговия обков и се разпиляваше обратно, подобно на власинки. Беше абсолютно тихо, нямаше никакво движение освен минаващите под корабчето дълги и гладки вълни. Носехме се на повърхността съвсем сами, заклещени между небето и морето под лупата на слънцето.

— Очакваше ли да бъдат там? — попитах аз.

— Да, в известен смисъл. — Тя отново завъртя острието върху камъка. — Напоследък имам предчувствие, че няма да чакам дълго.

Наблюдавах двете перки. Стори ми се, че се появи и трета, но светлината лъжеше, цялата повърхност блестеше.

— Докато намериш тази, която търсиш ли?

— Да. — Вдигна очи към мен. — Изпитваш ли подобни усещания? Предчувствия?

— Да. — Наистина имаше трета перка, сега я виждах ясно. — От кой вид са?

— Мисля, че са от белите. Не са като сивите, но също са агресивни.

— Колко са големи?

— Възрастните са към три метра. Виждала съм... — Тя прекъсна, защото водата се разплиска и едно издължено металносиво тяло разкъса повърхността. — Не, това са акули-чук. Тази е над четири метра. Него го уби акула-чук. Видях я отблизо. — Тя замълча за известно време, очите ѝ наблюдаваха ритмичното плъзгане на острието. — Те ловуват на глутници.

— Колко има в една глутница?

— Различно е. Между десет и тридесет. Имат големи очи, зелени като моите. — Сега ги наблюдаваше непрекъснато, ножът още беше в

ръката ѝ.

— Какво ги привлича? — Сега бяха повече.

— Много често идват да огледат лодките. Хората изхвърлят боклуци.

Тя седеше напълно неподвижно върху подгънатите си крака със свити пръсти, очите ѝ сезираха в морето. Акулите кръжаха непрекъснато и бавно се приближаваха към корабчето. Чухме внезапен плясък, когато една от тях размаха опашка и разплиска водата.

Вече бяха пет. Шест.

Водата отдолу беше бистра и виждах тъмните очертания на риф, напречно на посоката ни. В дълбините се движеха сенките на останалата част от кръжащата глутница.

— Мислиш ли, че ще можеш да управляваш корабчето, ако се наложи? — Тя говореше бавно, осъзнавайки присъствието ми само наполовина.

— Ще се справя.

Не можех да кажа нищо, с което да я разубедя. Това си беше нейна лична работа.

— Както споменах, някои хора казват, че просто искам да последвам татко си, да бъда отново с него. Един човек, мисля, че се занимаваше с психиатрия или нещо такова, твърдеше, че да забиеш нож в окото на акула е признак на желание да имаш пенис. Има ги всякакви, нали?

Вече бяха наблизко — седем или осем, телата им се тъмнееха във водата, малко под повърхността. Тя не помръдваше. Под тежкото палецо слънце изглеждаше като излята от бронз. Държеше ножа. „Обземаше ме истинска тръпка да чувствам тяхното присъствие, да си седя тихичко пред тези неща и да си представям каква ужасна сила се таи в тях.“

Станах от стола, отидох до парапета и погледнах през борда. Бяха дошли по-близо, отколкото можех да видя преди, а една от тях се насочи направо към корабчето и прокара муцуната си по дължината на кила. Почувствах как буксирът потръпна, когато тя се отри в дървеното дъно.

Ким бършеше останалото по ножа след заточването масло, хвърли парцала върху бруса и стисна ножа. Отиде до парапета и погледна във водата, а когато си спомни за мен и вдигна поглед към

ослепителното слънце, очите ѝ се свиха като зелени прорези в бронзовото лице, изгледа ме за момент, преди да каже с отчетлив глас в неземната тишина:

— Ще усетя, ако той е там. Ще го позная.

После изви ръце зад гърба си, разкопча тюркоазения сутиен и го остави да падне. Издърпа бикините надолу по краката и издължените си тесни ходила, прехвърли се през парапета и цопна тихо във водата. Потъна до главата и след това издигна краката си до легнало положение, съвсем малко под повърхността, без да движи ръцете или дланите, само махаше с ходилата, за да се отдалечи от корабчето.

Акулите бяха черни като въглени, а тя — светлобронзова и, разбира се, много по-малка, но не изглеждаше така неестествена между тях, колкото си представях. Плуваше успоредно с телата им, когато те се приближиха със забавена скорост, за да разгледат това непознато същество.

Не се помръдвах. Сигурен съм, че не можех да мръдна. Тя държеше ножа зад гърба си, което ще рече под себе си, за да не блести на светлината и да привлича вниманието им, а когато си пое въздух, обърна се бавно и се гмурна. Последното, което видях, бе, че държи ножа пред себе си. После изчезна.

Страх пропълзя по тялото ми, сви скротума, стегна гърлото ми, докато наблюдавах тези зверове от сигурното убежище на корабчето. Страх от тях, разбира се, от големия им размер и примитивна смъртоносна сила, но страх и за нея. Внезапното ѝ изчезване от погледа ми ме накара да изпитам вцепеняващо усещане за нещо изгубено, за ужасна заплаха, за убийство, там долу, където погледът не проникваше. Представях си пиршеството, последвало приближаването им, как извитите им челюсти се отварят, ръфат и опустошават.

Прекалено. Да, прекалено въображение. Е, добре тогава, да си върнем част от самообладанието и прочие. Сигурно е правила това и друг път, познава тези отвратителни същества от опит и сега само си играе с живота и смъртта, може би разиграва шоу заради мен, горда с манията си, позира с нея. Но даже и да е така, даже и да е така, скъпи приятелю, можеш да бъдеш убеден, че не му се наслаждавах.

„И после на повърхността изплува много кръв — голяма въртележка и после кръвта. Исусе! Беше красиво червено... Той беше прекрасен човек. Оцвети цялото море като флаг, като бойно знаме.“

Трябва да бяха изминали четиридесет и пет секунди, откакто се изгуби от погледа ми. Големите туловища още кръжаха бавно, вече не толкова близко до повърхността. Като че ли нещо отдолу ги привличаше, дългите им опашки се развяваха в прозрачната вода, около гладките им металноцветени страни проблясваха мехурчета.

„Мислиш ли, че ще можеш да управляваш корабчето, ако се наложи?“

Слънцето бе увиснало над морето, изглаждаше го като с ютия, разливаше стопяващата си жега от хоризонт до хоризонт, а аз тук размишлявах върху тази лъскава прашинка и бях по-склонен от всякога да се моля.

Петдесет секунди, може би шестдесет — те кръжаха около дребното бронзово създание в дълбините.

„Този кораб не е мой. Аз го докарах и искам да съобщя за нещастен случай.“

Повече от минута. Тя стои долу вече повече от минута, дробовете ѝ започват да изпитват нужда от кислород.

„Не направихте ли нищо да я спрете?“

„Какво можех да направя?“

„Могли сте да ѝ поговорите, разбира се, да я разубедите. Могли сте да я спрете насила, ако е необходимо.“

„Тя беше отговорен за себе си пълнолетен човек със собствена воля.“

„Явно объркан пълнолетен човек, с намерение да се самоубие.“

„Откъде можем да знаем? Мисля, че е следвала своята карма.“

„Своята какво?“

„Своята карма.“

„Какво точно означава това?“

Внезапно раздвижване, ей там, една перка прорязва водата и проблясва на светлината. По някаква причина останалите кръжат понашироко. „Ох, за бога, няма ли да излезеш, измина вече минута и петнадесет секунди, минута и половина.“

„Какво е карма?“

„Свободно преведено, означава съдба. Предопределение. Следвала е своето предопределение. Разбирате ли, хората прекалено много се бъркат в живота на другите. Стигне ли се до такъв момент, не се проявяваме като закрилници на братята си.“

Бавно, много бавно, от дълбините започва да се появява по-дребна фигурка — създание от потъмняло злато с дълга, разпиляна отстрани коса. Главата ѝ разкъса повърхността, последвана от тялото, извъртя се леко и застана като тапа отгоре. Слабост се разля в краката ми, дъхът излезе от гърдите и аз затворих очи срещу ослепителния блясък на морето.

„Дори тогава ли не се опитахте да я разубедите?“

„Не. Това беше нейното желание. Волята ѝ. Самият аз понякога правя същото.“

„Плувате между акулите ли?“

„Не, но е също толкова опасно. Харесва ни да сме на ръба, разбирате ли? Обичаме да сме там.“

Огромните сиви фигури кръжаха, някои почти на повърхността, перките им я прорязваха от време на време като нож коприна; други бяха по-дълбоко, виждаха се само като тъмни сенки и там беше тя — двуногото женско създание, легнало между тях с обърнато към небето лице и затворени очи. Устните ѝ се движеха, поемаше дълбоко въздух, за да поднови кислорода, който е използвала долу. Човешко същество с биография и двама починали родители, с някой друг любовник, с работа, която трябва да свърши, и живот, който да изживее или просто, ако го погледнеш по начина, по който природата гледа на това — хапка плът, малък пир за тях в обедната жега, почерпка в чест на живота.

Една опашка изплющя отгоре, недалеч от нея, но тя не помръдна, не обърна главата си. Може би си играят. Може би — разсъждавах със секнал дъх и смразена кръв — те наистина си играят.

Тогава тя най-сетне се раздвижи, обърна се плавно с лице надолу и се заби като нож, краката ѝ изскочиха от водата, застанаха вертикално за секунда и после плавно се изгуби от погледа ми, оставяйки малък пръстен от вълнички, които се разпръснаха, когато големите риби се приближиха, и вече знаех какво ще кажа, ако ме притиснат: „Да, трябваше да направя опит да я разубедея, да спася живота ѝ.“

Тя на три пъти излиза да си поеме въздух и пак се гмуркаше, като всеки път се появяваше по-близо до кораба от предишния, нарушаваше схемата, като пресичаше образувания от акулите кръг. Изведнъж се издигна над повърхността, когато една от тях се извиси и надникна изпод гърба ѝ. Бях приготвил в ръцете си едно въже още

преди да възстанови равновесието си и да заплува кроул към борда на корабчето. Помогнах ѝ да се изкачи през парапета.

— Нямаше го там. — Водата се стичаше на струйки от тялото ѝ. — Онази, която търся, я нямаше.

Вода се стичаше и от косата ѝ. Тя ме гледаше с блестящите си зелени очи и изживяваше краткия момент на онова особено състояние, когато чувстваш, че си получил опрощение, настъпващо след близка среща със смъртта. После ръцете ѝ ме обгърнаха и ме задърпаха надолу заедно с нея. Ножът падна върху горещите миришещи дъски на палубата и остана да лежи до нас.

На палубата имаше кръв.

— Да?

— Намирам се в морето, южно от нос Флорида, на десет мили от континенталния бряг.

Кратко мълчание.

— Състояние?

— Напълно изправно. — Получената снощи рана от нож представляваше разрез в бедрото, но няха дълбоко засегнат мускул. Още можех да тичам, ако се наложи.

Тя бършеше кръвта от палубата до парапета на десния борд — акулата бе охлузила плещите ѝ, когато я повдигна над водата.

— Шефът на мафията в Маями — продължи Ферис — ти е издал смъртна присъда, влизаща в сила веднага. Знаеше ли това?

— Досетих се. — Това обясняваше историята с Нико.

Той долови тона ми:

— Осъществиха ли контакт?

— Да.

Още една пауза, след което каза:

— Във всеки случай опасно е да слизаш на кея, както направи предния път. На борда на буксира ли си?

— Да.

Стараеше се да направи размяната на информация колкото може по-кратка — не използваше зашифроващо устройство.

— Стой там, докато се стъмни, и аз ще организирам да те вземат. Ще се поинтересуват за точното ти местонахождение по-късно.

Разбрано ли е?

— Да.

— Ще добавиш ли нещо?

— Да. Под наблюдение сме.

Моторната яхта с отпуснатите платна сега съвсем ги бе прибрала и се беше приближила с помощта на моторите на миля от нас и бях забелязал проблясването на бинокъл.

След малко той каза:

— Чакай, докато се стъмни.

15.

СВЕЧЕРЯВАНЕ

— Та кой стреляше по теб?

Тя разплиташе едно въже и правеше примка, седнала върху сандък. Беше облякла само едни шорти от таки и нищо друго — изчакваше гърбът ѝ да се успокои. Само ме беше помолила да хвърля морска вода върху охлузванията.

— Не знам — отвърнах.

— Видях цялата случка. Стрелбата и всичко останало. — Продължаваше да работи върху въжето. — Помисли ли си, че аз съм ти организирала засадата, Ричард?

— Защо да си мисля?

— Имам предвид, че беше толкова предпазлив с мен онзи ден, толкова недоверчив. — Тя ми хвърли кратък поглед. — Предполагам, че си предпазлив с всеки в работата си, каквато и да е тя. — Тонът ѝ се промени, стана по-официален. — Не искаш да ми кажеш нищо и аз те разбирам, но трябва да знам достатъчно за снощи, за катастрофата с лодката, за да се убедя, че след случилото се не съм съучастник, не прикривам доказателства и не давам подслон на криминален престъпник. Имам добро досие и работя за полицията в Маями, когато им е нужен някой леководолаз в повече, затова искам да съм сигурна, че не се забърквам в нещо незаконно. Ти ми показва картата от външното министерство, но можеш да си поръчаш такива при всеки фалшификатор от малките улички, ако знаеш къде да го намериш.

Към кабината се слизаше по две стъпала, а ние седяхме в предния ѝ край, за да не се виждаме от морето. Тя знаеше, че ни наблюдават — също беше забелязала бинокъла.

— Шефът на мафията — казах аз — ми е издал смъртна присъда. На това се дължи стрелбата на кея и снощната ми разходка с лодката. — Разказах ѝ за нея. — На това се дължи и следенето, което са организирали пак. Искам да знаеш — наведох се напред, — че вземат ли ме от твоя кораб, ще стоя много надалеч от теб.

Тя вдигна поглед:

— Защо?

— Защото те излагам на рискове.

— Знам това, но искам да те видя пак.

— Някой ден.

— Слушай, не съм толкова беззащитна розичка. Познавам Луиджи Туфексис, срещала съм се с него. Изпълнявах...

— Това ли е шефът на мафията?

— Да. Веднъж свърших малко тайна работа за тукашната полиция — забърках се случайно и се опитах да помогна. Туфексис не прощава, но няма защо да го казвам на теб. Слушай, в работата си попадам на доста клюки — познавам повечето от собствениците на лодки и някои от екипажите на бреговата охрана. — Тя погледна надолу и разнищи още една сплитка. — От няколко дни се носи слух, че си международен трафикант на кокаин, работещ под прикритието на британското правителство, и си дошъл тук да изместиш Туфексис от бизнеса. На това се дължи, както казваш, присъдата.

Вдигна очи, за да види изражението ми. Такова нямаше.

Това, което ми каза, си пасваше точно на мястото — носеше подписа на Проктър. Искаше да ме премахне и беше избрал най-мощното оръжие в Маями за тази цел. Съвсем по логиката на бюрото.

— Вярно ли е? — попита ме Ким.

— Не, Джордж Проктър е съчинил тази история, за да насъска Туфексис срещу мен.

— Откъде знаеш това?

— Познавам Проктър. — Би предпочел да ме убие лично, като въпрос на чест, но очевидно беше твърде зает с други неща. — Употребява ли кокаин?

— Да. Употребяваше, докато го познавах.

Това също си пасваше на мястото. Проктър беше известен с прилежността си и затова Кроудър беше разтревожен от пропуските в сигналите му до Лондон. А не беше и човек, който ще си изгуби акъла по кокаина само заради удоволствието, следователно това е било реакция на растящото му отчаяние: куршумът до сърцето му го беше направил неизползваем като агент-детектив и той отпадна от списъците. Чувствал се е като бивш, като скопен. Кокаинът му е възвърнал самочувствието, че е силен за десетима, голямата илюзия.

— Той страдаше ли от мания за величие? — запитах Ким.

— Понякога. Веднъж ми каза, че би могъл да се кандидатира за президент, ако не беше чужденец.

За президент! Отново съвпадение: бил е подложен на сублиминална обработка и знаеше достатъчно за сенатора Матийсън Джъд, за да си въобрази, че е на негово място като кандидат за президент.

— Ще ми разкажеш ли нещо повече за Джъд?

Устата ѝ се отвори и за момент тя изглеждаше обърквана; после каза без колебание:

— Джъд не е за подценяване. Държавник с такъв поглед върху външната политика не сме виждали от времето на Никсън и освен това не е мегаломан. Той трябва да влезе в Белия дом, защото е единственият човек в тази страна, който може да я насочи по нов път...

Собствените ми разсъждения се зареяха нанякъде и гласът ѝ звучеше отдалеч; после се почувствах с напълно бистро съзнание и разбрах без никакво съмнение, че не е имало празнота във времето: не бях пропуснал нищо от това, което казваше.

— ... този път не се касае само до американците — заинтересован е целият свят, и то много повече от обикновено, когато тук се сменя администрацията. Много се надявам, че правителството на Тачър ще разбере ползата ни от Матийсън Джъд, защото изходът от тези избори ще има огромно отражение върху Обединеното кралство.

Беше точно до дума: като че чувах ехото на собствения си глас.

— Познанията му върху междуособните борби за власт в Кремъл са далеч по-задълбочени, отколкото сме виждали в който и да е досегашен президент на Съединените щати — наистина, благодарение на частичното повдигане на завесата от гласността, но Джъд забелязва всичките им ходове.

Тя прекъсна и заразнища нова сплитка. Една вълна пак повдигна лодката и аз се сниших, за да погледна през парапета на кърмата. Яхтата още беше на същото разстояние. Този път не видях отражението на светлината в лещите.

— Продължавай — казах.

Тя погледна нагоре.

— Какво?

— Кажи ми още нещо за Джъд.

— Това е всичко, което знам.

Ето значи една точка за доклада: Ким Харвестър е попаднала под сублиминално влияние само в апартамента на Проктър, и то не за дълго. Може да се приеме, че на борда на буксира няма радиоизлъчвател. Следователно тя не е била прицел като Проктър. Собственото ми облъчване е било по-различно: внушили са ми известна основна информация за Джъд, но бях приел и инструкции, които не са били предназначени непременно за мен.

Вълнението отново ни повдигна и аз погледнах към яхтата. Не беше помръднала. Залезът приближаваше и аз попитах:

— В пристанището ли ще се прибереш, след като ме вземат?

— Да. Сутринта имам три урока, първият от шест.

— Твоят кораб по-бърз ли е от онзи там?

Тя отвърна тихо:

— Мога да се погрижа за себе си, Ричард.

— Държиш ли пистолет на борда?

— Разбира се. — Тя пусна разнищеното въже и се изтегна назад. Светлината на залязващото слънце галеше малките ѝ гърди. — Много е мило. Знаеш, че съм си играла с бомби, че съм работила тайно против мафията и видя какво правя с акулите, но все пак си склонен да мислиш за мен като за жена, нуждаеща се от закрила. Харесва ми.

— Предполагам, че това ме прави да изглеждам старомоден.

— Не, отива ти.

— Заминаваме за Насау — каза Ферис, — да се срещнем с Монк и още няколко човека.

Наблюдаваше ме непрекъснато с бледите си като шампанско очи, търсеше признаци на изнервяне, умора, объркване. Бях му разказал, че съм участвал в катастрофата. Когато излитахме, видяхме мафиотската лодка да виси на един кран до кея.

Туфексис сигурно мисли, че съм убит заедно с останалите, понеже никой не ме беше видял да излизам на брега, но да се разчита на това е рисковано, защото бяха поставили буксира под наблюдение — може и да са ме разпознали. Никога не съм виждал толкова солидни мерки за сигурност и за първи път бях доволен от тях. На смрачаване двама от хората на бюрото ме взеха в морето с покрит скутер и ме

закараха от пристанището до летището с къса лимузина с оцветени стъкла, излязоха с нея на пистата и я насочиха към самолет „Чесна 500“. Не видях Ферис, докато не се качих на борда.

— Кога си ял за последен път?

— Преди няколко часа.

— Спа ли?

— Подремнах.

— Наранявания?

— Незначителни.

— Самочувствие?

— Много добро.

Защото имах тефтерчето от портфейла на Нико и то можеше да ни осигури достъп до Проктър. Дадох го на Ферис и той започна да разлепва страниците една от друга — беше се намокрило и след това изсъхнало.

— Един тип от мафията го използва, за да се обади на Проктър.

— В него ли е потърсил номера? На Проктър ли?

— Или номер, на който се е намирал Проктър по това време.

Той прегледа страниците внимателно. Част от мастилото се беше размила. Светлина обля тавана на самолета, когато направихме вираж над блестящия като брилянт Маями.

— Дж. Р. П. — каза Ферис, разкопча колана и стана от мястото си.

— По телефона ли ще се обаждаш? — попитах аз.

— Да.

— Направи ми една услуга тогава. Искam малка охрана за Ким Харвестър — можеш ли да уредиш това? Двама души.

— Кога?

Не попита защо — това можеше да почака. Не се заяде дребнаво. Това би означавало да отклони от задълженията им двама души, които да работят денонощно на смени, а от Лондон биха поискали наистина много добра обосновка за тази постъпка. Ферис знаеше, че ще трябва да поеме отговорността, и това беше едно от нещата, които ми харесваха в него: той се доверяваше на ръководения от него човек и не задаваше въпроси. Онзи дребен негодник Лоумън щеше да поиска формуляри в три екземпляра, изпратени от Лондон, съдържащи въпросник от десет листа, да изиска нотариална заверка и бог знае как

бих могъл да го убедя да изцеди всичко това през мускулите на сфинктера си.

— Колкото можеш по-рано — отвърнах.

— Двама души на смени ли?

— Да. И ще им трябва лодка на разположение. Ще могат ли да използват скутера?

— Да.

— Тя ще върне буксира в пристанището рано тази нощ; може да е тръгнала още когато ме взеха оттам. Пристан 19, мястото, където стреляха по мен. Много съм ти задължен.

Той отиде в кокпита отпред, а аз разхлабих връзките на обувките си, защото се бяха посвили след изсъхването. Ще трябва да си набавя нов чифт при първа възможност, понеже, ако не ти е абсолютно удобно на краката, това може да намали скоростта на бягане и би било фатално в случай, че нямаш друг изход.

Ферис се върна:

— Не се обадох направо на този номер. Наредих да издирят адреса.

— Най-вероятно това е Ривърсайд 1330 — казах аз.

— Може да бъде навсякъде.

Взимам си бележка. Агентът е склонен да вижда като в тунел колкото повече се задълбочава в мисията, докато оперативният му ръководител има по-общ поглед и вижда неща, които агентът може да пропусне.

— Не съм приемал повече инструкции — отвърнах след момент.

Забелязах го в очите му, когато споменах за Ривърсайд. Не изглеждаше успокоен. Не беше длъжен да ми вярва. Може да са ми налели още сублиминални инструкции с внушението да ги пазя в тайна.

Той не каза нищо.

— Напълно съм сигурен, че на кораба на Харвестър няма никаква електроника. Тя не можа да ми каже нищо повече за Матийсън Джъд. Разпитах я, а тя само повтори онова, което ми бе казала преди. — Той извади миниатюрен магнетофон и натисна един бутон. Докладът започваше. — Това означава, че е получила информацията при Проктър — същата, каквато получих и аз, когато отидох там онази нощ. Причината да искам охрана за нея е, че те още наблюдават

корабчето и може да я хванат и да я принудят да им каже всичко, което знае за мен. Не е запозната с нищо съществено, но не искам да я разпитват хора като тях.

След малко той каза, без да ме поглежда:

— На какъв етап са личните отношения между теб и Харвестър?

— Изобщо не ти влиза в работата.

Той се поколеба за момент и после натисна бутона за връщане на лентата, после другия — за възпроизвеждане, нагласи лентата на „хора като тях“ и отново включи запис.

— Би трябвало да знаеш, че не позволявам на личните отношения да замъгляват разсъдъка ми по време на мисия.

— С изключение на онзи мъж, когото очисти в метрото преди три...

— Това не беше по време на мисия. Слушай... — Извъртях се в седалката, за да се обърна с лице към него. — Ако искаш да правиш въпрос за връзката ми с...

— Не искам — каза той и очите му ме смразиха.

— По кое време ще кацнем? — Мъчех се да завържа някакъв разговор, ако забелязваш, да намаля напрежението. Вбесяваше ме това, че не можеш и точка да спечелиш от този човек. Начинът, по който реагирах на въпроса за Харвестър, му бе казал точно каквото искаше да разбере.

— В седем, няколко минути по-рано или по-късно. — Продължи със същия тон: — На колко ти се размина в мафиотската лодка?

— Ох, за бога, възвърнах самообладанието си преди часове!

Трябва да се успокоя. Разбираш ли какво искам да кажа, приятелю? Той получи отговора. Не бях възвърнал самообладанието си още преди часове въпреки нежните грижи на Ким.

— Имаш ли настроение да докладваш още малко?

— Разбира се.

Той натисна отново на запис и аз му разказах за екзекуцията в мафиотската лодка, назовах имената, прецизирах времето, доколкото можех да си спомня точно.

— А тази Моник? — каза накрая Ферис. — Какво можеш да кажеш за нея?

— Не знам. Тя беше при Проктър онази вечер, когато отидох в жилището му, но не разменихме нищо повече от здрасти и довиждане

— той ясно ѝ показва, че иска да бъде сам по време на срещата. Обаче снощи на кея тя направи всичко възможно да убеди Нико, че е сбъркал човека. Направи всичко, което бе по силите ѝ.

— Да се установи коя е тази Моник — изрече Ферис в микрофона, а после към мен: — Значи измъкна се с бележника. Нещо друго?

— Останах жив. — Отново трябваше да се обуздавам, бързо кипвах.

— Разбира се — отвърна той учтиво, — че бележникът може да ни помогне да открием Проктър. Разбира се, че дори и да не беше измъкнал нищо от този инцидент, животът на изпълнителя на „Баракуда“ е изключително ценен. Ние...

— Имаш Пурдом за резерва — прекъснах го.

Изрекох го много бързо и тонът ми беше сърдит. В момента, когато свърших, аз се стреснах, защото онова проклето нещо още се въртеше и беше записало ясно и безвъзвратно скрития ми досега страх: Пурдом е изпратен тук да следи мисията отблизо и в случай, че ме пречукат, да поеме изпълнението.

Изпотих се леко, нервите сторецпяваха кръвта ми. Не винаги е лесно да докладваш. Бъркат дълбоко в душата ти и я излагат за оглед под студената светлина.

Ферис проговори тихо, изражението в кехлибарените му очи беше сърдечно и откровено:

— Ако Пурдом бе определен за изпълнител на „Баракуда“, аз щях да откажа и ако някога се наложи да я продължи, ще поискам от Лондон да ме сменят като оперативен ръководител.

16. ПРОБИВ

— Куилър — кимна той, — как си?

Кроудър.

— Достатъчно добре, сър. А вие?

— Съвсем добре.

На този етап от мисията, когато още нямаше сигурен достъп до обекта и от Лондон са изпратили шефа на „Сигнали“, без да предупреждават никого, нервите може да се поизпънат и аз вече търсех скрит смисъл в най-незначителната думичка.

Дали съм „съвсем добре“ не искаше да каже „като се изключи това, че оперативният агент е напреднал толкова малко, че изпращат тук шефа на «Сигнали» лично да попита какво става“?

Той беше последният, когото очаквах да срещна тук. Наблюдаваше ме с черните си очи, потънали дълбоко в скулите му, тънкото му тяло се бе затворило плътно в себе си, за да скрие всякакво изражение. При последната ни среща се бяхме сдърпали заради онзи нещастен дявол Фишер и няхах намерение да търпя разни глупости безропотно.

Очите му набързо огледаха състоянието на дрехите ми:

— Да поседнем ли, господа?

Тя дори не държеше ютия на борда: „Съжалявам, но аз само простирам всичко на слънцето.“

Кожа заскърца, когато заразместваха столовете. В стаята бяхме шестима: Ферис, Кроудър, Монк, един човек, когото не познавах, Пурдом и аз. Пурдом — тъмен, кокалест, мълчалив и кипящ от безплодна енергия. Долял е тук, за да кацне на рамото ми като лешояд върху надгробен паметник, проклет да е. Няхах настроение, казвам ти, да ме чешат, където не трябва.

— Всичко е наред — изрече Ферис от съседния стол.

Нервите ми личаха и не можех да се понасям: това е страшно слаба защита. Снощи в онази лодка само се бях докоснал до вечността

и нищо повече, още съм жив и, дявол да го вземе, крайно време е да влизам във форма.

— С господин Монк си се срещал, но с Тенч не си, нали?

Не бях го виждал преди: нисък, с вид на писарушка, очила, вътрешно напрегнат почти колкото Пурдом, само кимна в отговор на поздрава ни.

— Той е дошъл тук, за да ми помага — добави Кроудър, което, разбира се, можеше да означава всичко: той би могъл да е психиатър към бюрото, изпратен тук да провери състоянието ми, да забележи трепкат ли ми очите, дали се изпотявам, подобни неща — понякога ти правят подобни номера. Правят ги хора като Лоумън. Изпращат някого в оперативната зона да си каже мнението дали изпълнителят показва сериозно изхабяване и трябва ли да бъде отзован, преди да се скапе.

Обаче аз съм все още в добра форма, ръководител е Ферис, така че няма нужда от тези копелета. Ще трябва много да внимаваш — той сигурно не е нищо повече от специалист по шифрите, когото са изпратили да се грижи за кореспонденцията. Успокой дишането, отпусни ръцете, мисли спокойно няколко минути, укроти себелюбието си.

Стаята беше хубава, приятна, малко модерна, но не прекалено официална за предназначението си — намирахме се в кабинета на заместник-консула на Ййст стрийт. Нямаше други хора или поне не се виждаха — един човек от охраната ни беше въвел и си отиде. Повече ни охраняваха по пътя от летището насам — четирима души се бяха пръснали на разстояние, с издути якета, непрекъснато се озъртаха. Единият от тях се паникьоса, когато Ферис се отклони малко встрани от маршрута, за да настъпи един бръмбар. „Моля ви, повече не го правете“, но Ферис никога не се съобразява с такива неща. „Беше импулсивно“ — когато се смее, съска като сменяща кожата си змия, вече знаеш.

— Ще ми дадете ли малко време? — каза Кроудър и започна да прелиства страниците на тефтера.

Успях да укрия мислите си, но само за няколко секунди. Не ме свърташе на едно място, станах и започнах да се разхождам наоколо и да разглеждам картините на стената. Издърпах връзките си и свалих обувките. Тръгнах да обикалям бос — нямаш представа какво

облекчение почувствах. Забелязах, че Ферис си записва нещо в бележника — „нови обувки“, предполагам, той не пропуска нищо.

Телефонът иззвъня. Тенч го вдигна още при първото издрънчаване и каза: „Да, но толкова ли е спешно“, после слуша в продължение на половина минута, накрая рече „добре“ и подаде слушалката на Кроудър.

— „Коктейл“, сър.

Бях забелязал това наименование на монитора, преди да напусна Лондон: изпълняваше я Джоует. Една от първите ни операции в Шри Ланка.

— Кога е станало?

Не можеш да отгатнеш нищо по тона на Кроудър — говори като адвокат, който чете завещание. Забелязах, че Ферис го гледа напрегнато.

— Какви са шансовете му?

Не биваше да чувам това. При Джоует е станала засечка и шансовете му не струват пукната пара, защото и човекът на пулта не знае как да му помогне, а никой не би безпокоил шефа — никой не би го потърсил през централата в Челтънхам, — когато той се намира в другото полукълбо и е зает с много важна мисия, освен ако на кантара не е заложен живот.

— При него ли е?

Ставаше въпрос за крайния продукт. Този нещастник е успял да се добере до последната фаза, получил е крайния продукт и е побягнал лудо към спасителния бряг на борда на някой самолет или с кола на „Херц“, или скрит под чувал с овес в случаен камион, но някой го е издал или пък е оставил следи подир себе си и сега се е свил в някоя телефонна кабина, обувките му са пълни с кръв, а душата му — с боязън от Бога; звъни в Лондон, подръпва нишката на живота да провери дали още я има, още ли е достатъчно здрава, за да го отведе у дома, да го отведе жив у дома...

— Уведомихте ли Халоус?

Казвам ти, че не биваше да слушам това, не би могло да се нарече ободрително, нали? Имам предвид обстоятелството, че Халоус е човекът, когото изпращат, щом се налага изключително бързо да се направи нещо, по лично мое мнение, не като последен опит да се помогне на изпълнителя, а като жест на загриженост, за да може да се

напише в окончателния доклад, че са се опитали, че поне са направили усилие.

— Кажете му — продължи Кроудър, а аз знаех тези думи наизуст, — че ще опитаме всичко възможно, но че очакваме от него да остане дискретен в случай на нужда.

Да остане дискретен — да, капсулата.

Той върна слушалката на Тенч, който я хлопна върху вилката със звук — кълна ти се, — сякаш се затвори ковчег.

Още десет минути в стаята цареше тишина, докато Кроудър прегледа останалата част от докладите. Тенч поглаждаше задната част на рошавата си глава, Пурдом зяпаше в ръцете си, Монк седеше като смачкана статуя на Буда в най-големия стол, а аз разговарях с Кроудър в безмълвните дълбини на мисълта си: „Хич ли не ти пука за Джоует? Това ли само можеш да направиш — да изпратиш Халоус, за да си измиеш ръцете в окончателния доклад и всички да спим спокойно в леглата си? Трябва да въртиш проклетия телефон, да мобилизираш всички възможни подкрепления за този нещастник, би трябвало...“

„Ох, за бога, спести ни мелодрамата. Хванала се мишката в капана и не може да се измъкне — това е всичко. Не се случва за първи път и няма да е за последен. Да почива в мир и прочие. Да се захващаме за работа, господо.“

— Много добре.

Пружинената спирала на бележника му произведе тиха бъркотия от тонове при допира с желязната ръка на Кроудър, когато го затвори и го пусна в скута си. Погледна ме и каза:

— И така, Проктър. Интересно ми е да чуя мнението ти.

Очакван първи въпрос и аз имах готов отговор за него в главата си.

— Срегнах го само веднъж, но бих казал, че страда от натрапчиво напрежение вследствие свалянето му от активна дейност заради останалия в тялото му куршум. Изглежда, е бил подложен на някакъв вид радиовълнова сублиминална сугестия, която вероятно е променила психиката му на подсъзнателно равнище, разстроила е чувството му за лоялност, което беше много силно, насочвайки го против нас. Днес установих също, че от доста време е употребявал кокаин и е показвал симптоми на мания за величие. Веднъж казал на

Харвестър, че би се кандидатира за президент на Съединените щати, ако не бил чужденец. Той...

— Харвестър? — хвърли поглед в бележника си. — Достатъчно надежден източник на информация ли е?

Ферис не се беше помръднал от стола, но аз усещах вълните. Мисля, че очакваше Кроудър да попита от какво естество са отношенията ми с Харвестър. Ферис обича да се забавлява.

— Била е медицинска сестра в Англия в продължение на седем години, работила е тайно за полицията в Маями при разследването на операции на мафията, а в момента е доброволен цивилен леководолаз, когото полицията може да повика при нужда — работела е за тях и снощи, когато една лодка се разбила в залива. Разговарях с нея в продължение на седем или осем часа и според мен тя е надеждна, що се отнася до информацията, и може да ѝ се вярва.

— Ясно. — После каза внимателно: — Склонен си да влизаш в лични отношения с жени по време на мисиите. Бих искал да попитам...

— Бих искал да ви кажа, че успехите, които съм постигнал в работата си за бюро, сочат някаква степен на интелект, който трудно би ми позволил да направя погрешна преценка в критична ситуация, но ако се съмнявате в това, можете веднага да ме изпратите обратно в Лондон, за да не ми се налага да стоя тук и да слушам дивотии.

Навън беше двадесет и седем градуса, но не съм съвсем сигурен дали по прозореца нямаше скреж. Слушай, знам, че съм груб, но този проклетник се канеше да ме пита дали съм способен да изпълнявам задълженията си на старши агент-детектив, без да захвърля цялата мисия по дяволите при първата среща с някоя жадна за любов жена, и това ме вбеси, а ако не разбираш за какво говоря, то си е твой проблем.

Мълчанието продължи ужасно дълго. В очите на Монк долових изражение, което може да се тълкува като удивление. После Ферис каза спокойно:

— В ранните часове на тази сутрин Куилър се размина на косъм от смъртта, сър, и мисля, че...

— Благородно от твоя страна — прекъснах го, — но вече мога и сам да се закопчавам.

Знам, че не успокоих положението, и това беше грозен позор. Очаквах Кроудър да ми поиска извинение още щом се поразсее

пушилката, но той направи нещо изненадващо.

— Благодаря ти — обърна се той към Ферис, а после към мен, — на сегашния етап от мисията сигурно имаш някакви въпроси относно цялостната картина и мисля, че трябва да получиш отговорите. Ще бъда кратък. Проктър е британски поданик и се е забъркал в някаква подмолна дейност на територията на Съединените щати, по всяка вероятност във връзка с кампанията на сенатора Джъд за президентските избори. — Махна с желязната си кука. — Това го взимам от бележките по докладите и частично от собствена информация от други източници. Уверен съм, че и двамата сте по-близо до успеха в тази мисия, отколкото можете да предположите в момента.

Мисля, че последното беше много съмнително, защото нямаше как да се приближим дори и мъничко до крайната фаза, преди да намерим физически достъп до Проктър. Все пак Кроудър виждаше пълната картина, а аз не.

— Обстоятелството, че Проктър се е набъркал във вътрешните работи на Съединените щати, ни притеснява, понеже той може да навреди на нашия съюзник. Това може най-малкото да предизвика затруднения на дипломатическо ниво. Американският народ сега е ангажиран и вгълбен в изборите и всяка намеса от страна на Обединеното кралство, колкото и да е непреднамерена, може да постави под въпрос отношенията между двете страни. Това е едната причина, поради която си изпратен тук, Куилър — да откриеш Проктър и да го изведеш от САЩ колкото може по-скоро и тайно. Другата е, че не можем да предупредим и информираме нито ЦРУ, нито ФБР и да ги оставим сами да се погрижат за проблема, защото бяхме уведомени, че и двете служби може да са замесени. Дори и да не е така, ние сме готови и способни да разпитаем Проктър, щом го хванем, по-ефикасно, отколкото това може да се направи в Съединените щати, където практикуването на специални методи за разпит не е разрешено. В този смисъл имам въпрос. Изпълнил си две мисии заедно с Проктър, нали?

— Да.

— Ясно ми е, че характерът му може да е претърпял известни промени оттогава насам, но считаш ли, че е реално да очакваме информация от него, ако бъде подходящо попитан.

След около минута отвърнах:

— Не знам. Не мога да кажа.

В онази специално предназначена за целта стая в бюрото не се използват касапски прибори. Искам да кажа, че не употребяват „маши за къдрене“, упойки в клепачите, игли в уретрата и подобни уреди. Обаче използват „качулката“.

— Да разбирам ли, че не си сигурен какво е сегашното му психическо състояние?

— Ами да. Доста е сложно. Главата му е пълна със странни идеи, нервите му вероятно са разстроени от кокаина и бих казал, че той е по-скоро опасен психопат, отколкото разузнавателен агент. Естествено, нищо не пречи да опитате с качулката. Може да го прекърши.

Кроудър използва израза „подходящо попитан“, защото в нецивилизован занаят като нашия сме свикнали да прибягваме до евфемизми, точно както работещият върху смъртен случай следовател си слага шишенцето с амоняк под носа. Методът с качулката не причинява болка и няма физическо въздействие. Само те държат затворен в споменатата звуконепроницаема кабина с черна торба на главата, докато склониш да им кажеш онова, което искат. Рафинираният термин за горното е лишаване от сетива. Испитах действието му в Турция и знам, че е далеч по-неприятно, отколкото звучи. След два или три дни започваш да блуждаеш в умствен вакуум, накрая те завладява паника и с тебе е свършено, понеже, когато дойдат и свалят качулката, ти или ще кажеш каквото искат да научат, за да запазиш психическото си здраве, или ще си държиш устата затворена и ще превъртиш. Ако си късметлия, ще свършиш във веселата гимназия. В Турция не ми се случи нито едно от двете, защото човекът, който се грижеше за мен, се приближи достатъчно, за да стигна до гърлото му, и ключовете за белезниците бяха в него.

— Единият вариант — обърна се Монк към Кроудър — е да го държим без кокаин и да го притиснем, когато започне да се съдира от крясъци.

Ферис си отметна нещо.

— Благодаря ти — отвърна Кроудър, — наистина можем да опитаме такъв вариант. — Прелисти страниците на бележника. — От това, което току-що ти казах, Куилър, следва да имаш предвид, че ако по някое време ФБР или ЦРУ надушат нещо и те попитат какво правиш в Маями, ще трябва стриктно да се придържаш към

фиктивната си самоличност. Ако решат да те задържат по някакво подозрение, оперативният ти ръководител ще поиска от Лондон да направят постъпки по частни дипломатически канали.

Винаги събуждаш известно подозрение, ако например те видят да изпълзваш от горяща кола, надупчена от куршуми, или да се измъкваш от водата на сто метра от разбита лодка на мафията в три сутринта. Ето защо избягвах въпросите около двата случая.

— Разбрано — отговорих.

— Ферис?

Ферис кимна и се обърна към мен:

— Трябва да знаеш също, че открихме микропредавател, скрит в таванния вентилатор в жилището на Проктър. Изпратихме го в Лондон да го прегледат, но Паркс счита, че е предназначен за предаване от разстояние на сублиминална информация, модулирана във вълновата структура на каквото и да е електрическо изключване — от вентилатор, от хладилник. Може да работи и чрез телевизионен приемник винаги, когато е включен. Паркс продължава да разнища апартамента на Проктър и търси още електроника.

Кроудър пак разнищваше бележника с докладите:

— Бих искал да чуя малко повече за водещата на новините Ерика Кембридж. Съобщил си, че много държи да открие Джордж Проктър.

Бях докладвал на Ферис по въпроса в самолета, но много неща не успях да му предам.

— Тя ми каза, че „много иска“ да го намери, но че не е по лични причини.

— Считаш ли, че това е вярно?

— Да. Мисля, че са били близки — всъщност тя го каза, — но чувствам, че когато са се разделили, е останала много несвършена работа — политическа работа. Попита ме какво мислим да правим с Проктър, когато го намерим, и аз й отговорих, че веднага ще го изведем от страната.

Ферис пак си записваше. Кроудър ме попита:

— Как реагира тя на това?

— Поиска среща с него, преди да го депортираме, и аз използвах това като разменна монета...

— Да, обещал си й, че ще го види, ако ти помогне да го откриеш. Може би няма значение, но считаш ли, че трябва да удържим на това

обещание?

— От гледна точка на етиката ли?

— Да.

— Вашата етика може да е различна от моята. Аз съм научен да играя грубо, но една среща между тях двамата, подслушана по подходящ начин, вероятно би ви дала огромна информация. Ако успеем да го намерим.

Предполагам, че Ферис си записваше тези бележки заради Пурдом. За да държи този негодник в течение. В готовност да ме смени. Само през трупа ми. Майтап.

— Да, ако го намерим — обади се Монк. Той ме наблюдаваше постоянно. — Според теб какви са шансовете? Ще ни бъде от полза да знаем мнението ти.

Едва ли. Мнението ми не беше особено оптимистично.

Телефонът пак иззвъня и Тенч го вдигна.

— Проктър е професионалист — казах аз. — Голям професионалист. Той е сериозно обучен и опасен и очевидно има зад себе си цялата мафия на Маями, а всичко това може да му осигури господ знае колко скривалища.

Ферис разговаряше по телефона — Тенч му го беше прехвърлил. Кроудър се обърна към мен:

— Значи не мислиш, че шансовете ни са много големи.

Опитах се да овладея тона си, но не успяхъв съвсем:

— Ох, за бога, да не искате да го напиша с кървави букви?

В този момент се получи едно от онези глупави съвпадения, сигурен съм, че си виждал подобни, защото Ферис казваше:

— Съжалявам, че ви прекъсвам, но са направили проверка на номера от тефтерчето, онзи с инициали Дж. Р. П., и ми се струва, че си открил местонахождението на Проктър — намира се на борда на „Контеса“.

17. РИСК

— Искам двадесет и четири часово наблюдение на реконструирания в моторна яхта катер „Контеса“ — каза Ферис по телефона. — Обикновено приставя на кей 19 в яхтеното пристанище „Бейсайд“.

Забелязах, че помощникът на Кроудър — Тенч — ме наблюдава скрито. Явно си е помислил, че съм направил нещо като пробив. Когато улових погледа му, той сведе очи надолу и поглади тила си. Правеше го често — стреснат, бих казал, от Кроудър и ранга му — и поглаждането трябваше да покаже колко се е успокоил.

— Ще ви трябват четирима души — по двама на смяна. Искам снимки на всеки, който се качва или слиза от този катер; освен това ще ви кажа по радиото, ако има нужда някой да бъде проследен. Въпроси?

Пурдом не показваше реакция. Седеше с наведена глава и очакваше да стане каквото е писано. Беше решил, струва ми се, че ще свърша с някой дум-дум в лявата половина на белия дроб и краката му бяха вече на стартовите блокчета. Обстоятелството, че вече знаем къде се намира Проктър, не гарантира, че няма да хапна дръвцето всеки момент съгласно условията на присъдата, издадена ми от мафията. Обаче ми се щеше да не стои там със звънкащи нерви — не ми помагаше.

— Незабавно — каза Ферис, подаде слушалката на Тенч и погледна към Кроудър. — Да изпратим ли съобщение, сър?

— Да, преди да си тръгнем.

Информация към пулта на „Баракуда“, за сведение на „Голямото бюро“: „Изпълнителят е открил обекта. Шефът на «Сигнали» уведомен.“

Господин Шепли ще се зарадва, а също и Холмс: застанал в сянката между осветените монитори — това ще успокои нервите му и няма да има пречка да си вземе още едно кафе, да отпразнува и прочие.

Може би концентрираният в тялото му кофеин го държи в такова напрежение — знаеш ли, че не съм се замислял за това?

— Поздравяваме те — каза Кроудър и умислено ме загледа с тъмните си очи. Насочил бе разсъжденията си към бъдещето, защото едно е да откриеш обекта и съвсем друго да го измъкнеш от тази частна, добре охранявана яхта, да го отведеш в Лондон и да изпържиш мозъка му под качулката.

— Сега бих искал да поговорим повече за телевизионната говорителка. В мислите ни витае един очевиден въпрос, така ли е? — Да, наистина. Дали е знаела, че Проктър е там, когато снощи се качи на „Контеса“? — Докладът ти по необходимост е бил кратък. Можеш ли да си спомниш какво точно каза тя за Проктър?

— Да. Първо, тя каза, че ще ни бъде от полза, ако ѝ позволим да го види, преди да го изведем от страната. Спомена, че разполага с много информация за него.

Изминаха още десет минути, докато възпроизведа случилото се в „Кругър Драг“ снощи. После си припомних други неща, които не бяха конкретно свързани с Проктър:

— Каза ми, че съм я намерил в критичен — не, в решителен момент и че ѝ е необходима помощ. Нямало на кого да се довери.

— Няма ли приятели?

— Каза, че не знае дали ще са достатъчно силни — цитирам.

— За какво?

Помолих го да изчака минутка.

„Не зная колко силни ще бъдат, ако нещата наистина загубеят. Никой от тях не знае за Проктър. Е, да, бяхме близки, но те не знаят за това, което става.“

Казах го на Кроудър.

— „Това“? — Той пусна думата като камък в тишината.

— Не знам какво точно означава „това“ — продължих аз, — но тя отново започна да говори за Проктър, преди да напуснем „Кругър Драг“.

Представих си лицето ѝ, опрених върху мраморния плот на масата длани, чувах гласа ѝ. „При него имаше някаква прикритост, която не можах да пробия, и съм убедена, че тайно от мен вършеше неща, които биха ме изненадали — или по-точно стреснали, ужасили

— не само от личен характер, говоря за геополитически мащаб. Държа да бъде точна — в таен геополитически план.“

Казах и това на Кроудър. Той не направи коментар и аз продължих:

— Тя спомена нещо за покойния Хауърд Хюз — че имал налудничавата мечта да купи Америка, като поеме контрол върху индустрията — механизма зад трона. Тя каза, че има по-лесен начин: че да купиш Америка е достатъчно да купиш само един човек — президента.

Облегнах се в стола.

— Сигурно си поискал да ти обясня по-подробно.

— Щях, но телохранителят ѝ донесе подвижен телефон и се оказа, че тя трябва да тръгва.

— Кой я търсеше? Разбра ли...

— Някой си господин Сакамото.

— Това японецът, когото си видял да се качва с нея на яхтата, ли беше?

— Не знам. Той...

— Проследил си Кембридж — прекъсна ме Ферис — от „Кругър Драг“ до Ривърсайд 1330, излязла е от къщата с японца и си ги проследил до кея, нали така?

— Да, но не е бил непременно Сакамото.

— Може в къщата да е имало няколко японци — каза Кроудър.

— Да.

— Как се разделихте с Кембридж?

— Разделихме?

— В „Кругър Драг“. Какво си казахте, спомняш ли си?

— Попита ме кога можем да се видим пак, а аз ѝ отговорих, че ще ѝ телефонирам на другия ден. Тя...

— Днес.

— Да. Каза, че е изключително важно да се срещнем колкото може по-скоро и че ще чака до обяд на телефона.

Кроудър прелисти набързо бележника:

— Не си се обаждал.

— Цяла сутрин бях на корабчето на Харвестър. По това време още не бях сигурен мога ли да ѝ се доверя. Използвах телефона само

веднъж, за да се обадя на Ферис — съобщение само от няколко думи: „Агентът е на сигурно място.“

— Изглежда, ще трябва пак да се срещнеш с Кембридж — каза Ферис.

— Особено сега.

— Сега, след като е била на „Контеса“ и може да е видяла Проктър.

— Може тя още да е там — каза Кроудър. — На борда.

— Съмнявам се. Явява се на екрана всеки ден.

— След една минута — обади се Монк. — Тенч, в този кабинет има ли телевизор?

Той отвори двукрилата врата.

— Да, сър.

— Пусни го, намали звука и изреди каналите. Търсим предаването „Това е моето мнение“. Знаеш ли го?

— Ерика Кембридж, разбира се.

— Канал 6 — каза Монк, — от девет и половина.

— Благодаря, сър.

Щрак, щрак, щрак, най-сочният сандвич със сирене, който си виждал, от него капе някакъв сос, после стават много и множество хора с големи лъскави бели зъби ги захапват, сиренето се разтегля на нишки, картината избледнява и потъва в някаква тъмна фуния.

— Не — каза Ферис по телефона, — но можете да оставите съобщение. Как се справя Джоует?

— Тенч — казах аз, — вземи другия телефон и поискай номера на студиото „Нюзбрейк“ в Маями, ако обичаш.

— Какво става с Джоует? — попита Кроудър, когато Ферис остави слушалката.

— Нищо ново. — В Шри Ланка Джоует здравата е забатачил „Коктейл“.

Почукване на вратата. Тенч прекоси стаята и отвори. Беше човекът от охраната. Водеше един мъж с костюм от каки и износена кожена чанта. Огледа се наоколо.

— Кой е пациентът?

— Това е доктор Хорнби — каза Ферис.

Проклетите доктори. Сигурно го е повикал. Издърпах ризата си нагоре и Хорнби се приближи, огледа превръзката и започна да я

разхлабва.

Тенч ме попита искам ли да ме свърже с „Нюзбрейк“.

— Да, искам да оставя съобщение на Ерика Кембридж.

— Много любезно от ваша страна, че се отзовахте — каза Ферис и хвърли поглед на раната.

— Нямах работа, поправях си въдицата. Ножът чист ли беше, или мръсен?

— Бих казал чист.

— Жена ли е направила тези шевове?

— Да.

— Така си и мислех. Чудесно зашито. Медицинска сестра ли е?

— Да.

— Подценяват ги, да знаете.

— Ще се радва да се запознае с вас.

„Добър вечер. Аз съм Ерика Кембридж, а ето и моето мнение.“

Виолетовите очи, брилянтната усмивка. Размества листовете хартия. „Изглежда, вчера в Ню Хемпшир за първи път сенаторът Джъд се беше поддал на натиска на онези от предизборния му екип, които се опитват да го убедят...“

— Свързах се с „Нюзбрейк“, сър. Нейното предаване.

Взех слушалката.

— С кого разговарям?

— Бени.

„... както се изрази Джош Уайнбърг от «Поуст», за да се противопостави на сериозния и донякъде церемониален подход към въпроса за изборите от страна на кандидата от Републиканската партия. Но по мое мнение, дами и господа...“

Стори ми се, че изглеждаше мъничко нервна. Съвсем мъничко.

— Бени, обажда се Ричард Кийс. Помоли, ако обичаш, госпожица Кембридж да ми позвъни по телефона веднага щом свърши предаването. Може да ме намери на...

— Тя не е тук, господин Кийс.

— Тази нощ ли е записала предаването?

— Точно така.

— Слушай, ако случайно се обади, дай й този номер.

— Потърсете ме след четири дни — каза Хорнби. — Ето картичката ми.

„... уважението и респекта си към електората. Ето защо това, което се случи вчера в Ню Хемпшир, не беше изиграно по предварителен сценарий, а действителност. Сигурна съм, че някои от вас са били там.“

Благодарих на Хорнби и загащих ризата си. Срећнала ли се е с Проктър на яхтата? Това би могло да я направи нервна. Мъничко нервна. Ако, разбира се, не е излъгала и не е знаела предварително, че той е там.

Позвъних в апартамента ѝ.

— Не е вкъщи, господин Кийс, съжалявам.

— Знаете ли къде мога да я открия?

— Току-що излезе, не знам нищо повече.

Издиктувах двата номера, на които може да ме намери, и Ферис вдигна другия телефон, а Монк му каза:

— Попитай хората си дали не са я видели да слиза от яхтата.

— Вярно бе! — Тонът му беше язвителен. Ферис става докачлив, когато хората се отнасят с него, сякаш не може да мисли нормално.

— Тази жена ни трябва — каза Кроудър. — Много ни трябва.

— Да — потвърдих аз.

Вече всички се чувствахме като на тръни, особено Пурдом. Снощи, когато се разделяхме в „Кругър Драг“, тя ми каза, че е много важно да се срещнем пак възможно по-скоро, а оттогава насам беше ходила на Ривърсайд 1330, после на яхтата и ако още иска да разговаря с мен, би могла да ми даде доказателствата, необходими да вкараме „Баракуда“ направо в завършващата фаза.

— Тя е новият обект на мисията — каза Кроудър. Слабото му тяло се сгуши в дрехите, мрачната глава потъна между раменете, черните като въглени очи се взираха в мен, за да видят дали съм разбрал какво огромно значение е придобила изведнъж Кембридж за всички нас.

— Ако се съгласи да ни помогне — казах аз.

— Ще направим всичко възможно да я убедим.

През съзнанието ми прелетя гледката на голостенна, студена, светла стая за разпити, предизвикана от думата „убедим“. Естествено, той нямаше предвид това. Ние ще подходим към Ерика Кембридж, ако можем, с цивилизовани призови и увещания, подобаващи на джентълмени като нас.

— В колко часа е станало това? — Ферис говореше по телефона.

— Казваш, че има телохранител? — попита ме Кроудър.

— Снощи имаше един.

— Трябват ми двама души — продължи Ферис — за сградата на „Нюзбрейк“ — отпред и отзад, освен това искам да се оглеждате за лимузината ѝ. Знаете номера. Ако бъде забелязана където и да е и по което и да е време, искам да ми съобщите незабавно и да не я изпускате от очи. Това е...

— Ферис — каза Кроудър.

— Изчакай! — Той погледна към него.

— Кажим им, ако няма телохранител около нея, да ѝ осигурят охрана.

Ферис повтори нареждането и наблегна, че това е изключително спешно. Затвори телефона, всички станахме и Монк каза:

— Не губете никакво време.

Завързах си обувките, Пурдом отвори вратата и тръгнахме да излизаме, когато единият от телефоните иззвъня.

Върнах се и вдигнах слушалката.

— Моля ви, търся господин Кийс.

— На телефона.

— Обажда се Ерика Кембридж. — Гласът ѝ беше тих и настоятелен. — Говоря от лимузината. Предадох ми вашето съобщение. Защо не ми се обадохте? Чаках ви до обяд.

— Бях възпрепятстван. — Всички ме зяпнаха и аз кимнах бавно. — Къде можем да се срещнем?

— На път съм за коктейла в яхтклуба. Дават го в чест на сенатора Джъд — по тази причина трябваше да запиша предаването си тази вечер. Имате ли възможност да го видите?

— Бях на една среща.

— Жалко, че сте го пропуснали. Някои от нещата, които казах, бяха малко по-различни. Вече много неща са различни, господин Кийс. Искам да ви ги кажа. Можете ли да дойдете на коктейла? В момента сте в Насау, нали?

Разбрала е по номера.

— Трябва да се срещнем някъде на по-спокойно място от яхтклуба.

— По-късно. Вижте, ако е възможно да дойдете тук преди полунощ, да речем, трябва да го направите. Този коктейл е по повод кампанията и ще продължи до сутринта. Има един човек, с когото искам да ви срещна. Ще го задържа тук колкото мога по-дълго. Вярвам, че няма да е трудно — пада си по мен.

— Как се казва?

— Стилус фон Бринкерхоф.

— Мога да се срещна с него някъде насаме.

— Трябва да стане, без да прави впечатление, като случайно запознанство. — Кратка пауза и понеже не казах нищо, тя продължи: — За вас е наистина много важно да се срещнете с него, господин Кийс. Освен това има някои неща, които трябва да ви кажа. Едното е, че вече няма нужда да търсите Джордж Проктър. Разбирате ли за какво говоря?

Не ми хареса припряността, която бе започнала да ми налага. Може би се дължи на нерви — резултат от очакването, преди „Баракуда“ да бъде насочена стремглаво към нова фаза.

— Чуйте, трябва да взема едни хора, които ще дойдат с мен, и ще бъде неудобно да говоря пред тях. Не разполагам с повече от минута. Ще оставя покана за вас на рецепцията в яхтклуба. Можете да я потърсите там. Влиза се с черни вратовръзки. Господин Кийс, просто не можете да оцените колко е важно за вас да присъствате там тази нощ. Трябва само да ми се доверите.

Линията прекъсна и аз оставих слушалката.

— Кембридж ли беше? — попита Кроудър.

— Да. — Предадох му всичко дословно.

— Как ти се струва? — Това беше Ферис, който проговори, преди да е успял някой друг. Градацията на ранговете тук започваше от Монк, през Кроудър, Ферис и стигаше до мен, но Ферис е мой оперативен ръководител, мисията е в ход и единствено негово неприкосновено задължение е да направлява своя агент, което той съвсем ясно искаше да покаже.

— Не мислиш ли, че тя използва доста очевиден натиск?

— Когато ти каза, че трябва да ѝ се довериш, не изглеждаше ли обидена или ядосана?

— Не, стараяше се да ме убеди.

— Не звучеше ли фалшиво?

Искаше да каже нехарактерно за нея.

— Виждал съм я само веднъж.

Кроудър се намеси:

— Можеш ли да прецениш какви са шансовете?

— Да не би да е клопка ли?

— Да.

Пурдом беше започнал да почуква върховете на пръстите си, не вдигаше шум, тихичко, без да съзнава, че го прави. Предпочиташ да спре.

— Въпросът е там — отговорих, — че положихме много усилия да остана скрит след снощното приключение с мафията, а ако отида там, ще излезем съвсем наяве.

Монк шеташе из стаята, спря и каза с наклонена на една страна глава:

— Хайде да опитаме така: колко мислиш, че можеш да научиш, ако се срещнеш с нея на коктейла?

— Много, ако не ме подвежда. Ако не е капан.

Започвах да чувствам лек хлад. И друг път съм влизал в капани, като веднъж или два пъти знаех какво правя, но те бяха такива, че имаш възможност да предприемеш нещо много бързо или много смъртоносно, имаш шанса да се измъкнеш с онова, за което си влязъл, с продукта — с някаква информация или да завлечеш някого обратно в базата за разпит, или да откраднеш документи, снимки, записи. Не възразявам да поема риск, стига да е пресметнат, да си струва, но проблемът, който имахме сега, беше, че не можехме да кажем какви са перспективите, заслужава ли си или не, оправдано ли е да се намъкна в яхтклуба и да чуя, някъде далеч в дълбините на съзнанието си, изскърцването на панта, затварянето на железни врати и заглъхването на ехото в мрака.

— Ферис? — Това беше Кроудър. Очакваше решение от оперативния — ръководител. От човека, който познава обстановката по-добре от когото и да било, който познава изпълнителя и възможностите му, както и това, което той не е в състояние да направи и което не може да бъде поискано от него.

— Ако влезеш вътре — обърна се той направо към мен, — ще разчиташ на всички подкрепления, които можем да съберем. Петнадесет или двадесет души.

Обучени, талантиливи, въоръжени и стратегически разположени.

— Не могат да спрат изстрел от снайпер.

— Ще проверят околността много старателно.

Пурдом още почукваше пръстите си. Това ме дразнеше и аз извърнах главата си, но Ферис се намеси много бързо. Направи жест и Пурдом замръзна. Бързо погледна надолу, обърна се встрани — не беше осъзнал, че го прави. Забелязах, че Монк и Кроудър пресмятат резултата — всички бяхме много нервни, защото, ако вляза в онова заведение и сме предприели погрешна стъпка, губим „Баракуда“ — губим я срещу един изстрел.

Потта се появява, по кожата пълзи хлад. Запитах Ферис:

— Считаш ли, че трябва да го направя?

Обърна се с обичайната си загриженост:

— Считаю, че трябва да помислиш. Но мисли добре. Шансовете не са много големи и последната дума естествено е твоя.

По улицата мина кола, някой се провикна, далечен смях.

Ла долче вита.

— Мисля, че рискът си заслужава.

18. БАЛОНИ

— Ако Фон Бринкерхоф е там, естествено ще го проследим.

Над града имаше омара и когато се насочихме в коридора за кацане, светлините се мержелееха през нея, но със снишаването станаха по-ярки.

— Попитай я за сценария, който е използвала за снощния запис — каза Ферис. — Спомня ли си дали го е правила според логиката на кампанията, или ѝ е хрумнала ей така, от нищото, в изблик на вълнение. Но не бих ѝ споменава, че е възможно да е била под сублиминално влияние или че все още може да е.

— Защо не?

— Това е деликатна област, може да предизвика паника у нея. Предизвика паника и у теб.

Спускане надолу.

Чувствах се добре. Той не ме беше попитал как съм, защото имаше доста ясна представа. Като казвам, че бях добре, наистина имам предвид, че се чувствах нормално. Нормално за конкретната ситуация. Върхлитях направо в опасната зона, а не можехме да се надяваме, че ще успеем да се предпазим от всички рискове, защото пистолетът си е пистолет — не е необходимо да е много голям, а може да бъде съвсем точен, ако хората знаят как да го използват, и може да повали човек от разстояние дори и в тълпата, дори и с поставен заглушител.

— Попитай я дали желае да се срещне с господин Кроудър и господин Монк.

Слушах го наполовина. Той не ме инструктиреше в истинския смисъл; знаеше, че имам груба представа какво търсим от Ерика Кембридж. Правеше го, за да върви разговорът, набелязваше основните моменти, за да провери имам ли въпроси, но и същевременно ме успокояваше, като ми осигурява събеседник. Самолетът се насочи хоризонтално, сините лампи запремигнаха край прозорците, последва друсване — първото от три. Това, което правехме, беше една сделка.

Преценихме шансовете и решихме, че си струва да бъде рискувай животът на изпълнителя на мисията, тъй като вероятността да се получи изключително важна информация е достатъчно голяма.

Така че чувствах се нормално за ситуацията — празнота в стомаха, хлад по кожата, леко овлажнени длани. Чувството, че съм на път към собствената си екзекуция, не беше ново: изпитвал съм го сто пъти, за последно снощи, когато дребният дебел Нико ме водеше през тъмното море на рандеву със злата старица, Бог да даде мир на смрадливата му дребна душа. Не ми харесваше този човек. Екзекуция. Да, нищо ново, но тази беше съвсем различна — всичко изглеждаше толкова цивилизовано: седях с вечерното сако на Монк, в яхтклуба ще има оставена за мен покана за този много тежкарски коктейл и там щях да се срещна с доста привлекателна жена и прочие. Различна, но в никакъв случай по-приятна, защото капанът си е капан, а оттам при нашия занаят често се случва да не излезеш жив.

— Разбира се, винаги, когато ти се налага, ще имаш непосредствен контакт — каза Ферис и измъкна куфарчето си изпод седалката пред нас. Това означаваше, че мога да повикам всеки един от хората му, намиращи се наоколо, и да разговарям с него, да му кажа какво искам: чамов фурнир и прости дръжки, нищо специално. Майтап.

Доста духаше тук, на пистата. Ферис беше поръчал по телефона да ни чака хеликоптер, когато пристигнем в Маями, и да ни откара до площадката пред яхтклуба, защото времето ни бе оскъдно. Беше 11:43, а не знаехме колко дълго ще успее Кембридж да задържи Фон Бринкерхоф.

Очакваше ни чиновник от митническата и имиграционната служба. Показахме му документи, косите ни хвърчаха навсякъде; после той каза, че всичко е наред, и се качихме на един „Хюз 300“.

Излитане в 11:48.

— Кроудър ще ни последва — каза Ферис — и ще бъде на разположение за среща с Кембридж, ако се окаже сговорчива. — Кичур от тънката му сламеноруса коса още стърчеше. — На този етап може всичко да се случи и ако имаме малко късмет и тя е готова да ни даде цялата информация, можем да опаковаме мисията за изпращане.

Разбираш, че поддържа настроението. Знае си работата този Ферис.

Приземяваме се в 11:57. Спуснахме се над мачтите в яхтеното пристанище, наклонихме се леко, когато пилотът намали рязко тягата, зави на няколко градуса и кацна внимателно върху плазовете. Яхтклубът е много приятна сграда, както можеш да предположиш — светлочервени тухли и бели рамки на прозорците, козирка с колони и зелени морави. Хора стоят по балконите с напитки в ръцете; жените — в дълги разноцветни рокли. Ако искаш да знаеш, не си падам особено по коктейлите, защото не можеш да чуеш какво говорят хората всред цялата дандания, което не е кой знае колко важно, но тук-там трябва да отговориш нещо от учтивост. Ферис отвори вратата, скочи на площадката и се спря да ме изчака. В последния момент ме налегнаха опасения, когато го последвах, приведен под витлото, и вече забелязах някои от хората му недалеч от нас. Единият беше онзи, който ме качи в таксито на кея преди два дни, когато изгоря бараката. Свестни хора, добре обучени — успокоително наистина.

Затръшнах вратата на хеликоптера, обърнах се и заставах с лице към сградата, прощавайки се с прикритието, което ми осигуряваха, откакто ме взеха от буксира предната нощ. Отнесе го вятърът. Мафията ми бе издала смъртна присъда, снимката ми е раздадена на хората на Туфексис, а сигурно някои от тях са тук тази вечер. Почувствах рязко завихряне на въздуха, онова проклето нещо избръмча в мозъка ми и после всичко приключи — отново се владеех.

— Осемнадесет човека — каза Ферис, — личната ти малка армия.

Докосна ме по лакътя и се отдалечи, а аз закрачих по настланата с плочки пътека между гъстите мушката, без да бързам, защото вече бях тук, а по всичко личеше, че коктейлът нямаше да свърши скоро. На паркинга от лявата ми страна имаше множество лъскави черни лимузини, около тях стояха шофьори и двама от нашите хора в близост до портала от ковано желязо. Не знам точно какви разпореждания е дал Кроудър за тази нощ, но едва ли би разположил в района толкова охрана, за да изглеждат нещата по-весели. Предполагам, че ги е инструктирал да се озъртат за някоя движеща се ръка с пистолет и да ме защитят навреме с изстрел на месо. Те би трябвало да носят в себе си официални разрешителни за телохранители, за да не се вдига шум, ако полицията се поинтересува какво става: това си беше нормална практика в бюрото.

Кожата започваше да ме сърби, защото топлата нощ загреваше тефлона, който носех под вечерното сако. Хора пресичаха площадката, запътени към паркинга. Наоколо се въртяха само половин дузина полицаи, което ми даде основания да мисля, че сенаторът Джъд си е отишъл вече — беше полунощ. Ако още беше тук, те щяха да са петдесет.

Обаче наоколо стояха множество други хора, повечето в сини костюми от шевиот. Тази вечер сигурно има доста гости от висшите среди, прицел за политическите активисти и особняците.

— Здравейте! Мога ли да ви помогна?

Брилянтна усмивка, малък корсаж от карамфили, оголено рамо — типично маце от Флорида.

— Трябва да има оставена покана за мен. Ричард Кийс.

Името на лицето от снимката. Би трябвало да знаят и името ми. За да няма тън-мън естествено. От друга страна...

— Разбира се, господин Кийс, ето я. Съжалявам, че изпуснахте сенатора.

— Добре ли се представи?

— Ооо... — Очите й грееха, загледани в небесата. Всеки хормон в стройното й наперено тяло бе готов да гласува за Златното момче.

От друга страна, не е лесно в такава навалица да се произведе изстрел и да се измъкнеш между всичките шофьори, полицаи и телохранители, гъмжащи наоколо, а още по-малко да се пусне автоматичен откос от „Узи“: това ще привлече още повече внимание и преди да са стигнали до колата, полицаите ще ги повалят със залп. Търси утеха, приятелю, търси я във всичко възможно.

— Наслаждавайте се на каквото е останало, господин Кийс.

Усмивката заслепяваше, корсажът потрепваше леко с езика на тялото. На каквото е останало от какво, мъничко сладурче? От живота ми ли имаш предвид?

— Шампанско, сър?

— Благодаря.

Изглеждах много елегантно във взетите назаем труфила, с чаша в ръка, а истината се криеше под копринените ревери — кожата ме сърбеше под тефлона, непробиваем от каквото и да е освен от бронебойни куршуми, но ако са професионалисти, те ще стрелят в главата.

„ЩЕ УСПЕЕШ, МАТИЙСЪН!“ — изписано с огромни златни букви върху знаме, повесено над подиума, където свиреше оркестърът. Около дузина двойки все още бяха на дансинга, обувките им се мотаеха из разноцветни гирлянди. Двама келнери бяха коленичили и почистваха килима, върху който се бе разбила чаша. Трима японци разговаряха помежду си до един от високите прозорци с бяла дограма. И Ерика Кембридж.

— Е, здравейте, господин Кийс.

Дребничка, спокойна, в изцяло бяла рокля с ламен колан, ламени обувки, виолетовите очи ме гледат и усмивката грейна специално за случая.

— Изглеждате зашеметяващо. — Така си беше.

— Благодаря. Сега ли пристигате?

— Да.

— Сам ли дойдохте?

— Да.

— Значи не сте видели Матийсън.

— Чух, че се е представил много добре.

— Той е... — Погледна встрани, после обратно към мен. — Имам да ви казвам много неща. Защо не излезем отвън на по-тихо?

— Там е като в турска баня. — Поведох я към сплетените бели арки срещуположно на прозорците и подадох чашата си на един келнер. — Дойдох тук възможно най-бързо.

Плющящият звук на витло се смеси с музиката, когато кацна още един хеликоптер. „Кроудър ще ни последва“ — беше казал Ферис. Или пък е дошъл да прибере някой от гостите.

— Стилус не можа да остане — каза Ерика. — Трябваше да се връща.

Намерихме един диван със синя дамаска и бели ширити, където беше достатъчно тихо за разговор. Имаше забравена чанта от брокат.

— Да се връща на „Контеса“ ли? — Говорех за Стилус фон Бринкерхоф.

Погледна ме остро:

— Добре сте информирани, господин Кийс.

— Собственото ми име е Ричард. Съжалявам, че го изпуснах.

— Какво знаете за него?

— Казахте, че имате да ми съобщите много неща.

— Госпожо, това вашата чанта ли е?

— О, господи, щях да се побъркам. Страшно ви благодаря... вие сте Ерика Кембридж! Аз съм направо влюбена във вашето предаване!

— Благодаря.

— Е, аз... ви прекъснах.

— Къде е Проктър? — попитах, когато жената си отиде.

Тя отново изглеждаше изненадана, предпазлива. Човек не помни всичко, но мисля, че никога не съм виждал толкова изплашена жена. Личеше дори под грима, толкова близо до предела.

— Не съм го виждала — отвърна ми тя.

— Но той е на „Контеса“.

Реакция след реакция. Започнах да се страхувам, че всичко, което има да ми каже, вече ни беше известно.

— Струва ми се, вече споменах господин... Ричард, че нямам на кого да се облегна, да се доверя истински. Аз... изживяла съм живота си, като се противопоставям на хората. Поне такава репутация съм си създала. Тогава защо да вярвам на вас? Защо да ви се доверявам?

— Няма основателна причина. Дори не ме познавате.

— Не правите нещата по-лесни за себе си.

Напротив.

— Не съм ви молил да ми вярвате, Ерика. Не е задължително. Но ако искате да гарантирам, че няма да разгласявам онова, което имате да ми кажете, без ваше разрешение, мога да ви дам думата си.

— Колко струва тя? Извинете, не е много...

— Желязна е. Готова ли сте да разговаряте с моите хора?

— Кой са те?

— Служители на британското правителство.

Ръцете ѝ отново бяха неспокойни, каквито бяха и когато седяхме на масата в „Кругър Драг“. Поправям се — под грима нямаше страх. Ужас. Ужас от това, което знаеше, което е разбрала за Уест Ривърсайд Уей 1330 и на борда на „Контеса“.

— Британското правителство е замесено — каза тя. — Целият свят е замесен. Аз...

— Вижте, ако искате да се срещнете с моите хора, ще го уредя. Сигурно ще имате повече доверие в тях, отколкото само на един непознат. Те са доста по-висшестоящи от мен.

Това си беше чисто измъкване, но имаше логика. Ако е готова да разговаря с Ферис, Кроудър или Монк, аз мога да се оттегля и да се прибера вкъщи с цяла кожа, а в архива да бъде записано: „Мисията приключена, изпълнителят докладвал“ — защото, ако тази жена притежава нужната ни информация, не ми остава друго, освен да приключа с „Баракуда“. Тя е новата ни цел и аз се намирам само на крачка от предаването ѝ.

— Дали съм съгласна да се срещна с вашите хора или не, аз съм решила да се обърна към Министерството на външните работи. — Движеше лакирания си във виолетово нокът по белия ширит, не можеше да седи спокойно. — След това те ще трябва да се консултират с президента, а той от своя страна да реши дали да повика на среща посланиците на двете ни страни. Но не знам, Ричард, цялата тази работа е... — махна с ръка — ... отива твърде далече. Ето какво ме плаши: искам да помогна на сенатора Джъд да влезе в Белия дом и на практика вече му помагам, но след като научих това, което знам, не съм сигурна дали не върша най-опасното нещо, което бих могла да направя. За всички. За Съединените щати и целия свят.

Не отвърнах нищо.

— Сигурна съм, че отиде в тази посока, Саймън. — Бурен смях. От многото шампанско. — Той каза мъжката тоалетна. — Отминаха с несигурна стъпка, хванати ръка за ръка. — А къде е Нанси?

— Да се надяваме, че не е в мъжката тоалетна! — Още смях.

— Ричард, има няколко човека, с които трябва да разговарям, преди да си тръгна. Не по този въпрос. Да се срещнем на площадката пред входа след петнадесет минути. Ще отидем в моя апартамент и ще ви покажа за какво става дума. Има всичко черно на бяло, дубликат. Разбирате ли какво казвам? Цял доклад, разбирате ли?

Продуктът. Мисията приключена.

Освен ако не е капан.

Нямах представа доколко е добра като актриса. Не можех да разбера дали уплахата в тази жена, чувството за ужас не се коренят в съзнанието, че ѝ предстои да направи това, за което са я инструктирали, докато е била на „Контеса“: да поведе един човек към смъртта му. На тази яхта е бил и Проктър. Това трябва да се има предвид, защото вчера той беше поискал от Коза Ностра да ми издадат смъртна присъда и за малко да я изпълнят.

„Не отивай с нея!“

„Прав си.“

— Трябва да знам нещо повече — казах аз.

— Не е възможно да разговаряме сега. Поканих ви да дойдете, за да се срещнете с този човек, а не да обсъждаме това, което знам. Апартаментът ми се охранява и ще бъдете напълно...

— Свикнал съм сам да се грижа за сигурността си. Затова искам да чуя нещо повече.

Оглеждаше се непрекъснато, сякаш я преследват:

— Но на такова оживено място...

— На практика е съвсем уединено. В стените няма микрофони. Кажете ми основното. Трябва да знам доколко сериозни са нещата. — Дали наистина са достатъчно сериозни, че да ме подтикнат да отида в апартамента й.

Тя отново се огледа, потисната, изплашена. С такова впечатление останах.

— Е, добре — започна тя след кратко мълчание, — слушайте. — Облегна се назад към стената, върху която имаше голямо пано, изобразяващо наклонени към бурно море платна, обкръжени от пръски вода. Продължи тихо: — Казах ви, че има планове за купуването на Америка със сенатора Джъд като основна фигура. Вече знам повече за тях. На борда на „Контеса“ се намира една групировка, нарекла себе си „Тръст“ — страхотно мощна, ужасяващо влиятелна в световните отношения. В нея са хора като корабния магнат Апостолос Симитис, лорда на Ийстлей — Джоуплин, който владее повече от половината минерални залежи на Южна Африка; Такао Сакамото — водещ индустриалец в Япония. Може би не сте чували за тези хора, но...

— Не...

— Тогава знайте го от мен — те са кукловодите зад кулисите на световните финанси. Личности като Стилус фон Бринкерхоф — швейцарския банкиер, човека, с когото се надявах да ви срещна тази вечер. Те... — Тя прекъсна, понеже някой минаваше под арките към стаята за почивка на около четири-пет метра от нас. След малко продължи: — Боже мой, толкова е опасно да се разговаря на такова място. Искахте същината и я получихте, Ричард. Тези хора имат намерение да купят Америка и да се спазарят с руснаците. Зад афиширания интерес в окончателното и трайно помирение между

народите те планират създаването на едно световно правителство за целия свят, зад чиято публична фасада ще могат да упражняват личната си власт. За да отговорят на необходимостта от огромно преустройство на обществото, те предвиждат тронът да бъде в Москва.

Наблюдаваше ме за реакция, но не видя такава. Обаче чувствах, че пулсът ми е ускорен. Значи ще си струва да поема риска и да отида в апартамента ѝ, защото едва ли съчиняваше: в разказа звучеше страховита нота на достоверност.

— Ще отидем там поотделно — казах аз.

— В моя апартамент ли?

— Да.

— Моята лимузина е тук. Можем да разговаряме...

— Не. От съображения за сигурност.

— За вашата или моята?

Това, изглежда, я разтревожи.

— На двамата.

Моята, ако историята е клопка. За нейната — да не бъде улучена вместо мен, ако отвън започнат да стрелят. В такава нощ не бива да се осланяме на късмета си.

— Добре. Имате ли адреса ми?

— Дадохте ми визитната си картичка.

Тя стана и приглади ламения колан.

— До четиридесет и пет минути ще бъда там, зависи от движението. Сам ли ще дойдете?

— Разбира се.

Напусна ме.

„Устройва ми капан.“

„Тя ти устройва капан.“

„Вероятно.“

„Това е капан, знаеш го.“

„Вероятно.“

„Не отивай там. Не бъди такъв...“

„Ох, млъквай, за бога! Знам какво правя.“

„Това е капан, това е капан, това е...“

„Млък!“

Жалко дребно хленчецо същество, изплашено от собствената си сянка. Един от тях стоеше отгатък до френския прозорец. Беше там

още когато влязох. Друг бе застанал до входа и говореше с момиче, правеха си лаф — добро прикритие. Още един се намираще на дансинга, захласнат или поне привидно захласнат, докато видя знака ми, незабавно каза нещо на момичето и то бързо се разсмя. Казал й е, предполагам, че ако не отиде в скоро време да си изцеди бъбреците, ще стане беля, защото идваше към мъжката тоалетна. Върнах се обратно под арките и го засякох в коридора — дребничък, слабоват мъж с очила; не би го погледнал втори път, ако не си забелязал очите му — студени като очите на влечуго. Точно такъв тип хора обичам да виждам, когато имат за задача да ме държат възможно по-далече от времето, когато ще легна изпънат върху плочата в моргата, покрит с чаршаф и вонящ на формалин. „Капан е!“ „Ох, я се разкарай!“

— Виждал ли си Лукас? — попита ме той.

— Не, но видях Болдуин. Искам следното: тя си заминава оттук след около петнадесет минути, ще й отнеме още тридесет, докато стигне до апартамента си. Ето адреса. Аз...

— Знам адреса.

— Аз отивам до бара и ще чакам, докато я видя да излиза. Искам да я проследите. Наблюдавайте я дали не прави някакъв знак и ако направи, искам да забележите кой го получава и какво предприема, къде отива; ако...

— Нормална процедура — прекъсна ме той.

Докачливо копеле, същият като Ферис — веднага се нацупват, щом си помислят, че им казваш как да си вършат работата, но това ми хареса, защото само истинските професионалисти са толкова горди, а тази нощ исках да имам истински професионалисти около себе си, приятелю, не по-лоши от Касиус Клей.

— Каквото и да става, ще я последвам до апартамента й, все едно че нищо не съм разбрал и ако видите, че ви се отваря много работа, направете точно толкова, колкото е необходимо, включително и със смъртоносна сила — имате ли разрешение от шефа на „Сигнали“ за това?

— Да.

— Какво сте ми приготвили навън? Нещо с тъмни стъкла ли?

— Да. Една лимузина.

— Ще седна отзад. В случай, че...

— Само да не кажеш на Нанси, нали ме разбираш?

— Да не мисли, че не спиш с чужди?

— Точ... точно това си мисли.

Приглушен смях, гласовете им затихнаха.

— В случай, че стигна до апартамента ѝ без отклонения, в момента, когато слизам от колата, ще ми е нужно максималното прикритие, което можете да осигурите. Колко човека има сега около апартамента ѝ?

— Четирима. Кросби, Мейс...

— Ти къде ще бъдеш?

— Ще следвам лимузината ти. През две коли. Черна хонда-купе с флоридска регистрация.

— Добре, когато... — Прекъснах, за да го оставя да се съсредоточи върху двамата мъже до рецепцията. Той извърна глава на сантиметър и получи знак от човека до пердетата, който си чоплеше ноктите.

— Не са опасни.

— Виждал ли си сицилианци тук?

— Девет. Не са те видели. Поне не така, че да те познаят.

— Къде са?

— Навън са петима, двама от които на паркинга. Останалите са тук, вътре — ей онзи там, другият — в далечната страна, с широкия колан, онези двамата до бара.

Искаше да каже, че ги е виждал преди или че някой друг от охраната ми тази вечер ги е виждал и са ги разпознали. Можеше да има още дузина или сто — те също имат право да гласуват, имат политически възгледи, похапват бисквити, фъшкии, налитат върху тебе, целят се в главата, кървави отломки от кост се разлитат от мястото, през което куршумът излиза от черепа. „Излагаш се на риск, пак играеш на руска рулетка, ти...“

„Ох, изчезвай, за бога!“

— Щом ме видиш да излизам от колата, искам лично да ми дадеш знак дали считаш, че мога да вляза в сградата. Ти се казваш Худ, нали?

— Да.

Виждал съм го по-рано, в Северна Африка. Лоумън го беше изпратил в „Танго“. Направи ми впечатление: умееше да шофира, знаеше как да надделее над някого, как да не вдига шум, да не задава

въпроси. Няма да се изненадам, ако го изпратят в Норфък да се обучава за детектив, ако поживее достатъчно дълго, макар че за „войската“, както знаеш, това е до известна степен въпрос на късмет. Виж какво стана с онзи, когото докопах снощи на Ривърсайд Уей.

— Добре — казах аз, — кажи на някого да приближи колата ми така, че да се вижда нейната лимузина. Тя...

— Погрижили сме се за това. Твоята е от западната страна, на три реда от портала и на пет коли от централната алея. Нейната е от същата страна, на два реда от портала и шестата от алеята. Празните места се броят като коли, защото сега там има доста движение, хората още си отиват. Шофьорът те чака там, казва се Тредър. По-добре е да се изнизвам.

Разхождах се из залата, като гледах, когато е възможно, да стоя зад хора, и търсех Ерика. След десет минути тя мина под една от арките с някакъв мъж, погълнати в разговор. Не бях го виждал преди. Худ го наблюдаваше от бара. Отново се размърдах, този път в посока към рецепцията, и бях навън по същото време, когато тя прекоси входната площадка. Още разговаряше с човека, слушаше го, нито се усмихваше, нито се държеше официално, а когато се разделиха, тя просто се обърна и се върна вътре.

Хора се движеха по полянките и алеите — вечерни сака, голи загорели от слънцето рамене, пури, блясък на бижута, рязък смях, някакъв пиан прекалено повиши тон и започнаха да го укротяват; шофьори излизаха, някои от мъжете в сини костюми шетаха из тълпата, през отворените френски прозорци на сградата още долиташе музика; луната, в третата си четвърт, плуваше в ясното небе над покрива с кулички. Хубава вечер, безветрена, но душна, потискаща.

Не знаех къде се намира Кроудър и дали беше тук в момента. Не е задължително да е бил на хеликоптера, който чух по-рано. На площадката имаше друг и роторът му се въртеше, но мисля, че се канеше да излита, а не е кацнал сега. Кроудър може изобщо да не е тук, макар да предполагам, че вече е някъде в Маями. Все още имаше надежда Ерика да се съгласи на среща с него и да му предаде всичко.

Мисля, че Ферис, докато е прехвърлял като домашна работа доклада ми за срещата в „Кругър Драг“, е предложил Кроудър да ме последва в Маями в случай, че Ерика е готова да говори.

Тя крачеше към портала, придружена от друг мъж — телохранител, — държеше се на къса дистанция зад нея, главата му се въртеше непрекъснато. Някой се смееше в малката групичка в западния край на паркинга. Хеликоптерът висеше във въздуха над площадката и над главите на хората се разхвърчаха балони, издухани от низходящата тяга.

Минах през портала, недалеч зад Ерика, свих наляво и извървах разстоянието от пет автомобила в третата редица. Намирах се в малко открито пространство и видях, че един човек ми подава знак от лимузината. Не ми направи впечатление някой да гледа към мен, но забелязах, че Худ е застанал близо до централната алея и ме прикрива. Почувствах, че напрежението отстъпва — парализиращият страх, който беше с мен, откакто пристигнах тук.

Обувките ми — обувките на Монк — се хлъзгаха леко по тухленочервените плочки. Струва ми се, че бяха нови. Хеликоптерът вече се движеше над главите ни и част от цветните балони се понесе към земята. Отскочиха и пак политнаха, дърпани от тягата на витлата. Той забави ход и увисна във въздуха. Погледнах нагоре и видях, че вратата се открява на няколко сантиметра и през отвора наднича автомат, както и тъмнооранжевия пламък, когато започна да стреля.

19. МАЗДА

Вдигнах телефона и избрах номера.

— Да?

Непознат глас.

— Ръководителят на операцията.

— Не е тук.

— Тогава дайте ми номера му.

Ярост. Страшна ярост.

— Парола?

— „Баракуда“. Дайте ми номера.

— В движение е. Ето ви го.

Записах го на бележника.

— За бога — обърнах се към шофьора, — това ли е всичко, което можеш да направиш?

— Стабилно сме задръстени — отвърна Тредър.

Сигнал свободно.

— Да? — беше Ферис.

— Слушай — казах аз, — убиха Кембридж.

Овладей се, приеми го. Но, господи, трябваше да го предвидим.

Ние...

— Къде се намираш? — попита Ферис.

— В лимузината, пред яхтклуба.

„Добър вечер. — Брилянтна усмивка. — Аз съм Ерика Кембридж, а това е моето мнение.“

Онова проклето нещо бълваше автоматичен огън. Бялата й рокля стана алена. Телохранителят се опита да стигне до нея, но също падна, тялото му се прегърби и загърни, когато куршумите се забиха в него. После хеликоптерът рязко и много бързо се издигна, раздухвайки балоните над паркинга — сини, зелени, червени и жълти, завихрени над главите на хората. Някои от жените изпищяха и продължиха да

пищят, докато настана известна тишина, а шумът от хеликоптера заглъхваше над морето.

— Влизай вътре!

Тредър. Повлече ме към колата и ме натика на задната седалка, затръшна вратата, седна зад волана, запали мотора и потегли. Някой в тълпата бе изпаднал в истерия — точно там, където бяха проснати жената и мъжът, а кръвта им се събираше в локва, лъснала под лунната светлина.

Ярост, жестока ярост.

„А това е моето мнение.“

Дано да го помнят.

— Видя ли как стана? — чух, че пита Ферис.

— Да, видях го.

Овладей се! Не е приятно, но оперативният изпълнител докладва на своя ръководител и трябва да се владее, поне за параван, разбираш ли — тук няма място за лични чувства.

— Как стана?

Много си прав, как наистина стана? Ще искат да го изпратят до информационния пулт в Лондон.

— Един хеликоптер излетя от площадката тук, издигна се над паркинга, някой отвори вратата и стреля с автомат от разстояние петнадесет метра.

— Ти къде се намираше? — попита след кратка пауза.

— Не много наблизо. Не грешаха. Това беше премерен, точен удар.

Придвижихме се напред, после пак спряхме. Колите се скупчваха пред „стопа“, където алеята от яхтклуба се вливаше в главната улица. Пищяха полицейски сирени, опитваха се да очистят изходите, но беше трудно, защото много хора бяха спрели колите си, за да видят какво е станало, някои дори се бяха изправили на покривите им.

— Не са разбрали, че си там — каза Ферис. — Хеликоптерът не промени ли...

— Не. Беше предназначено само за нея.

„Ще отидем в моя апартамент и ще ви покажа за какво става дума. Има всичко черно на бяло, дубликат. Разбирате ли какво казвам? Цял доклад, разбирате ли?“

Продуктът. Мисията приключена.

Не сега.

— Добре. — Ферис звучеше малко пресилено спокоен, съвсем хладнокръвен, с прецизна дикция. В крайна сметка почти бяхме успели да завържем панделката на тази история и да се приберем вкъщи. — Указанията ти са следните...

— Слушай — прекъснах го, — телефонът й вероятно е бил подслушван. Прихванали са разговора й с Насау тази вечер.

— Мислиш ли?

— Тя беше на яхтата, покани ме в клуба за среща със Стилус фон Бринкерхоф и каза, че за мен е много важно да го видя. Спомена и името на Проктър. Били сме подслушвани. Сигурно са ни подслушвали.

— Това не ти ли мина през ума по-рано? — попита внимателно Ферис.

— Всичко, което ми минаваше през ума, бе, че може би се опитва да ме вкара в капан.

Боях се за кожата си, а това е вредно, защото така няма да стигна по-далеч от онази омразна плоча, нали разбираш? Но проблемът е, че продължавах да се страхувам. Все още се намирах в опасната зона. Бяхме здравата заклещени сред глутница коли и ако някой от убийците на Туфексис ме е видял, че излизам от клуба и отивам към паркинга, ще ме открият и тогава ще бъде безполезно да заключвам вратите — просто ще разбият някой прозорец с дулото и ще започнат да думкат.

Да, нужно е самообладание и поне зрънце ясна мисъл.

— Слушай — казах на Ферис, — това не може да чака специален доклад. Съществува международен синдикат, наречен „Тръст“, и Фон Бринкерхоф е негов член. Тяхната цел е, цитирам: „Да купят Америка и да се спазарят с руснаците.“ — Съобщих му и другите имена, които ми беше споменала, и допълних подробностите. — Каза, че има всичко това в писмен вид в нейния апартамент, нарече го цял доклад. Така че, ако успееш да получиш разрешение и отидеш да огледаш...

— Някой е нахълтал там преди половин час.

Проклятие!

— Как разбра?

— Бях поставил няколко човека там, в случай че наистина се окаже капан. Пристигнаха две патрулни коли и те последвали

полицаите в сградата, като се представили за репортери. Портиерът им разказал, че преди петнадесет минути бил нападен и завързан. Намерили вратата на Кембридж отворена, с разбита ключалка.

Жилището сигурно е обърнато наопаки, всички чекмеджета са извадени, картините свалени, за да открият сейфа, спално бельо навсякъде по пода, дюшекът изтърбушен и в крайна сметка са намерили материала. Трябва да са го намерили, защото на нея и през ум не ѝ е минало да провери за монтирани на телефоните в апартамента ѝ и в колата подслушватели. Тя работеше не в разузнаването, а в политиката, не разбираше от неща като прикритие. Най-вероятно е хвърлила материала върху холната масичка или нещо от този род и те първоначално изобщо не са го забелязали, но после са го открили и вече не можем да направим нищо.

Изведнъж потеглихме, освободени от задръстването. Движихме се на североизток по крайбрежния булевард.

— Може да е бил Проктър — казах аз.

— И ние така мислим — той и Кроудър. — Забелязали са го да слиза на брега от моторната лодка на яхтата.

— Кога?

— Рано тази нощ, малко преди единадесет.

Леко потръпване на нервите.

— Изгубили ли са го? — Сигурно, иначе сега Ферис щеше да ми обяснява къде е Проктър в момента.

— След няколко минути.

Хората от спомагателната група са си точно това, което са: редови войници, на които липсва прецизната, изчерпателна подготовка на тайните детективи. Дори самият аз да бях проследил Проктър, той щеше да ме затрудни, понеже е на моето ниво, способен и опитен.

Значи Проктър е слязъл от „Контеса“ и се е върнал в града. Вероятно той лично е извършил нахлуването, защото е много добър в тази област и освен това е търсил изключително важен продукт. По този начин бе предотвратил очакваната крайна фаза на „Баракуда“ и ни бе върнал в изходна позиция.

— Ако е слязъл на брега в 10:45 — казах аз, — това е било около час, след като Кембридж ми телефонира в Насау. За да стигне от „Контеса“ до брега, му е бил нужен около час. Това обаждане със сигурност е подслушано и може би самият Проктър е надавал ухо.

Мисълта за това ме накара отново да потръпна.

— Почакай — казах на Ферис. — Тредър, на какво разстояние сме от тайната квартира?

Той полуизвърна глава.

— На десет минути или малко повече.

— Не се доближавай повече. Продължавай да се движиш, но недей да се въртиш в този район.

— Разбрано. — Забелязах го, че наднича във външните огледала.

— Худ с нас ли е?

— Две коли по-назад.

Електронният часовник показваше 12:41.

Заговорих на Ферис:

— Сигурно е взела този доклад без тяхно знание — не биха ѝ го дали. Вероятно е имало няколко копия и не са разбрали, че този екземпляр липсва, докато тя не ми се обади в Насау по подслушваната линия. Тогава е научил Проктър.

— Обсъдихме този вариант. — Тонът му още беше остър. Чувал съм го по време на „Мандарин“, „Северно сияние“, когато мисията опасно излиза от коловоза. Тази нощ той не се гневеше на Проктър. Гневеше се на себе си, защото е допуснал това да стане; на собствената си некомпетентност, както често правят компетентните хора, щом някое колелце засече. — Обмислихме също и възможността Стилус фон Бринкерхоф да ѝ е дал копие от доклада. Тази вечер той беше на тържеството.

— Възможно е. Тя каза, че си пада по нея.

— Склонен съм да вярвам, че повечето мъже си падат.

— Къде е Фон Бринкерхоф сега? — попитах го аз. — Може би ще успеем да го открием.

— Следим дали няма да вземе скутера обратно към „Контеса“. Монк направи предположение, че ако Кембридж е искала да се срещнеш с Фон Бринкерхоф, то той е бил готов да се оттегли от проекта или може би да разкрие „Тръста“. Изпратихме един човек да го чака на кей 19 и да предложи извиненията ти, че не си отишъл навреме, за да го срещнеш в яхтклуба тази вечер и да види какво ще каже той; дали е готов да доведе нещата докрай.

Тредър премина на жълта през един светофар и надникна в лявото странично огледало.

— Една корвета се е залепила за нас — каза той. — Опитвам се да се откача.

— Непосредствено зад нас ли е?

— Не, има един буик, но корветата се опитва да го отстрани от пътя.

Седиш си в даден момент удобничко в разкошно обзаведена лимузина с телефон в ръката и шкаф за напитки пред тебе, дебел килим под официалните обувки и изведнъж в следващия момент осъзнаваш, че си се превърнал в жадувана плячка за някой ловец, който те преследва изкъсо и желае смъртта ти. Осъзнаваш също, че нямаш никаква надежда да му избягаш, колкото и да бързаш. Контрастът между тези два момента е толкова рязък, че парализира мисълта. Животът мигновено изгубва цивилизованата си маска и се оказваш в друг свят. Преобразяваш се в различно същество — босо, превито върху твърдата земя с настръхнала козина по врата и оголени зъби, а ужасът циркулира в кръвта като студен огън.

Проктър отново се намира в града. Дошъл е тук, за да си върне онзи материал. Помолил е Туфексис да направи удара с Кембридж, знаел е, че изпълнителят на „Баракуда“ е на крачка от разгадаването на неговата операция, че ще бъде на тържеството в яхтклуба, понеже е подслушвал телефона на Ерика, но не е поискал от Туфексис да убие и мен, защото предпочита да го стори самият той.

Въпросът се бе превърнал в личен. Срещата ми с него в деня, когато пристигнах в този град, го бе принудила да напусне апартамента си и го бе прогонила в нелегалност. Използвал е връзките си с мафията, убедил е Туфексис да ми издаде присъда и на два пъти се опитаха да я изпълнят, но аз все още съм жив и представлявам заплаха за него, а това е наранило гордостта му и е поискал от разбойниците на Туфексис да се въздържат тази нощ, защото желае лично той да извърши това убийство.

Светлини се люлееха в огледалата, но от този ъгъл не можех да видя това, което виждаше Тредър.

— Искам постоянно да ме държиш в течение какво става отзад.

— Буикът изостана. Мисля, че се изплаши.

— Корветата непосредствено зад нас ли е?

— Да. Плътно.

— Ферис — казах в слушалката, — на телефона ли си още?

— Да.

— Движим се на север по Двадесет и второ авеню и пресичаме „Коръл Уей“. Струва ми се, че Проктър е плътно зад нас. — Оставих го да асимилира това, докато кажа нещо на Тредър, после пак заговорих в телефона: — Той е в черна корвета с номера от Флорида. Разбра ли ме?

— Да, ще видя какво мога да направя.

— Благодаря. Имаш ли втори телефон?

— Да.

— Тогава не затваряй този.

Каза, че няма да го затваря.

Проблясвалия по тапицерията на тавана — бързи и ритмични. Проктър ни даваше знак да спрем.

— Тредър, къде е Худ?

— След корветата, а зад хондата му има червена мазда.

Ама че парад! Проктър плътно зад нас, а в маздата зад Худ главорез на Туфексис. Насрещното движение беше сравнително рехаво — баровете още работеха. Този град не заспива. Проктър продължаваше да превключва светлините, което беше разумно от негова страна, защото не искаше да вдига шум и да привлича вниманието — никой от нас не желаше да се среща с полицията. Щеше да е много приятно, ако кажа на Тредър да лепне лапата си на клаксона и да я държи там, докато ни засече някоя патрулна кола — „Полицай, този досадник зад нас иска да ме очисти, моля, изпълнете си задълженията“ и така нататък. Нищо подобно, защото това ще доведе куп неудобни въпроси и предявяване на обвинения, ще спре „Баракуда“ насред пътя и освен това в правилника има строго разпореждане тайният агент да не се обръща за съдействие към полицейски служител — странно написано, нали? Да, разбирам те — „Баракуда“ при всички положения ще бъде спряна още щом Проктър се намърда на задната седалка в луксозно обзаведената ни лимузина с неговия 9-милиметров „Хеклър и Кох РУ“ със заглушител „Уилсън“ и започне да гъделичка спусъка, което той най-вероятно ще направи по простата причина, че е три пъти по-бърз от този разкошен капан за мацки, а ако мислиш, че всичко това прилича на гонитба с коли, жестоко се лъжеш — това е погребално шествие.

При първия изстрел се плъзнах надолу по меката кожена тапицерия, за да смъкна главата си по-ниско от задния прозорец.

Забелязах, че и Тредър прави същото, прикривайки се зад възглавничката, което не би му помогнало много, защото срещу такава кола Проктър би трябвало да използва мощно оръжие, иначе изобщо не би започнал да стреля. Все пак на Тредър може да му се размине, при положение че куршумите минават през маската на багажника, после през облегалката на задната седалка и докато се ударят във възглавничката, ще са изгубили повечето от силата си. Той просто облекчаваше възможно повече нещата за себе си — никога не решавай предварително, че си умрял и прочие, прикривай се по най-добрия възможен начин.

— Какво да правя? — попита той. Това ми хареса — обсъждахме нещата и ако ни беше нужен съвет от щабата, имахме отворен канал за връзка. Не можеш да кажеш, скъпи приятелю, изобщо не можеш да кажеш, че положението не е под контрол.

Куршум улучва багажника, пробива си път през облегалката на задната седалка, съвсем близо до лявата ми ръка. Ах, този мръсник! Ще натика следващия направо в гръбнака, а това означава бавна смърт в непоносими болки или шест месеца рехабилитация и инвалидна количка. Цели се в главата, копеле такова, не забравяй проклетото си възпитание. Облизва шкафа за напитки и се разхвърчават трески, изтраква в предното стъкло, но няма достатъчно сила да пробие дупка в него.

— Какво е положението? — Ферис.

— Обстрелва ни.

— Наредил съм да се намесят три коли. Къде сте сега?

— Продължаваме да се движим на север покрай парка „Шенандоа“.

— Още ли сте на Двадесет и второ авеню?

— Да.

— Не се отклонявайте. Ще ги насоча да направят прехващане.

Казах това на Тредър.

Присветването през задния прозорец бе престанало. Тредър нямаше намерение да спира, защото, ако го стореше, с мене е свършено, а на него работата му е да ме опази жив колкото може по-дълго или господ да му е на помощ, когато отиде да докладва. Зад нас се чу шумотевница и аз го попитах какво става, а той отговори, че, изглежда, Худ се опитва с хондата да притеснява корветата, като я

блъска странично, за да спуга някоя гума. Явно Проктър беше сам в колата си, защото не чувах повече изстрели освен насочените към лимузината.

Проктър беше решил как да се оправи с полицията: пищовът вдигаше шум и нямаше да мине много време, преди да ни засече някоя патрулна кола, но той разчиташе да ме убие бързо и да има достатъчно време да изчезне. Той...

Туп-туп — в бърза последователност, когато нов куршум удари багажника и трипластовата преграда към купето, след което започна да се провира през тапицерията и аз се изместих вдясно. Усетих, че проклетото нещо разкъсва ръката ми и видях как на предното стъкло се образува звезда като от скреж.

За малко да улучи и аз пропълзях по седалката в противоположната посока, понеже той местеше мерника си всеки път с петнадесет сантиметра надясно в опитите си да ме намери. По кожата ми изби пот, скалпът ми настръхна, защото на практика положението изобщо не беше под контрол и не можехме да предприемем нищо. След малко ще му писне, ще настъпи газта и ще застане редом с нас, вземайки на прицел Тредър, и ще запрати тази каляска в някоя витрина, ще слезе от колата си, ще направи няколко крачки, ще ритне стъклото и ще изпразни целия пълнител в слепоочието ми, в случай, разбира се, че Ферис не успее да докара прихващачите си някъде на север отук и не направи нещо полезно.

Доколкото можех да се ориентирам, движехме се с около деветдесет километра в час и Тредър използваше светофарите възможно най-добре, като намаляваше скоростта, но все пак караше достатъчно бързо, за да стигне до следващото кръстовище и да прелети на зелено, без да губи много скорост. Бихме могли...

Туп-туп и куршумът отскочи от колонката между вратите, погребвайки остатъка от инерцията си в козирката против слънце над дясната предна седалка. Аз отново се размърдах и пропълзях надясно по седалката. Малки пухчета се търкаляха наоколо като кълба дим, откъснати от дунапренената възглавница под кожата.

— Добре ли си? — попита Тредър.

— Да.

Внезапно отзад се разнесе силен шум и видях как светлини от фарове облизват фасадите на сградите по отсрещната страна на

улицата, но потокът светлина по тавана не се промени, така че това трябва да е била хондата на Худ — случило се е нещо неприятно.

— Той изгуби — каза Тредър.

— Худ ли?

— Да.

Звук от мачкане на ламарини, преобръщане, фаровете проблеснаха по витрините и после угаснаха.

— Ферис?

— Не, сър, той е на другия телефон. Говорите с Тенч.

— Кажете му, че изгубихме Худ. Катастрофира.

— Разбрано.

Туп-туп. Вратата на шкафа за напитки се сцепи и вътре се разби стъкло. Легнах на пода и попитах Тредър:

— Можеш ли да видиш какво го принуди да се блъсне?

— Възможно е да е била маздата зад него, странично избутване или нещо такова.

Тредър не виждаше чак толкова, защото беше свит надолу зад облегалката и можеше да използва само външните огледала, а от този ъгъл те не биха могли да му показват повече от горната половина на корветата на Проктър, но беше логично да се заключи, че мафиотът в маздата е изхвърлил хондата от състезанието, понеже представлява заплаха за Проктър.

Вече подминавахме парка от дясната ни страна и пресичахме Шестнадесета улица, когато жълтата светлина се смени с червена, но корветата и маздата преминаха, без да спират, и според мен ни оставаше още минута, най-много две, ако Ферис не успее да вкара в действие прехващачите си. Представлявахме седяща мишена и всичко беше въпрос само на време.

— Слушаш ли ме? — беше Ферис.

Отговорих утвърдително.

— Планът ми се променя. — Звучеше тихо и безпристрастно. — Получих нареждане да отзова хората си.

— Да отзовеш...

— Няма да правят прихващане. От теб се иска да се справиш със ситуацията с всякакви средства. Поддържай връзка.

Finis.^[1]

Отговорих му, че съм го разбрал. В интерес на истината не беше нужно много разбиране: Ферис се обаждаше от базата си, а сигурно и Кроудър е там и или току-що е разбрал, че Ферис е наредил да се организират подвижни подкрепления в района, или сам е издал нареждането и после е променил решението си. Бюрото дава голяма свобода на действие на изпълнителите и техните оперативни ръководители, но има някои твърде стриктни ограничения, едно от които е, че нямаме право да влизаме в битки по време на движение из улиците и да излагаме на опасност населението, а... сирени... а точно това щяхме да сторим, ако бъдат изпратени прихващачите.

Изстрел и след него втори гърмеж, който прозвуча точно под нас, лимузината се олюля, а Тредър каза: „Улучи гума“, започнахме да криволичим, но после пак тръгнахме направо. Сега беше много шумно, защото гумата превърташе около джантата и започна да се нагрива. Сирените заглъхваха някъде зад нас, предполагам към хондата — някой я е видял, че се търкаля, и се е обадил по телефона.

— Тредър, няма да получим помощ — казах аз. — Променили са решението си.

— Ясно. — Опитваше се да изглежда спокоен. Сега и той знаеше реалното положение.

В колата влизаше миризма на запалена гума. Мразя тази миризма — действа на стомаха. Изстрел, и задното стъкло побеля като заскрежено, когато куршумът премина през него и проби дупка в тавана. Мисля, че не стреляше напосоки, просто лимузината залиташе доста и беше трудна мишена при скоростта от деветдесет километра в час и несигурното управление. Отново се чу сирена, този път пред нас — патрулна кола, уловила повикването за хондата от диспечера и потегляща обратно в южна посока. Светлините ѝ започнаха да оцветяват полираните повърхности в лимузината и сирената се усилваше. Не вярвах да подмине без внимание лимузина, движеща се с такава скорост със спукана гума, затова пак се обърнах към Тредър:

— Слушай, искам да ме изсипеш някъде. Търси алея между постройките, врата на двор или паркинг... — Светлините станаха ярки, полицейската кола ни забеляза и започна да прави обратен завой с виеща сирена. — ... някое място с достатъчно прикритие, за да мога да бягам, разбираш ли?

Отвърна, че ще направи каквото може, и аз напипах хромираното лостче, отключих дясната врата и зачаках. Измъкнах носната си кърпа и я увих около дясната си длан. Чаках, гледах цветните светлини, отразяващи се по вътрешните повърхности на стъклата, чаках, задържах дишането си заради отвратителната миризма на гума, лявата ми длан се потеше, телефонът се хлъзгаше в нея, чаках, докато Тредър ми каза да се приготвя. Съобщих на Ферис, че предприемам бягство, и приклекнах странично, с крака, опрени в колонката на пода, спирачките се задействаха, гумите изсвириха и колата се поднесе веднъж-два пъти, когато Тредър изпусна посоката на предницата и после я овладя, а спуканата гума се измъкна от джантата и металът заскърца по асфалта. В шумотевицата чух гласа на Тредър:

— Изскачай!

Дръпнах дръжката на вратата, блъснах я и прелетях през нея, докато се отваряше широко. Претърколих се в „юкеми“, като външната страна на дланта ми първа се срещна с тротоара, последвана от ръката и рамото, а после цялото тяло, навито на топка, и завърших с ходила на земята и достатъчно равновесие, за да хукна да бягам.

Беше ми намерил една алея и аз оглеждах обстановката, докато тичах, защото не исках да оставя силуета си очертан на фона на светлината, идваща от улицата в отсрещния край. Отзад беше бъркотия, не знаех дали Проктър или човекът от маздата са видели, че изскачам от колата, но ако са ме забелязали, щяха да ме последват пеша и едва ли бих имал повече от петдесет метра преднина, а стените тук бяха високи, без прикритие, което да ме защити, ако се доближи достатъчно, за да вкара в употреба пистолета си.

Алеята напред изглеждаше безкрайна, с дължината на градски блок, светлините на следващата пресечка образуваха ярка ниша в сянката. Не обръщах глава да погледна зад себе си, защото това щеше да ме забави, а ако видех, че идва Проктър, не бих могъл да сторя нищо — той щеше да има достатъчно време да спре своя бяг, да заеме стрелкова позиция и да бъде сигурен в изстрела си. „Агентът повален“, куршумът пробива вечерното сако, натрошава гръбнака и причинява катастрофално объркване в нервите, мускулите на краката губят връзка с мозъка и тялото се накланя напред... „Агентът повален.“

Приближавах се към улицата насреща, но сцената във въображението ми вселяваше страх и аз трябваше да погледна зад себе

си, но не видях нищо — никакво движение по цялата дължина на алеята, така че забавих малко ход, а ярката светлина на улицата ме заля обилно. Една кола спря рязко със скърцащи гуми и вратата ѝ се отвори.
Мазда.

---

[1] Край. — Б.пр. ↑

20.

МОНИК

— Нямах ли доверие на уменията ми като шофьор?

— Не заради това — отвърнах аз.

Закопчалката на колана не искаше да работи.

— Знаеш ли какво? Обзалагам се, че съм изпуснала десет цента в гнездото. Много често го правя. — Наведе се към мен. Аромат на пачули. — Почукни я. Ето така. — Звънлив смях. — Виждаш ли? Задръж ги да си купиш яхта.

Закопчах катарамата, облегнах се, пристегнах колана и се опитах да разсъждавам.

— Да направим ли някое друго кръгче?

— Добре ще бъде.

На светофара тя пак зави наляво. Шофираше плавно. Беше облечена с черна кожена пола и късо яке, златист колан, пръстени по ръцете и дълги златни нокти, мънички полубоси ходила в златни сандали стояха отпуснати върху педалите, а извивката на тялото ѝ напомняше за черен полумесец.

— Моник, ако не се лъжа.

— Точно така.

— Какво се случи с хондата? — попитах.

Исках да разбера каква е ролята ѝ.

— Опитваше се да го измести. Джордж Проктър е голям мръсник. Започна да го тласка и ми се струва, че онзи от хондата вероятно е завъртял волана в неподходящ момент, а не се движеше съвсем бавно и изведнъж — хоп, изтъркаля се като варел. Кой беше той?

— Един приятел.

— И той ли е в наркобизнеса?

— Не.

— Опитваше се да ти помогне ли? Не му се искаше Проктър да те докопа.

— Може и така да се каже.

— Май че Проктър здравата ти е ядосан? Да не си му прекъснал каналите за доставки или какво?

— Не съм търговец.

— Изобщо не си! — Наблюдавах бляскавата ѝ усмивка в отражението на предното стъкло. — Затова Нико щеше да нахрани акулите с теб.

— Благодаря ти за опита да го спреш.

— Обикновено — каза тя — изобщо не ми пука, ако един пласъор си получи заслуженото. При положение, че не работи за Туфексис, разбира се. Обаче ексекцията... знам ли, предполага известна степен правосъдие, не е ли така? Изисква хладнокръвие. Различно е, когато се изпречиш случайно на пътя за някой АК-47 и къррр-бум! Британец ли си?

— Да.

Още не даваше отговор на въпросителните. Те нямаха нищо общо с правосъдието.

„Това той ли е?“ — бе попитал Нико, като тикаше фенера в лицето ми.

„Не.“

„Не ми разправяй глупости!“ — Размахваше снимката пред очите ѝ.

„Никога не съм го виждала.“

„Ох, боже господи, това е същата физиономия като на снимката.“

„По-добре внимавай, Нико — каза тя. — Не убивай прекалено много.“

Лицето ѝ беше скрито зад блясъка на прожектора, но долових аромата на пачули.

— И защо се качи в колата? — Тя също наблюдаваше отражението ми върху предното стъкло.

— Коя кола?

— Ето тази.

— Нямах време да си поръчам такси.

— Понеже господин Проктър се беше залепил за задника ти!

— Точно така.

— Е, и какво прави един британчанин в божията страна? Пробива си със сила път в играта ли?

— Все едно да те нарека американчанка. Това звучи ужасно, не мислиш ли? Британският поданик всъщност е британец.

— Голям си непукист. — Отметна глава назад, изсмя се, а златните обици проблясваха и се люлееха. — И така, защо един британец създава бъркотии на наш терен?

Тя изви волана и се стрелна през кръстовището с умение, което ми се стори секси.

— Работа за Форин офис в Лондон — отговорих аз, — а причината, поради която Нико възнамеряваше да ме убие, е, че Проктър бе помолил приятеля ти Туфексис да ме очисти, както знаеш.

— Може да знам, може и да не знам. — Този път не се усмихна.

И аз, и тя се държахме много предпазливо. Доколкото имах представа, тя работеше за Туфексис и изглеждаше напълно способна да ме пречука, ако кажех нещо нередно въпреки декларираната ѝ неприязън към издаването на присъди. Тя добре знаеше, че преча на Проктър и Туфексис до такава степен, че двамата бяха определили награда за главата ми.

— Форин офис — каза тя. — Какво е това?

— Държавният департамент.

— Покажи си легитимацията.

И тонът ѝ не можеше да бъде сбъркан. Подадох ѝ картата.

— Прилича на истинска, дори може да е — изкоментира тя.

Взех си я обратно.

— И ти можеш да си покажеш значката — казах. — Няма да те издам на Туфексис.

— Каква значка?

Каза го прекалено бързо.

Наблюдаваше ме в стъклото.

— Знаеш ли кое ми е толкова интересно у теб? За първи път те виждам, когато идваш на гости у Проктър. Веднага след това той побягва като заек, ужилен по задника. По-късно се появяваш на кей 19 и Нико се кани да те сапуниса в ексекюторски стил, което е единственият му познат начин. Изведнъж тази вечер те виждам да разговаряш с най-високозаплатената телевизионна водеща в Съединените щати на Америка, сякаш сте се познавали цял живот, вместо да храниш акулите в океана. Преди да съм успяла да си поема дъх, и самата Кембридж лежи мъртва на земята само на тридесет

метра от мястото, където си застанал, сякаш служеше за ориентир на онези типове, не че твърдя подобно нещо. Още не съм мигнала, и ти вече хвърчиш из града с една лимузина, а Проктър пробива дупки в ламарината ѝ с неவிжданo усърдие. Считам, че си много интересен човек.

Тя превключи скоростите, масивната златна гривна проблясваше на слабата светлина от арматурното табло. Отново завихме, този път на изток към залива.

Не казах нищо. Одеве бях принуден да се претъркалям два пъти на тротоара и шевовеите сигурно са се поизпънали, защото ризата ми лепнеше по раната, а дясното ми рамо беше охлузено, понеже то пое удара, но силата на шока вече беше попреминала и започвах да усещам главозамайването, което облива организма, когато разбереш, че животът е мил и че още не са ти го отнели.

Проктър почти успя да го направи и сега ми беше особено приятно, че се возя из среднощните улици на този хубав град с красива, дребничка тайна служителка на полицейското управление в Маями.

Тя продължаваше да ме наблюдава и предполагам, че щеше да е неучтиво, ако не отговоря:

— Човек трябва да се занимава с нещо.

— Тази история с Форин бюрото не мога да я разбера. Не се връзва с всичко останало.

— Офис.

— А?

— Форин офис.

— Ох, да де. Може би разузнаване?

— Страхувах се, че никога няма да се сетиш.

Проктър знаеше, Туфексис и бандата му знаеха, оставаше да го напишат и във вестниците.

— Добре, това звучи правдоподобно — каза тя след малко и обърна главата си, за да ме разгледа. — Да, имаш данни за такъв. Не се набиваш в очи, корав като камък и готов да продадеш живота си за дребни стотинки. — Тя пхна тънката си тъмна ръка в златистата чанта на седалката. — Тази ли имаш предвид?

— Да. — Вече лейтенант.

— Само парче лъскава тенекия, но ми допада животът.

— Подхожда ти. Той търгува ли? Говоря за Проктър.

— Не, просто употребява наркотици, и толкова, но е свързан с Туфексис, както казваш. В твоето жилище ли отиваме или в моето?

— Твоето.

— Добре. Ще ти сготвя малко протеини. Сигурно се чувстваш гладен след подобна разходка. И на мен ми се е случвало. — Сигурно говореше за корветата.

— Предполагам.

— Насочих се към Проктър, за да разбера с какво се занимава. Знаех, че има връзки с Туфексис.

— А Туфексис е крайната ти цел.

— Точно така. Справя ли се с него, справила съм се с най-мощния клон на мафията в Маями, което няма да ме направи капитан. Нищо не може да ме направи. Не, Проктър не търгува, но ще ти кажа следното: замесен е в нещо много по-голямо от това. Политика, при това много сложна. Както беше сложно да изместя Кембридж, когато трябваше да се сближа с него, а тя е... беше много красива. Та какво се случи в онази лодка? Да не искаш да ми кажеш, че Нико е получил знак свише да пожали живота ти?

Доста разпити е провела по време на службата си, научила се е как да изоставя дадена тема за известно време и после да те изненадва с внезапно връщане към нея.

— Не бяха професионалисти — отвърнах аз.

— Човече, можеш да се обзаложиш срещу драгоценния си задник, че са професионалисти. Те...

— Искам да кажа, че не са научени на близък бой.

— Я стига, да не ме убеждаваш, че си имал един съвсем мъничък „ХМ-177“, затъкнат в чорапа, и те изобщо не са те обискирали?

— Никога не нося pistolет.

Тя спря на светофара, ръката ѝ стоеше подпряна на лоста за скоростите, главата ѝ извърната към мен, за да ме огледа:

— Никога не носиш pistolет, но тези типове бяха четирима и имаха...

— Виж сега, крайно неловко е. Просто имах малко късмет.

Наблюдаваше ме с блеснали тъмни очи, премрежени от дългите мигли.

— Страшно ти е досадно, нали?

— Да.

Тя избухна в смях. Светлината се смени. Бутна лоста на скоростите и подкара маздата.

— Хладнокръвен си като котка.

Хладнокръвна котка, на която ѝ е много досадно:

— А защо просто не показва значката си и не извика полицията, за да ме вкараш на сигурно място?

— А? Ами виж каква е работата: мислех, че си търговец конкурент, който се опитва да му провали сделките, или че си заделил тайничко част от стоката на Туфексис, а обикновено хич не ми пука, когато един от тези негодници се изпречи пред дулото на някой автомат — това ни облекчава работата и спестява разправиите в съда. Скъсваме си задниците от работа месеци наред, за да изпратим няколко от тези мръсници в съда, и накрая виждаме как някакъв разплакан от умиление съдебен състав ги оправдава по всички обвинения и ги пуска да си вървят по пътя — винаги става така. Обаче, както ти казах, екзекуциите ми действат на нервите, а аз искам да спя нощно време. По тази причина се обадох и се опитах да укротя Нико, но повече не можех да направя, защото знаеш ли какво щеше да последва? Ако бях показала значката си, той щеше да ме повози на лодката заедно с теб, можеш да ми вярваш, а дори да не го беше направил, щях да се разкрия. Работя в продължение на повече от шест месеца, за да проникна колкото мога по-близо до Туфексис, и щях да запрата всичко по дяволите заради един дребен търговец от крайбрежието, за какъвто те мислех, както вече казах. Нямах представа, че си истински жив чешит от британското Форин бюро — да де, офис. Обаче, гледай ти, голяма работа! Не си имал нужда от помощта ми.

— Въпреки това — казах аз — беше много мило от твоя страна.

— Хей, за тебе винаги. — Бялата ѝ усмивка блесна на стъклото.

Тя пак зави на юг, като намали скоростта по улица с крайбрежни жилищни сгради.

— Това с Кембридж удар на мафията ли беше? — попита тя.

— Не знам.

— О, какъв позор!

Влетяхме в една алея зад блоковете, подскочихме от две гърбици за ограничаване на скоростта, тя изви маздата успоредно на

разнебитена ограда и изгаси мотора.

— Мъничко се надявах, че ще можеш да ми кажеш нещо по случая. Като се съди по начина, по който разговаряше с нея на приема, изглежда, я познаваш доста добре. Гледай сега, работата по наркотиците не е лоша, но тя беше много известна и този удар е много голям и ако успея да се добера до някакъв ключ към тази операция, бих могла да го отнеса направо във ФБР и кой знае, може да ми предложат да работя за тях — промяна в ритъма, малко повече престиж, нали разбираш?

Тя заключи колата и прекосихме настлания с бетон двор, влязохме през задния вход на най-близката сграда и взехме асансьора до четвъртия етаж. Разплетена нишка на едно от въжетата щракаше в макарите. Пред третата врата в оскъдно осветения коридор тя извади ключовете си, отвори, влезе вътре и аз я последвах.

— Искаш ли яйца?

— Ще бъде чудесно.

— Чувствай се като у дома си. Банята е ей там, отсреща, ако искаш да се почистиш. Ама страхотни крака имаш, знаеш ли?

— Моля?

Хвърли чантата си на един стол и поправи косата си пред огледалото:

— Видях как изскочи от онази лимузина с такава скорост, че очаквах да си размажеш главата по целия тротоар. След миг беше прав и тичаше. Стана ми ясно, че ще продължиш така чак до края на онази алея, и се наложи да изпуша с гумите на червено, да мина покрай целия блок, да направя още един завой и да хвърча по пялото разстояние обратно до мястото, където беше ти, за да те хвана навреме. Едвам успях. Това имам предвид, като казвам, че имаш крака. — Извърна се от огледалото и застана с лице към мен, с ръце на кръста върху черната кожена пола. Влажната ѝ кожа лъщеше на светлината, а очите ѝ бяха полускрити от дългите тъмни мигли. — Страшно се радвам, че успях, знаеш ли? Сега, след като Проктър отлетя, оставам без мъж. Падаш ли си по черни гаджета?

— Ох, за бога, лейтенант, имаме да вършим работа.

Кратък смях:

— Да разкараш този акцент... лейтенант, олеле! Сварени ли ги искаш или пържени, бенедикт, на очи, бъркани, две, три, четири?

— Както ти ги предпочиташ — отговорих и отидох в банята, а когато се върнах, тя вече ги пържеше. Горната част на тялото ѝ се виждаше над плота, разделящ голямата стая с таван като на катедрала от кухнята.

— Искаш ли нещо за пиене?

— И така ми е добре.

— Поразгледай наоколо. Това по стените е мое изкуство.

Говореше за снимките, цели редици, черно-бели, повечето правени със светкавица: лейтенант Лакроа в случай номер 3546, лейтенант Лакроа в случай номер 1170. Повечето пози си приличаха — наведен мъж или подпрян с лице на стената, или легнал по корем на пода, полицай го обискира или му слага белезници, или държи ръката му извита, или го натиква в патрулната кола. Лейтенант Лакроа наблюдава, облечена в къси панталонки или джинси, с тениска или скъсано кожено яке. На всяка снимка едно и също изражение на лицето ѝ — много бдителна, широко отворените ѝ очи не пропускат нищо; създава впечатление, че ако полицаят обърка нещо с белезниците или изпусне извитата ръка, или човекът се измъкне от колата, тя ще използва неподозиранията си сила, защото не си е губила всичкото време, докато залови тези хора, само за да ги гледа как се изплъзват от ареста.

— Някакъв хляб? — попита тя. — Ръжен, чиста пшеница, френски?

— Какъвто искаш. Какво би направила, ако някой от тези хора се опита да избяга, Моник?

— Правя каквото е необходимо. Тази година три пъти ме наказваха за полицейска бруталност, можеш ли да повярваш? Проблемът е, че всичките бържат. Изглежда, това е част от играта.

— Колко си висока?

— Един и петдесет и шест, петдесет и пет килограма. Викат ми шибания дребосък, обаче чуй ме, цялата работа е в това колко силно ги риташ по топките, защото това наистина ги стряска.

Седнахме до черната лакирана маса, над която имаше окачен глобус от онези с огледалцата, а отразената от тях светлина играеше по стените и черните мрежести пердета. Тя се усмихна, подаде ми кетчупа и каза с лекия си дрезгав глас:

— Гледай сега, лично на мен не ми пука изобщо, ако хората са решили да се пратят по дяволите със собствената си ръка, като пушат деривати или си тъпчат носа с кокаин. Не искат да живеят, избрали са си начин да умрат — тяхна си работа. Просто ми харесва да участвам в играта — динамична и рискована е. Вмъквам се в някое от свърталищата им, правя покупката, след което си показвам значката и повиквам колегите от колата, изплашвам цялата тайфа до подрискване. От време на време изръсвам някой тип с някоя друга хилядарка. Обичам хубавите неща, огледай стаята. Харесва ми да имам хубав часовник, обувки, нали знаеш? И от кого крада, от обществото ли? Глупости! Крада от пласъорите. Не съм като тежкарите конгресмени, които вземат от обществото за пътуванията си със самолет, за жените и разходките си и всичко останало. Те са истинските разбойници, но естествено за тях всичко е законно. Добри ли са?

Ставаше въпрос за яйцата. Отговорих утвърдително.

— Проблемът е в това, че се поражда голяма престъпност, а не можем да направим кой знае какво, за да я намалим, цифрите са просто огромни. В този град стават може би по хиляда въоръжени грабежа, кражби на коли и прониквания в жилища всеки ден и голям процент от тях са свързани с наркотиците. Тези жалки нещастници, ухапали чепа на дявола, трябва да изкарват по сто или двеста хиляди, за да поддържат навика си — ето къде плаща обществото. Та върша си работата, а както казах, тя е динамична и рискована, но няма начин, просто няма начин да спрем най-бързоразвиващата се индустрия в Маями — стоката вече просто пада от небето в бали и брезентови торби от нисколетящи самолети, а моторни яхти обикалят и ги събират. В същото време колумбийци, пренасящи стоката в телата си, умират по хотелските стаи. Днес намерихме един с половин кило кокаин в стомаха, разпределен в осемдесет и два презерватива. Наложих се да го оперират спешно, защото, разбираш ли, тези неща могат да се спукат, а кокаинът парализира дебелото черво. Това нещастно копеле отишло и си купило апарат за правене на клизми, два пакета сливи и една опаковка разхлабително. Нищо не помогнало, беше почти умрял, когато го намерихме. Пресели се във вечното царство два часа по-късно, в реанимацията. Ей такива неща стават из целия град. Стоката пристига по всички възможни начини: със самолети, кораби, в камиони, в стомасите на хората. Искаш ли още?

Питаше за кафето. Казах й, че искам.

— Както и да е, моята цел е Туфексис, искам да кажа моя лична цел, защото никой няма да постави само едно дребно лейтенантче да обработва шефа на мафията в Маями. Пуснали сме цял специален отдел подир него, но това беше причината да се закача за Джордж Проктър, разбираш ли?

— Какво предизвика интереса ти?

— Видях го със самия Туфексис, разговаряха във фоайето на „Златният хибискус“, здрависаха се и така нататък, като истински добри приятели. Оттам се заинтересувах. Трябваше да изтикам Кембридж от сцената, но за това ми бяха нужни само няколко дни, защото, изглежда, хареса кройката на панталоните ми или нещо такова. Тогава започнах да го обработвам, по-точно когато имах копие от ключовете за апартамента му и него го нямаше там. Записки, телефонни номера, обикновената процедура, а веднъж го проследих до едно място, което посещава често. На следващия ден се самопоканих вътре, показах значката кротко и учтиво.

— Къде беше това?

— Една къща на Уест Ривърсайд Уай 1330. Знаеш ли я?

— Не — отвърнах и оставих кафето на масата. — Разкажи ми.

21.

FINIS^[1]

— Той беше там за последен път преди два дни, но за мен това е задънена улица, защото не мога аз лично да отида за втори път без официално разрешение, а както казах, тази къща със сигурност не е централа за разпространение на наркотици.

Седеше на голяма възглавница от черна кожа, едната ѝ ръка бе протегната напред и подпряна на коляното с увиснала надолу длан. Златните нокти проблясваха от време на време, когато светлината от огледалния абажур попадеше върху тях.

— Колко от стаите успя да видиш?

— Три или четири може би: голямото антре със стълбището, някоя друга стая от двете страни и нещо като малък кабинет. Виж сега, не е възможно само едно ченге да влезе в някоя къща и да разхвърля всичко. Това беше нещо от типа на проверка по обаждане, както и им обясних. Можеха да ми поискат разрешението, ако се бях опитала да ги притискам. Добре ли ти е там?

Седях на пода. Отговорих утвърдително.

— В интерес на истината те трябваше да ми кажат да се измитам на улицата. Такава огромна къща, мъжете вътре облечени в костюми от скъпи платове и всичко останало. Всичко това ме накара да се позамисля, когато показаха готовността си да ме разведат наоколо. Може би бях прекалено подозрителна, понеже Проктър ходеше там.

— Не видя ли някой японец?

— Не. Само тези тримата. Двама от тях бяха американци, а третият имаше френски акцент, разговаряше с някого по телефона. Позволих си да стигна само дотам, откъдето вярвах, че ще мога да се оттегля, без да ми размажат носа — казах им, че диспечерът явно ме е пратил на погрешен адрес. Искях да забравят случката колкото може по-скоро, защото рискът бе голям. Ако споменат пред Проктър за

хубавичка, дребна и черна полицайка и той ги накара да му я опишат — олеле! Както и да е, той сега се крие и ако не се покаже отново, не мога да направя нищо повече. Обаче има някои дребни неща, които ме накараха да наостря уши, макар че нямат нищо общо с наркотиците. Например това, че се обади в руското посолство, заслужава ли вниманието ти?

— Донякъде.

— Донякъде! И още как, щом си в разузнаването. Обаче слушай. Нали знаеш, че тази улица е двупосочна? Аз давам от мен, но и ти ще дадеш от себе си. Ако разполагаш с нещо за Проктър, което ще мога да отнеса във ФБР, искам да го получа.

Станах от възглавницата да се поразтъпча малко и завъртях дясното си рамо, за да облекча малко схващането.

— Не мога да обещаю нищо.

— По дяволите! — Широка замръзнала усмивка.

— Ще помоля началниците си да ти дадат каквото могат, но е вероятно то да се окаже и съвсем нищо.

— В толкова голяма афера ли е замесен Проктър?

— Нещо много важно.

— Така, както говориш с недомлъвки, това ми прилича на международна афера.

— Не съм казал такова нещо.

— Точно нещата, които не изричаш, Ричард, слушам най-внимателно. — Отпуснатата от китката издължена длан се движеше леко в кръг, беше неспокойна. — Като не можеш да ми кажеш нищо, тогава от къде на къде аз ще раздавам информацията си?

— Опитай следния вариант — казах аз, но телефонът върху черния лакиран шкаф иззвъня и тя отиде при него.

— Да. Преди половин час. — Вдигна свободната си ръка съвсем бавно към тавана и когато тя достигна максималната си височина, пръстите ѝ се разпериха и златните нокти заприличаха на лъскави плодове на клоните на дърво. — Тогава арестувайте го, не ми пука. Вървете да го арестувате! Прибирайте го! — Дланта ѝ се въртеше бавно, златото изчезваше и се появяваше иззад пръстите ѝ, когато блуждаещата светлина попадеше върху тях. Голите ѝ ръце, така както бяха протегнати с очертани от светлосенките мускули, приличаха на тъмна тънка лоза. — Слушай, Малони, чуваш ли ме добре? Чудесно,

изобщо не ми пука, че има връзки във Вашингтон. Отидете, хванете този копелдак и го вкарайте на топло. Имам предвид още сега или първата ми работа утре сутринта ще бъде да ти взема значката. Хайде, размърдай си скапания задник, човече! Това е заповед, по дяволите!

Тя пусна слушалката и бавно свали другата си ръка, като я съзерцаваше, завъртя я като ветрило от златно и черно, разпери я над сенките.

— Красива си — казах аз.

— Знам. Занимавам се с танци в нощите, когато не съм на работа. Тези приятелчета си мислят, че щом някой тип има пропуск за сградата на Конгреса, не могат да го арестуват. Дай ми достатъчно доказателства за някого, и ще го арестувам вътре в Конгреса. Какво да опитам?

— Ще ти дам всичко, което е възможно. — Разказах ѝ, като вмъкнах и подробности, че Проктър е персона грата на моторната яхта „Контеса“ и че участва в кандидатпрезидентската кампания на сенатора Матийсън Джъд, че наистина има съветска връзка и вече е известно, че Проктър се е обаждал по телефона в посолството им. — Толкова мога да си позволя, Моник. Това е на практика всичко, което знам за операцията му, освен че тя действително има международни измерения. Сега, след като Проктър се скри, трябва да използваш времето и да се заемеш колкото можеш по-отблизо с убийството на Кембридж, да работиш в тази посока.

Тя седна на пода в поза лотос, с лице към мен. Мускулите на бедрата ѝ бяха като изваяни от абанос, китките — подпрени на колената, а двете длани висяха с широко разтворени пръсти, като образуваха черно-златен параван.

— Поемаш риск — каза тя.

— Не съвсем.

— А ако отида и издрънкам това на ФБР, за да направя добро впечатление в опита си да мина на работа при тях?

— На този етап това няма да е много интелигентна проява, нали? От ФБР така или иначе ще работят по случая с убийството на Кембридж и не мисля, че ще им отнеме кой знае колко време да намерят хеликоптера и да тръгнат по следите. Кажим им, ако искаш, че може би е удар на мафията. Това е само моя хипотеза.

Наблюдаваше ме под сянката на миглите си:

— Не са много хората извън мафията, които биха се наели да извършат подобен удар. Изисква пари и е много явен. Говори колко са нагли, показват ни пръст. Напълно в характера на Туфексис — такъв е и винаги прави така, че да не ни стигне само една крачка, за да го хванем. И това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— Но то е истинска бомба и ти го знаеш. Заради връзката с Джъд и Съветския съюз.

— Божичко — каза тя след минута, — виждал ли си значката на ФБР?

— Не.

— Страшно красива е. — Погледна надолу и се намръщи леко. — Добре, ще ти кажа каквото знам. Разбрах, че се обажда в съветското посолство, понеже веднъж, когато се върнахме от бара „Черното фламинго“, телефонът му беше записал съобщение и аз се намирах достатъчно близо, за да проследя цифрите, които натиска. На следващия ден направих проверка и се оказа, че е посолството.

— Беше ли под влиянието на кокаин по това време?

— Разбира се, добре се беше подредил.

Иначе щеше да изчака с обаждането, докато остане сам. Още е залитал, държал се е наперено благодарение на кокаиновите пари, избивало го е на мафиотско самохвалство. Може би ще е шанс за мен да го хвана, когато е опиянен, ако успея да го сторя, преди той или мафията да предприемат нов ход, слагайки край на всичко.

— Какво каза той по телефона?

— Нищо особено. Никакви имена или подробности, просто си определи среща.

— Проследи ли го?

— Времето не беше подходящо — бях дежурна.

— Не изпрати ли някой друг да наблюдава?

— Изпратя ли друг, значи, че се отказвам от всичко. На тази служба не си ли пазиш задника, ще получиш ритник.

— Само тогава ли си го чувала да се обажда в съветското посолство?

— Точно така. Обаче има и други неща.

Разказа ми как веднъж е проследила Проктър до кей 19 и го е видяла на борда на скутера — нищо ново; че е ходел с едно момиче,

което се казва Харвестър, преди да се появи Кембридж — също нищо ново. После започна да говори за металните кутии.

— Той обикновено ги донасяше от студиото на „Нюзбрейк“, няколко пъти седмично. По-късно друг идваше и ги връщаше. Той...

— Знаеш ли какво съдържаха?

— Естествено. Проверих няколко за наркотици, но имаше само видеоленти. Вероятно онзи, който идваше да ги вземе, ги е отнасял на Ривърсайд Уей, защото видях една от тях там, когато отидох да хвърля едно око на къщата. Изглежда...

— Не ги ли пусна на видеомагнетофон?

— Нямаше как да го направя. Бяха запечатани, а освен това аз търсех една пратка със стока и видеолентите не ме вълнуваха особено. Както и да е, те бяха само реклами.

— Откъде знаеш?

— Имаха етикети. „Хъни-дю“, „Син...“

— Какво е това?

— А? Крем за кожа, „Синкрест“ е слухов апарат; „Пицарита“ е верига от модерни крайпътни пицарии. „Дискрийт“ — това са дамски превръзки.

— Продължавай — казах аз.

— Толкова ли е важно?

Физиономията ми беше като замръзнала, но сигурно е личало по очите ми.

— Може и нищо да не означава — отвърнах, но не мислех така.

— Е, добре: имаше „Ориндж сънсет“, „Ямиз“ и „Тъксидо Джънкшън“ — това е безалкохолна напитка, бар, в който се събират наркомани, и мъжки одеколон. Това е всичко, което си спомням.

— Това е всичко, което си видяла.

— Позна.

След кратка пауза я попитах:

— Къде е сега Проктър?

— За последен път го видях да търчи подир задника ти с една корвета.

— Ако знаеш къде е — казах внимателно — и не искаш да ми кажеш, мога да те разбера. Но ако знаеш и предпочетеш да ми кажеш, мога да ти разкрия много повече...

— Не те лъжа.

Не влагаше фалшиво негодувание. Реших, че сигурно е истина.

— Има ли начин — попитах — да влезеш пак в онази къща на Ривърсайд?

— Не без разрешително.

— И не можеш да получиш?

— Нямам основание.

— Значи няма как да вземеш една от онези кутии.

— Не. Те са частна собственост.

Наближаваше три, когато погледнах часовника си.

— Кога си пак на смяна?

— Зависи, работя тайно. Може в осем, може в девет — само се обаждам за сведение.

— Мога ли да ползвам телефона?

— Заповядай.

Прекосих стаята и набрах номера.

— Ало?

— О. Р.^[2]

— Изчакай — гласът на Тенч.

След малко:

— Да?

— Само се обаждам.

— Къде си?

— О, скоро.

Всеки отговор би свършил работа, стига да е безсмислен. Означава, че някой слуша. Трябва да поведат разговора от отсрещната страна със задаване на подходящи въпроси, докато улучат.

— Трябва ли ти съдействие?

— Не.

— Медицинска помощ?

— Не.

— Поздравления. — Бяхме разговаряли за последен път по телефона, когато се намирах в лимузината и очаквах момента да изскоча. — Имаш ли нужда от превоз?

— Не.

— Среща?

— Да.

Кратко мълчание:

— Ще трябва да стане на открито.

Не ми харесваше, но го очаквах. Представлявах заплаха за сигурността. Случва се винаги, когато един агент-детектив се разкрие до такава степен и стане толкова уязвим, че целият оперативен район се превръща в постоянна червена зона за него. Тогава той е опасен и за ръководителя си и трябва да стои далече от която и да е база или тайна квартира, защото може да бъде проследен. Превръща се в скитащо куче, нежелано пред никоя врата, и по тази причина — без приют. По всяка вероятност Ферис ми е приготвил аварийен изход за в краен случай, но това едва ли е някоя постоянно законспирирана квартира, защото мога да я компрометирам.

— Добре — отговорих аз.

Не можеше да ме попита къде съм, затова каза:

— На какво разстояние си от мястото, където изскочи?

— По-конкретно.

— Пет мили?

— Не.

— Повече?

— Не.

— Три?

— Горедолу.

— Изчакай за момент.

Взимаше карта.

Тя не беше помръднала. Отражението ѝ се виждаше в лакирания черен шкаф със стилизирани пауни от златист фурнир. Наблюдаваше ме. Сигурно разбираше, че прикривам съдържанието на разговора си с Ферис, но не можех да направя нищо. Най-малкото беше неучтиво — вече си имахме доверие.

— Нямах превоз?

— Да.

— Пеш ли ще дойдеш на срещата?

— Точно така.

— В такъв случай, ще бъда в югозападната част, където се пресичат Двадесет и първо авеню и Единадесета улица, до училището. След десет минути?

— Не.

— Повече ли?

— Да.

— Тридесет?

— Не.

— Четиридесет?

— Да.

— Добре. Ще търсиш две коли: тъмносин СААБ и черен микробус шевролет блейзър — и двете съвсем нови. Ще бъда в блейзъра и срещата ще се състои там. Ще си тръгнеш с него. Въпроси?

— Няма.

— Тогава след четиридесет минути, в 3:35.

— Да.

Върнах се в другия край на стаята. Тя още седеше в лотос с разперени като ветрила длани. Лъч светлина плуваше в едното ѝ око и караше влажната му орбита да блести като бижу. После изчезна.

— Ще продължаваш ли да танцуваш и след време? — попитах.
— И ще върнеш ли значката?

— Мислиш ли, че трябва?

— Да.

— Слушай! — каза тя, разплете краката си и стана с грацията на плувец, излизащ на повърхността. — Душата ми си е избрала това тяло, но тя е лакома и агресивна. Мразя мъжете, защото винаги те предизвикват неразбориите. Повечето от тях, разбира се, не всички. Ето защо ми е приятно да ги карам да легнат по очи на пода, после да ги натикам в камионетката и да ги откарат в дранголника. Приятно ми е, понеже са опасни и трябва да бъда добра в играта, която играем, за да ги побеждавам. Може би след време ще продължа да танцувам, но засега съм най-доволното малко момиче на света, защото им изкарвам душата на тези копелдаци. Тръгваш ли си?

— Да.

— Не искаш ли да скочиш в чаршафите с мен?

— Разбира се, че искам.

— Обаче трябва да тръгваш.

— Точно така.

— Е, някой друг път. Да ти повикам ли такси?

— Ще намеря някое.

— Само на няколко минути оттук — каза тя, — точно пред хотела, като завиеш наляво по тротоара. — На вратата се обърна с лице

към мен, с кратко поклащане на бедрата, което ме разтърси като вълна. — Не знам какво има в теб. Не е външният вид — предпочитам черните. Предполагам, че е от типа на феромоните, които излъчваш. Повечето ноци след дванадесет съм си вкъщи. Ще се обадиш ли?

Поисках четиридесет минути, за да имам време да стигна до мястото на срещата, напълно сигурен, че съм сам. Таксито ме остави на ъгъла между Единадесета улица и Двадесет и трето авеню в югозападния район и оттам тръгнах пеша покрай двата блока, като влизах във входовете и се връщах обратно, за да се убедя. За да бъда абсолютно сигурен. Откакто работя в бюрото, само трима агент-детективи са издали по невнимание своите оперативни ръководители и единственият, който доживя до края на мисията, беше уволнен още на другия ден, след като докладва.

Саабът и микробусът вече бяха там, но аз си дадох още пет минути за наблюдение на цялата околност, докато се уверя напълно. После прекосих улицата към микробуса и влязох вътре.

Ферис беше сам, седнал зад волана — издълженото му тяло леко превито, без да се подпира никъде, със скръстени в скута ръце. Никога не го бях виждал такъв и предполагам, че някой трябваше да ме предупреди. Започнах да докладвам, но той ме прекъсна почти незабавно и прекрати всичко, като каза, че съм оттеглен от мисията.

---

[1] Край (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Съкращение от „оперативен ръководител“. — Б.пр. ↑

22. ПРОЗОРЕЦ

— Отзад има малко нови дрехи — каза Ферис. — Реших, че ще ти е по-лесно да се преоблечеш в микробус, отколкото в кола.

Нощта беше тиха. Улицата не бе от главните, по които минава движението от казината и баровете. Виждах само една светлина освен уличните лампи — в един прозорец. Пред погледа ми нямаше друго превозно средство освен тъмносиния СААБ, който чакаше да откара Ферис, когато приключим доклада.

— Планът е — каза той все още превит над волана с очи, съсредоточени в улицата — да те изведем до Насау с частен самолет и да те качим на самолета за Лондон. Ще те прекараме нелегално.

— Пурдом не може да направи нищо.

Проговорих за първи път, откакто ми съобщи новината. Мисля, че тонът ми звучеше съвсем нормално, макар и с малко усилие, можеш да бъдеш сигурен, скъпи приятелю.

— Ще те преведем много предпазливо и нелегално до самолета за Лондон. Първо, защото не искаме да те забележат и да стрелят по теб, преди да си напуснал района и, второ — Кроудър иска противникът да вярва, че още си в действие, с надеждата, че Проктър ще отдели време да те търси и Пурдом ще може да действа под прикритието на предполагаемото ти присъствие.

Точно така обича да се изразява онзи негодник Кроудър: „предполагаемото ти присъствие“. Предъвква думите с мъничките си миши зъби и после ги изплюва.

— Трябва да бъдеш на тукашното летище — каза Ферис — в 6,00, пред чакалнята за заминаващи частни полети. Аз ще дойда в микробуса и ще ти кажа къде да отидеш.

— Пурдом не може да направи нищо. Отида ли си — отива си и мисията. Знаеш това.

Усетих, че съм втъкнал дланите си под скръстените си ръце, че ми е студено в задушната нощ. Предполагам, че точно заради това

Ферис стоеше приведен над волана. Ръководил ме е в пет мисии от голям мащаб и се разбирахме, работехме добре заедно, имахме си взаимно уважение и доверие, а не всякога се получава така — да вземем проклетия Лоумън например. Все пак Ферис имаше да мисли за повече неща от изгубването на един агент, на когото може да разчита. Беше ми казал, че ако ме освободят от „Баракуда“, той също ще се върне в Лондон. Не че искам това от него. Беше просто жест от негова страна, прояви благородство. Едва ли би имало някакво значение, ако остане тук, ще се обвърже с нов агент, който не може да направи нищо. Не винаги става така, но в случая беше вярно: бях нужен на мисията.

— Трябва да хванем Проктър — казах аз — и да го пъкнем под качулката, да го поизпотим, докато избълва всичко. Той е основната ни цел, на практика единствената, след като изгубихме Кембридж. Единственият начин да се доберем до Проктър е да ме оставите да действам, докато се изпреча на пътя му и предизвикам неговия гняв; да го разкрия; да го примамя в някакъв капан. Спрете ли ме, свършено е с „Баракуда“.

Не беше убедително, но реших, че трябва поне да опитам. Не вярвах, че Ферис ще си направи труда да отговори, но ако продължавах да седя и да мълча, щях да изглеждам глупаво, а той не би позволил това.

— Ще се получи наистина, ако Проктър е единствената опасност. Само че вездесъщата мафиотска фамилия в този град те търси под дърво и камък и разполага със снимката ти. Между другото тя наброява деветдесет и четирима членове. Така че, ако продължиш да шета из улиците, ще се стигне до още една случка като онази, която видяхме тази нощ. Ето какво доведе Кроудър до окончателното му решение. — Най-после се облегна и ме погледна с безизразните си кехлибарени очи. — Станал си опасен за себе си, за мисията и за задграничната мрежа на бюро по това крайбрежие, чиято основна задача е да помага на американците, като следи незаконните дейности на британци и европейци. Следователно ставаш опасен и за нашите домакини. Това е другата причина, поради която Кроудър си изкара яда на теб. Съгласен си, предполагам, че довеждането на една мисия до фаза на открити улични схватки, неизбежно ангажиращи полицията, не влиза в политиката на Лондон. Затова Кроудър промени решението си

за изпращане на прехващачи тази нощ. — Изчака да отговоря, но аз не можах да измисля нищо. — Според мен той е прав, че те оттегля и те изпраща у дома. Поне ще бъдеш жив след мисията.

Онази светлинка горе, светлинката в прозореца, угасна. Наблюдавах я и в главата ми се таеше мисълта, че щом я има там, ако не угасне, все някак ще успее да остана в „Баракуда“. Сигурно разбираш психическото ми състояние, скъпи приятелю. Седях редом с оперативния си ръководител в малкия черен микробус шевролет, потънал в необятното пространство на тихите нощни улици. Бях изпаднал в крайно суеверие.

Тишината се проточваше, затова го попитах:

— Какво се случи с Худ?

— В болницата е с мозъчно сътресение, нищо сериозно.

— А с Тредър?

— Полицията го арестува за превишена скорост. Казал им, че го преследва някакъв наркогангстер, който се припознал в него. Ще се оправя.

— Жал ми е за Пурдом.

— Ще му го предам.

— Кажу ми, че бих искал да му оставя поне някаква посока, в която да тръгне. Откакто дойдох тук, не съм направил нищо, освен да се боря за живота си. Така че добре разбирам гледната точка на Кроудър.

Сторих го. Не беше лесно, но трябваше да го направя заради протокола. Агент-детективът е най-важната фигура в една мисия и в критични моменти търсят личното му мнение. Това, което току-що казах, щеше да се запише като: „Агентът оценява взетото от шефа на «Сигнали» решение и напълно осъзнава необходимостта от него.“

От самия Шеф на „Сигнали“ не очаквах подобни обноски. Би могъл да ме извика и лично да ми обясни положението, но вместо това просто бе казал на Ферис да ми нареди да напусна сцената на действието. Разбира се, Кроудър е притеснен и изобщо не му завиждам. При нормални обстоятелства не му липсва учтивост.

След малко Ферис каза тихо:

— Последен доклад?

— Какво? Да. — Замислих се за момент, за да се съсредоточа. — Не е кой знае какво. Има една полицайка, която работи тайно в отдела

за наркотици, казва се Моник Лакроа — лейтенант. Заела се е с Проктър с надеждата, че чрез него може да се доближи до шефа на мафията Туфексис. Тя потвърждава, че Проктър се е обаждал в посолството на Съветския съюз във Вашингтон поне веднъж. Може да ви помогне за намирането на Проктър и трябва да помислите дали да ѝ дадете информация за връзките му с „Тръста“. Исква да работи във ФБР.

— Добре. Трябва ли ни магнетофон?

— Не. Това е всичко, което имам за теб. Проктър е носил в апартамента си метални кутии с видеокасети от студиото на „Нюзбрейк“, някой е идвал да ги взема и по-късно ги е връщал. Лейтенант Лакроа твърди, че са съдържали ленти с търговски реклами. Добре е да си ги запишеш. — Той извади от джоба си един миниатюрен „Саньо“ и натисна бутона за запис. — „Синкрест“, „Хъни-дю“ — казах му го буква по буква, — „Дискрийт“, „Пицария“, не „Пицарита“, изчакай за момент. — Трябваше да си припомня гласа ѝ, тих и дрезгав, за да подпомогна паметта си. — „Ориндж сънсет“, „Тъксидо Джънкшън“.

Прозорецът отново светна и с появяването на надеждата нервите ми в миг издрънчаха, докоснати от суеверието. Невероятно е, съвсем невероятно колко е чувствителна паяжината, която ни свързва с окръжаващата среда: някой там, горе, щраква един ключ и задейства нервната система на един човек тук, на улицата, скрит в малкия си черен микробус. Самото суеверие, разбира се, не заслужава и небрежна усмивка: непознатият зад високия прозорец горе изобщо не е имал намерение да разгаря наново надеждата в гърдите на този нещастник. Просто иска да се изпикае.

— Това ли е?

— Моля? Да. Не, пропуснах една — помислих малко. — „Ямиз“.

— „Ямиз“?

От гърлото ми се изтръгна странен звук, вероятно нещо като сподавен смях. Ако има нещо, което ме кара да си падам от смях повече от празните приказки, това е фалшивият патос.

Обърна очи към мен и каза:

— В по-добро състояние си, отколкото мислех.

Имаше предвид, че като агент, току-що изхвърлен от мисията, комуто е наредено да си заминава вкъщи, аз не изглеждах готов да си прережа гърлото.

— Никога не съм бил по-добре — отвърнах натъртено.

— И какво е мнението ти за тези реклами?

Убеден съм, че му беше ясно, но реши да ме остави аз да направя големия ход, което беше много благородно от негова страна. Отговорих му:

— Това може да е твърде далечен прицел, но ако успеете да изследвате тези реклами за сублиминално съдържание в зрителния или слуховия спектър на вълните или дори в двата едновременно, не е изключено да се натъкнете на неща от типа на „Гласувайте за Джъд“ в неограничен брой варианти. Ако това стане, може да изчислите, че тези програми са повлияли на поне сто милиона от американското население.

Той помълча известно време и после каза тихо:

— Ако се окажеш прав, това ще влезе в биографията ти като голямо постижение.

— Майната ѝ на биографията.

Не желаех потупване по рамото от онези отдавна навремили за пенсия стари пръдльовци с високо положение в йерархията. Искях мисията. Искях „Баракуда“.

— Разбирам те — каза Ферис. — Мислиш ли, че това е основната дейност на Проктър?

— Не. Разумен въпрос. По мое мнение той е започнал да употребява наркотици, станал е податлив и е бил завербуван от шпиони на „Тръста“, за да им осигури достъп до някоя голяма телевизионна мрежа като източник на сублиминалните им сигнали.

— Извинявай — прекъсна ме Ферис и включи на запис. — Ще повториш ли?

Направих го и продължих:

— Мисля, че съветската връзка е започнала като зараждащо се приятелство между Проктър и агент на КГБ във Вашингтон — някой от онези, които обикновено се срещат по свърталищата за запой на хора от международния шпионаж, каквото е и „Златният Хибискус“ в Маями. Според мен основната му дейност е да работи едновременно за „Тръста“ — като добре законспирирана маша във висшите среди, както и за някого в Кремъл, който иска да контролира „Тръста“ без негово знание.

Ферис изключи касетофона и поседя известно време, без да проговори. Аз не наруших мълчанието. Можех да му кажа още много, ако имах желание, но и без това в Лондон щяха да попитат за това при доклада в края на пътуването — казвам в края на пътуването, приятелю, а не в края на мисията — моля те да разбереш разликата.

— Не бих казал — започна най-после Ферис, — че си оставил Пурдом без посока. Това е много добър продукт.

— Главно предположение.

— Но от много опитен агент.

— Благодаря ти. Обаче все още основната цел на мисията е Проктър, а той продължава да ви се изплъзва.

Поговорихме по въпроса още няколко минути, но нямаше смисъл и той прибра малкото „Саньо“, сверихме си часовниците и каза:

— Ще остана в Маями, докато изпратят човек да ръководи Пурдом и после...

— Не се чувствай задължен — прекъснах го. — Можеш да го ръководиш по-добре от всеки друг.

— Не е точно от моя тип. Ще инструктирам новия човек и ще се кача на самолета.

Погледна в трите огледала и слезе от микробуса, спря се за момент и се озърна надолу и около себе си с надеждата да намери някой бръмбар за настъпване.

— Всичките спят по това време на нощта — казах му аз. — Остави ги на мира, за бога.

Погледна ме и дълбоко в очите му имаше едва доловим нечестив блясък:

— В 6:00 на летището, частни полети.

Гледах го как се отдалечава по тротоара — висока и слаба като тръстика фигура, кичурестата му коса отразяваше светлината от лампите. Главата му отново беше наведена, озърташе се наляво и надясно, точно както съм го виждал да прави на „Лас Рамблас“ в Барселона, на летище „Тегел“ в Берлин и на „Мъки стрийт“ в Хонконг. Как ми се искаше да не закача клетите дребни буболечки. Призлява ми от пращания звук на тихото им пукване.

След като се качи в тъмносиния СААБ и потегли, аз изчаках малко, за да се уталожат мислите в главата ми. Постепенно страхът намаля — страхът, че ще се окажа изолиран, изоставен, откъснат от

информационния пулт в Лондон и че не ми остава нищо по-важно за правене от едно преобличане и два часа дрямка, след което да отида до залата за частни полети на летището, да ме отведат и тайно да ме измъкнат от погледите, което е един завоалиран материален израз на изпадане в немилост.

После се прехвърлих зад волана, запалих мотора и потеглих, а когато преминах покрай къщата с високите балкони, лампата в прозореца на спалнята още светеше. Спрях и бръкнах в жабката за карта на града. Намерих я и започнах да търся Чакананта роуд, след което пак потеглих, завих на изток, а после на юг с мисълта, че трябва да открия Паркс.

Знам, че не го помниш, но чуй това: той е единственият ми шанс. Докато пее примадоната, операта не е завършила.

23. ПЕЙ!

— Това място ще свърши ли работа?

— Да.

Вонеше на развалени яйца или нещо подобно, широките ниски вълни се спираха и ромоляха тихо от едната страна на вълнолома. На водната повърхност зад парапета се бе образувала кора от разноцветен боклук.

— Няма да трае дълго, нали? — попита Ким.

— Двадесет и четири часа. Ураганът ли е направил това?

— По-голямата част. — Тя наведе главата си под разбитата греда и клекна до мен. Носеше протрити, избелели от слънцето къси панталони. Тук вътре беше почти тъмно в сравнение с яркия утринен блясък на слънцето във водата. — Напоследък това пристанище доста опустя. Предишните бури дадоха начало на разрушаването му, а хората започнаха да зарязват лодките си тук — онези, които още не са потънали. Идеята им е да ги потегнат, когато имат достатъчно време, но истината е, че не им стигат парите. Разрешават им да ги оставят там, без да плащат такса или нещо друго.

Тя издърпа една разкована дъска и я запрати в наводнения трюм зад нас, после стана и отиде да работи върху затиснатата врата на кабината. Имаше две все още здрави койки, а тя бе донесла газени лампи и буре с вода.

Тя спеше, когато ѝ позвъних тази сутрин на борда на буксира малко преди пет часа от жилището на Паркс, но веднага каза, че ще ме вземе от бензиностанцията на „Ексон“, на три пресечки от пристанището, и ще ми намери укритие. Обадих се на „Авис“ и им казах къде съм им оставил микробуса.

В информацията ще ме обявят за изчезнал.

„Агент-детективът е задължен да изпълнява всички инструкции освен в случаите, когато се сметне, че съществуват непреодолими

пречки за това, потвърдени от администрацията в момента или с по-късна дата.“

Неявяването на среща на практика е нарушение на договора и ако някога успея да се върна в Лондон, ще трябва да отговарям пред нещо като следствие. От бензиностанцията „Ексон“ не се обадох на Ферис, за да го информирам, че изчезвам, защото това щеше да го постави в неудобно положение: формално от него се очаква да уведоми Кроудър, но той не би го направил. Просто ще приеме факта, че агентът му е тръгнал да действа на своя глава, но ще докладва на Кроудър единствено, че не съм се явил на срещата. Естествено, първо щеше да положи всички усилия да ме откаже от това решение и да ме убеди да изпълня нареждането, обаче нямаше смисъл да го занимавам с упражнение, което предварително, е обречено на неуспех.

А ако му бях казал какви са намеренията ми, щеше да опита всичко, за да ме спре.

Малко след 6:00 часа, днес, оперативният изпълнител на „Баракуда“ ще бъде обявен в информационния пулт в Лондон за изчезнал. Малко след това името му ще бъде отстранено оттам и заменено от това на Пурдом.

В същото време един човек ще се спотайва в смрадливата каюта на една повредена шхуна на брега на Флорида и ще очаква идването на нощта с търпение на светец и съвест на грешник, час по час страхът в него ще се усилва и в края на дългия ден той с положителност ще разбере, че е полудял.

— Не мога да наема лодка — каза Ким, когато пак се върна при мен. — Това ще ангажира други хора, което е нежелателно. Затова ще изкарам буксира в открито море и ще се помотая малко, за да разбере дали някой ме е последвал. Ако е чисто, ще се насоча обратно към някое пусто място край брега и ще вляза в залива още щом се стъмни. — Тя седна на разбитата койка, докосвайки ме, голите ѝ ръце се скръстиха върху коленете. — Как ти се струва?

— Изглежда много добре.

Предложих ѝ неколкостотин долара, за да покрия разходите — горивото и трите урока, които трябваше да отложи, но тя ми каза, че и без това излиза често в открито море „само за да отиде дотам“, а уроците не били нищо особено.

— Тази разходка ще бъде от мен — настоя тя — и това е единственият начин, по който можеш да я получиш.

В горещата част от деня спях, събуждах се и пак заспивах. От време на време се чуваха гласове, но не отблизо. Това място беше като гробище, а и морски трафик нямаше.

Привечер отворих една консерва сардини и ги изядох с парче хляб, пих малко чай от термоса, който ми бе оставила Ким. Кървавочервеният остатък от слънцето постепенно избледня в размито сиво и после потъмня със спускането на нощта над осеяното с боклуци море. Долових недалечно скърцане на весла и после удар на дърво в дърво.

Тя бързо се покатери на борда с боси крака, съвсем безшумно. Луната хвърляше пепелива светлина над залива, а отраженията играеха по дъсчения таван над главите ни. Не бях запалил лампата.

— Нямаше никой — проговори тя, докато идваше към мен. — Абсолютно никой. — Дланите ѝ миришеха на нафта, на въже и водорасли; солта по ръцете ѝ блещукаше като скреж на бледата светлина. — Не бих поела риска, ако не съм напълно сигурна. Искам да кажа...

— Знам какво искаш да кажеш.

Дишането ѝ беше малко учестено и тя се опитваше да го успокои. Поговори малко за приливите и отливите и за състоянието на морето, а накрая каза без особено желание:

— Добре, кажи, когато си готов.

Според металния часовник в каютата на буксира часът беше осем вечерта, когато пуснахме котва навътре в морето — няколко минути след осем, но сега времето бе изгубило значението си и не бързахме заникъде.

— На какво разстояние сме? — попитах аз.

— Горедолу две морски мили. Нали така каза, че искаш.

— Радарът им хваща ли ни?

— Да, но сме само една точица. Не могат да разберат какъв плавателен съд е това.

Морето беше мъртвешки тихо, светлините между нас и брега не помръдваха. Луната бе увиснала между мъглявите звезди, човек би казал, че нощта е безкрайна необятна сцена на вълшебства и магии — нощ, чието пространство е населено от орисници, вещици и творци на

тъмни заклинания, изричащи проклятията си и творящи привидения от нищото. Казах ти, приятелю: привечер ще разбера, че съм полудял. Ето, че нощта настъпи и разказът на лудия започва.

Започва, разбира се, с ужасния порив да се обърна назад и да хукна към брега, да намеря телефон и да предложи да ме отведат като овца в Лондон.

— Ял ли си нещо?

— Да.

— Немного, нали?

— Не. Малко сардина.

— Време е да отиваш до тоалетната.

Когато се върнах, тя ми помогна да облека леководолазния костюм и после я попитах:

— Добре, а какво ме очаква там?

Чух я как си поема дъх:

— Ще започна с лошите новини. Те се хранят активно през нощта. В ретината им има много повече пръчици, отколкото колбички и затова могат да виждат много добре на оскъдна светлина. Луната няма да ти е в помощ, макар че ти е нужна, за да виждаш какво правиш.

Вдигнах предния цип и започнах да затягам каишките на глезените. Тя клекна в краката ми да ми помогне, ръцете ѝ бяха бързи и сръчни.

— Нещата, които ги привличат, са светлината, шумът и резките движения. Предполагам, че това е валидно за повечето същества, така че не е нищо ново. Обаче внимавай, ако видиш да изхвърлят боклук от борда, и стой далече от него. Понякога се движат на глутници, както ги видях вчера, но деветдесет процента от нападенията са извършени от самотни акули. Атаката обикновено е директна, целенасочена, без преминаване наблизо преди това. — Тя се изправи и започна да ми помага при слагането на бутилките и оборудването. — Според статистиката — каквото беше всичко, за което говорих досега — само една трета от жертв... от нападнатите хора са казали, че са видели акулата. На това обикновено му казваме невидим удар, преди дори да забележиш нещо. — За момент спря да говори; предполагам, че се затрудняваше с някоя закопчалка или нещо такова.

— Достатъчно ми е да знам това — отговорих аз. — Ти си...

— Привлича ги и риба, движеща се на пасажи. Ако забележиш пасаж, или стой настрана от него, или плувай към него, за да го прогониш. Повечето удари са насочени към протегнатата ръка или крак. Опитай се да запомниш, че трябва да плуваш с почти долепени плавници, да махат съвсем бавно, а ръцете да са плътно прибрани до тялото. Моля се на Бог... — каза тя и прекъсна, но през останалото време успяваше да говори почти нормално, с леко приглушен глас.

— Кое е най-доброто оръжие?

— Ще стигна до това. Тези същества имат големи обонятелни торбички и чувствителността им към миризми е много остра. Едно изследване, проведено в института „Лърнърз“, показало, че една акула може да подуши една част сок от риба тон в двадесет и пет милиона части морска вода. Щом подушат нещо интересно за тях, обръщат се срещу течението и го нападат. Ето защо, ако усетиш, че има някакво течение, и видиш акула в посоката, от която идва то, ти си в по-изгодна позиция, що се отнася до миризмата ти. Знам, че едва ли ще ти се наложи да приложиш нещо от това, но ако възникнат неприятности, то ще ти дава кураж.

Беше застанала пред мен и закопчаваше последната каишка от самара на бутилките, очите ѝ ме наблюдаваха в светлината, идваща от големия компас, зелените ѝ ириси променяха цвета си, бяха по-тъмни, отколкото съм ги виждал преди, по-наситени. Мина ми мисълта, че ме гледа може би за последен път, но ако ѝ се въртеше подобно нещо в главата, сигурно грешеше; разбира се, че грешеше.

— Удобно ли ти е всичко?

Подхвърлих самара малко по-нависоко с рамене и тя притегна хлабините със закопчалките.

— Сега добре ли е?

— Отлично.

Тя се отдалечи и донесе от каютата един метален цилиндър, боядисан в черно, с лостче като на пожарогасител.

— Досега бяха все лоши новини, както казах. Това е единствената добра, с която разполагаме. Представлява концентрат от риба „Мойсеев сандал“. Изпуска течност, подобна на мляко, но токсичността ѝ е достатъчно силна само ако се впръска в устата на акулата. — Закопча го на лявото ми бедро. — Само не забравяй, че го имаш. Удобно ли ти е всичко?

Отговорих утвърдително и отидох до парапета. Тя придържаше екипировката, докато се прехвърля от другата страна и застанах с гръб към морето. Погледнах към нея нагоре и тя неочаквано ме дари с чудотворна кратка и светла усмивка. Пуснах се, бутилките се удариха във водата и разпръснаха мехури като воал от бяла дантела. Обърнах се и заплувах.

Огромна и дълга сянка се спускаше под повърхността на водата.

Бях чул някой да казва, че е с водоизместимост две хиляди тона, с размери на разрушител. Изглеждаше дори по-голяма. Очертанията ѝ ясно се открояваха във водата на фона на игривата лунна светлина, нарушавани от време на време от ято риби, които се тълпяха около двата гребни винта на кърмата, проблясваха при всяко обръщане, потъмняваха и пак проблясваха с хипнотизираща бързина.

Долавяха се шумове — неясни, но не далечни: звуци от генератори, гласове, музика. Толкова слаби на моменти, че сякаш бе абсолютно тихо. После, когато течението смени посоката си и аз се издигнах над повърхността под тъмния наклон на кила, те се усилиха. Вече не се чуваше музика — на палубата нямаше купон или нещо подобно — мисля, че е идвала от някое радио в каютите на екипажа в задната част, откъм която бях приближил целта си — моторната яхта „Контеса“.

Залових се за работа незабавно: закрепих първата на десния борд, на стъпка над водата. Магнитът се оказа толкова мощен, че тя издаде рязък къртящ звук, когато полето му я привлече към корпуса със силата на удар с чук.

Не бях подготвен за това. Не ми хареса. Дори една голяма риба, движеща се бързо, да се удари странично в корпуса при обръщането си, не би произвела шум като този. Според мен вътре трябва да са го чули — хората в трюма сигурно са го чули.

С помощта на плавниците се смъкнах ниско, за да огледам обстановката. Подводното течение люлееше долната половина от тялото ми и не се чувствах удобно. Когато погледнах по дължината на корпуса, отново видях пасажа — ято от двеста или триста дребни рибки проблясваха като сребро, когато се обръщаха и обръщаха с бързина, правеща ги да приличат на зрителна измама.

„Привлича ги риба, движеща се на пасажи. Ако забележиш пасаж, или стой настрана от него, или плувай към него, за да го прогониш.“

Тук бях на сигурно място: делеше ни цялата дължина на кораба. Друго движение не се забелязваше никъде освен мехурчетата, издигащи се от растителността на дъното. От носа, недалеч от мен, висеше веригата на котвата. Приличаше на гердан от черни перли под филтрираната светлина на луната. В другия край двата винта приличаха на тъмни разцъфнали цветя с посребрени по краищата закръглени листчета. Луната огряваше левия борд така, че едната половина от корпуса беше тъмна, а другата се сливаше с фона на морето, защото я осветяваше само отражението от водата с почти същата яркост и тя едва се различаваше.

Придвижих се бавно към другия борд и подложих едната си ръка върху боядисания метал с обърната към мен длан. Поставих следващата капсула върху нея, обаче магнитът бе по-силен, отколкото предполагах, и трябваше доста да се потрудя, за да издърпам ръката си на свобода. Когато успях, отново се чу лек удар като от чук при срещата ѝ с металния корпус. Трябваше да измисля нещо по-добро.

През следващия половин час, или нещо подобно, поставих още четири, като използвах парче плат, за да омекотявам звука. После се потопих, за да огледам обстановката отдолу, и видях акулата.

Беше на разстояние колкото половината дължина на кораба от мен и ме гледаше, без да помръдва — сив цилиндър, дълъг три, три й половина метра, леко сплеснат хоризонтално. Стоеше малко под повърхността. Трудно бих забелязал посребрения силует, ако не беше толкова голям. После тя се размърда. Мина към другия борд, а след това отново зае позиция на по-малко разстояние от мен, но все още не много близо. Гледаше към кърмата и не предприемаше нищо. След малко дългата опашна перка рязко се раздвижи и акулата се стрелна по дължината на корпуса, забивайки се в средата на пасажа, преди рибите да имат време да се пръснат. Сякаш се счупи голямо стъкло и от средата му се разхвърчаха множество малки парченца.

Намирах се някъде около средата на кораба и трябваше да се придвижа към кърмата. Акулата се бе обърнала и стоеше с лице към мен, но на безопасно разстояние. Това, което бе останало от ятото,

отново се събираше в група и проблясваше във водата близо до корпуса, очевидно неспособно да си извади поука.

Кожата ме засърбя, нервите ми се разтрепериха, избиваше пот — нещо неочаквано. Бях свършил повечето от работата си тук, долу, на спокойствие, без особени грижи, като изключим шума от залепването на магнитите, но сега нещата се промениха.

„Знам, че едва ли ще ти се наложи да приложиш нещо от това, но ако възникнат неприятности, то ще ти дава кураж.“

Дойде време да си припомня и другите неща, които ми беше казала. Придържах ръцете си плътно до тялото и краката прибрах един до друг. Застанах близо до корпуса. Водата се движеше толкова слабо покрай ръцете ми, че не бях сигурен дали изобщо има течение, но ако имаше, аз се намирах след проклетата твар и тя не можеше да ме подуши. Обаче можеше да ме вижда: тя беше казала, че виждат добре и на оскъдна светлина, а луната светеше достатъчно ярко през бистрата вода, за да очертае ясно тръбната перка на акулата дори и от такова разстояние. Виждаше ме много добре.

Поставил си шест от тези неща. Тръгвай си вече.

Трябват осем. Паркс препоръча осем.

Шест са напълно достатъчни. Изчезвай, докато още можеш, за бога.

С паника няма да стигнем доникъде. Няма да мърдам от мястото си.

Само че не беше лесно. Не беше лесно, приятелю, да гледам в очите тази всяваща ужас двутонна убиваща машина. Преди да се стрелне внезапно напред и да удари пасажа като ракета, тя стоеше неподвижно както сега. Точно както сега.

В името на Исус Христос, измъквай се, измъквай се, измъквай се!

Пот се стичаше по кожата ми под леководолазния костюм, сърбеше ме, предизвикваше желание да се размърдам, да оципя плътта под гумата — единствения начин за почесване. Но нека бъдем реалисти: нищо особено не се е променило, като се размислиш. Знаех предварително, че е опасно, знаех, че Ферис ще се опита да ме спре, ако му бях казал какво имам намерение да правя; знаех, че в края на този дълъг ден ще усетя как полудявам; че когато тя ме дари с онази прекрасна усмивка, след като с усилие събра цялата си смелост, за да

го направи, когато ми показа тази светла блажена усмивка, тя не считаше шансовете ми за големи, досещаше се, че най-вероятно вижда този горделив и амбициозен луд за последен път, и с много воля успя да му предложи всичко от живота, което бе по силите ѝ, — нежното прощаване, благословията на нейната женственост. Знаех всичко това.

Само че някъде по пътя, както се казва, се изкуших да мисля, че тук, долу, в крайна сметка всичко ще мине гладко, акулите няма да дойдат, няма да ме открият, няма да решат да похапнат набързо с дръзкия смешник, голямата паст няма да се отвори, огромното туловище не ще се извърти, насочено от опашката за убийствения удар на затварящите се челюсти, превръщащи плътта в кайма, а костите...

Махай се, махай се, за...

Опасявам се, че май малко се отплеснах, но ако не беше така обезумял от страх и не ми се налагаше да търпя малодушното ти хленчене, щях да мисля по-спокойно.

Да мисля.

Движи се съвсем бавно, загребвай само с плавниците, дръж ръцете си долепени до тялото, премествай се към кърмата, към тази огромна сива риба с мънички очички, придържай се близо до корпуса, плътно под него, все едно си част от машинариите на кораба, нищо живо, нищо от плът и кръв. Челюстите зейват широко и тя... спокойно, момче, дошли сме тук, за да го направим и ще го направим. Потта гъделичка. Не ѝ обръщай внимание, не обръщай внимание на сърбежа. Побърква ме. Не обръщай внимание!

После тя се размърда и стана огромна, докато преминаваше покрай мен и отново се вряза в пасажа. Разхвърчаха се малките парченца. Вцепених се, дъхът ми заседна в гърлото, чувствата ми блокираха, стоях неподвижно: част от машинарията, нищо живо като дребните рибки малко по-натам, част от тях премазани, но изпаднали от огромната като пещера уста изплуваха нагоре със странен вид, а кръвта им оставяше дири под лунната светлина.

Някъде се хлопна врата, издрънча метал и светлината се примеси с движещи се хаотично надолу неща. Докоснаха сребрилата повърхност и разпръснаха малки мехурчета — някакви неща, не знам какви, мисълта ми беше прекалено заета с акулата, която пореше водата с носа си. Нещата продължаваха да се спускат надолу, заобиколиха ме. Обелка от ябълка се движеше срещу маската на

лицето ми. Обелка от ябълка! Богородице! „Нещата, които ги привличат, са светлината, шумът и резките движения, обаче внимавай, ако видиш да изхвърлят боклук от борда, и стой далеч от него.“

Черупки от яйца, пилешки скелет, обелки от картофи — всичко плуваше около мен и аз започнах да се придвижвам напред, като се стараех да се придържам хоризонтално плътно до корпуса, но бях прекалено близко и бутилките с въздух издрънчаха в металните плочи, а аз замръзнах и зачаках шокът да премине. После сведох глава и се спуснах малко по-ниско с няколко удара на плавниците, без да се оглеждам къде се намира акулата, защото това би означавало да се обърна, а аз не исках да се обръщам и да се движа повече от необходимото. Голямата сива риба сега беше зад мен, но не знаех на какво разстояние. „Само една трета от нападнатите хора са казали, че са видели акулата. На това обикновено му казваме невидим удар.“

Но ненадейно тя се оказа пред мен — малка, в далечината. Не бях я забелязал да минава покрай мен. Сигурно е...

Две. Акулите са вече две!

Плавателен съд с такива размери, предполагам, привлича вниманието им през нощта, когато се хранят. Клетките на паметта в тези мънички мозъци механично ги насочват към боклуците. При такава обилна светлина...

Три. Четири.

Стеснявах се кръга откъм безкрайното водно пространство, накъдето и да се обърнех, а голямата зад мен премина на разстояние от няколко метра. Плувах плътно до корпуса и се правех на част от него. Този път звярът не се ускори — знаеше, че боклукът не се разпръсква, когато го атакуват. Още две, не, три се приближиха много по-бързо и се нахвърлиха на боклука в съревнование, отъркваха се една в друга, обръщаха се рязко със зейнала паст и поглъщаха всичко, до което се доберат.

Металната врата издрънча отново и още боклук прошари повърхността — първоначално тъмен, а после заблестя на светлината, докато потъваше. Четирите акули... петте, се нахвърлиха като кучета през боклука. Една от тях се отдели и се отърка във витлата, разтвори челюсти да нападне всичко. Всичко, което има форма въобще. После се обърна много бързо и налетя стремително към мен. Останах неподвижен колкото можах по-дълго и в миг се озовах пред зейналите

челюсти. Вдигнах цилиндъра и стиснах лоста. Почувствах как грубата кожа остъргва рамото ми. Токсичната течност образува млечен облак във водата, опашката ме удари и бутилките с въздух издрънчаха в корпуса на кораба.

Ради господата бога, изчезвай! Махай се!

Положението не беше добро. Получих известно сътресение. Ударът бе в главата, но осъзнавах какво става, макар да не ми беше кой знае колко интересно. Във водата пред мен имаше кръв — аленочервена. Вероятно някоя от тях бе нападнала друга, полудяла от възбуда. Изобщо не ме интересуваше дали...

За бога, махай се, махай се...

Да, това бе гласът на разума. Наведох се надолу и се обърнах, загребвайки с плавниците. Сега водата пред маската беше чиста. Колкото може по-бързо сега. Да, „обикновено му казваме невидим удар“. Запази хладнокръвие! И така нататък. Отново кръв. Цялата околност проблясваше и вреше под лунната светлина, защото те се въртяха в кръг точно зад кърмата на кораба. Ивицата от токсин все още стоеше като млечен облак, кръвта беше повече от преди — алена мъгла. „Объркал си посоката, не би трябвало да ги виждаш повече, не се движиш направо!“ Да, това беше вярно, аз блуждаех, явно не можех да се управлявам съвсем добре...

„За бога, обръщай се! Обръщай се и се движи направо...“

Завъртях се със загребване на едната ръка. Видях пред себе си бистра вода. Вече се движех по-бързо, малко ми се проясняваше — онова чудовище ме блъсна като влак и ми беше притъмняло пред очите.

Мрак, музика, музика в полукълбата... невидим удар — ето какво се бе случило. Сега организмът ми инстинктивно се опитваше да работи, очите още се държаха отворени и търсеха чиста вода, равновесният апарат във вътрешното ухо се нормализираше, нагаждаше се, но във водата все още се долавяше червенина, а краката не искаха да се движат. Слепият удар бе разкъсал водолазния костюм при рамото и бе наранил кожата. Краката не се движат... трябва да бягаме... краката ми просто лежат във водата... раздвижи ги... трябва!

Трябва да живееш! Отново се движим напред, с бавни махове на плавниците. Истината е, че от две възможни неща ще се случи само едното: или ще продължа да се движа и ще оставя зад себе си

лудешкия танц на големите сиви, окървавени риби, или някоя от тях пак ще се нахвърли върху мен, като този път използва челюстите си по-сполучливо и ги затвори върху тялото ми, ще ме разлюлее, ще ме натроши, а ръцете и краката ми ще стърчат неприлично от огромното туловище като краката на жабата, която веднъж видях в устата на един златист шаран. После ще бъде написано FINIS, FINITO, на последните страници от живота на този човек...

Размърдай ходилата, продължавай да се движиш...

Философията, един пристъп на евтина философия, в това полусъзнателно състояние, съгласен съм, няма да ни отведе доникъде.

През маската пред очите ми продължаваше да се вижда чиста вода и аз изплувах леко нагоре, показах се на повърхността и силната лунна светлина блесна в очите ми.

Беше ми казала, че фарът на Коръл Рок ще ми бъде ориентир на изток. Видях го — червено око, мигащо в нощта. Когато обърнах глава назад, светлините на моторната яхта плуваха над морето, вече на доста разстояние от мен. Бях отишъл по-далече, отколкото си мислех. Отново се спуснах надолу, за да плувам още известно време под водата. Вече усещах краката си по-силни, а главата ми се проясняваше.

Шест парчета. Бях поставил само шест вместо осем, но рибите дойдоха и нямах избор. Може и шест да стигнат. Да се надяваме.

Пей сега, госпожо!

Пей, госпожо!

24. БОМБА

„На тях им е добре. От три седмици не съм спал с жена, за работи ли ни мислят?“

Цял ден.

„Не съм го виждал, сър. Каза, че отива на палубата.“

Седяхме тук цял ден.

Попитах го:

— Колко време ще издържат тези батерии?

— Тридесет и шест часа. Това е нормалната им трайност.

Работеха от полунощ, а сега беше седем вечерта. Работили са деветнадесет часа. Оставаше ни време до утре на обяд.

„Та съдията го пита: «Тогава какво те кара да обираш банки?», а този му отговаря: «Ами там са парите.»“

Смях. Телевизионна програма.

Не спирах да треперя. Не знам дали Паркс беше забелязал. Приличаше на треска, но без температура; настинка, ако изобщо беше нещо; кожата ми лепнеше. Имах кавга с Ким — беше казала: „Трябва да влезнеш в болница за известно време. Шокът трябва да се лекува. Лечението на един шок е толкова важно, колкото и лечението на опасен за живота кръвоизлив. Знаем това, защото съм учила и съм виждала какво става, ако хората пренебрегнат шока. Той може да убива.“

Най-лошото бе, че тя вероятно си мислеше, че продължавам, за да се перча, а не беше така. Изобщо не беше така, приятелю. Бих дал страшно много, за да се отбия в някоя болница и да се просна на едно легло с хубави чисти чаршафи, нежна сестра да бърше трескавото ми чело и да държи ръката ми. Страшно много! Само че ако си спомняш, това беше последната ми възможност да завърша „Баракуда“, колкото и да е крехка и отчаяна.

„Ще разговаряме за това на срещата. Апостолос не желае да се казва каквото и да е преди нея. Трябва да се пазим от предубеждения.“

Апостолос Симитис.

Достигащите до магнетофона гласове невинаги бяха така разбираеми. Те идваха през маса несвързани и пречеци си звуци — други гласове, музика, пукане на статично напрежение, преплитане на каналите на шестте предаватели, а Паркс правеше всичко, на което е способен, за да ги раздели и режисира, преди да стигнат до лентите. Седеше като паяк по средата на гъста редица от оборудване: усилватели, модулатори, баланс-регулатори на входящите канали, аудиомонитори с непрекъснато играещи индикаторни стрелки за силата на сигнала.

Беше започнал да режисира и записва още в минутата, в която съм поставил всеки предавател и съм натиснал бутона под гумената изолация. До момента, в който дойдох тук — в три часа тази сутрин, — той беше напълнил три шестдесетминутни ленти с нищо особено във вид на говор; по-голямата част от екипажа и пътниците бяха заспали.

— Добре си, нали? — попита ме той.

— Отлично.

Значи забелязал е треперенето, но това не беше всичко: когато влязох тук, сигурно съм приличал на претърпял автомобилна злополука. Тя беше казала, че загубата на кръв не е критична, но превръзките ще трябва да се сменят след дванадесет часа. Онова същество беше разкъсало ръката ми по цялата дължина над лакътя, оставяйки трицепса открит.

— Не съм лекар — каза тя — и може да ме обвинят в престъпление за това, че правя медицински манипулации върху теб, без дори да съобщя за това.

Не мисля, че шокът се дължеше на раната. Причината беше в нежелаещия да ме напусне ужас от това, че бях там, под грамадния тъмен силует на плавателния съд, който похлупваше голяма площ над главата ми, а онези проклети зверове налитаха към мен от откритата безкрайност на водата като ангели на смъртта.

— Още чай?

Казах „да“.

Самият той изглеждаше доста зле. Не беше спал, откакто започна радиопредаването преди деветнадесет часа. Не беше почивал, защото му казах, че не бива да пропускаме нищо, нито дума.

— Не ти ли се яде нещо?

— Не. Не желая да те прекъсвам.

Струваше ми се, че вече никога няма да ми се прииска да ям — до такава степен ми се гадеше. Седях като размазан в големия разкривен фотьойл, миришех на йод и бог знае какво друго. „Обикновено кучето лежи там — беше казал Паркс, — но сега съм го затворил в кухнята.“

„Не трябваше да влизаш тук, мили! Този кораб е страшно малък. Казах ти, че ще идвам в твоята каюта, когато е възможно.“

Това беше на френски. Досега бяхме чули да се записват английски, френски, немски, руски и японски. На борда имаше пет жени, три от тях секретарки. Чухме да назовават няколко човека с имената им по време на разговори: Такао Сакамото, Симитис, Де Лафоа, лорд Джоуплин, Ейбрахам Левински, Стилус фон Бринкерхоф. Бяхме чули само първите имена на жените, с изключение на мадам Сан Рафаел.

„Той каза, че ще дискутират подобни неща на срещата. Не успях да го отклоня от решението му.“

Паркс ме гледаше и аз кимнах. За трети път чувахме да споменават за среща.

— Искане ми се да уточнят кога — казах му аз.

— Това ли търсим? Някаква среща?

— Търсим всичко, до което можем да се доберем.

— Ясно.

Тонът му показваше, че явно ме мисли за твърде потаен, че го изолирам, а то си беше вярно. Всеки записан звук, идващ от „Контеса“, беше по същество свръхсекретен, с изключение на интимните разговори. Ако батериите издържат достатъчно дълго, за да чуем плановете за срещата, то тогава ще имаме материал не по-малко ценен от доклада, който Ерика Кембридж бе измъкнала от борда на яхтата. Би ни дал пълното решение на „Баракуда“.

— Ако получим това, на което се надявам — казах аз, — ще поискат да дойдеш с мен в Лондон за специален доклад. Считай, че този материал може да бъде предаден само устно и единствено на шефа на бюрото. Разбираш ли какво казвам?

— Майко мила! — Чайникът свиреше и той каза: — Слушай, можеш ли...

— Стой си на мястото.

Станах и тръгнах към табуретката, върху която бе устроил временната кухня. Но таванът внезапно се наклони косо към мен и аз спуснах ръка зад себе си, за да омекотя падането. Лежах на пода и слушах непрекъснатия поток от прашене и гласове. Паркс се изправи от стола пред оборудването, а аз му казах да седне и да продължи работата си, защото не бива да изпускаме... Около мен всичко заплува, кухнята заплува... Да не изпускаме дума, нито дума.

Станах и опитах отново.

— Трябва да хапнеш нещо — каза Паркс.

Намерих малко хляб, направих чая и се върнах на фотьойла. Попитах го:

— Искаш ли хляб?

— Не точно сега.

Седеше като джудже върху чадърчето на гъба, с изпито от умора лице, очите му премигваха, докато наблюдаваше индикаторите, а аз му предложих само хляб. Горката малка мравка! Още щом почувствам леко подобрение, ще отида да потърся яйца или нещо друго.

„... Той трябва да бъде елиминиран.“

„Но как може да стане това? Туфексис го охранява.“

„Туфексис е в наши ръце. Ще бъде натоварен със задачата да изкорени престъпността на целите Съединени щати след установяването на новия ред. Ще постъпи, както му кажем.“

Получи се смесване на сигнали, което разми гласовете, после малко се проясниха.

„... Вече е много опасен. Използувахме го да обработва записите на подбрани реклами от студиото и всичко беше нормално, но после Апостолос го доведе на яхтата и му гласува прекомерно доверие според мен. Сега той е запознат с много съществена информация за целия проект, а поведението му става малко нелогично, както вероятно сте забелязали. Бринк е съгласен с мен. Ще му позволим още веднъж да слезе на брега и ще дадем указания на Туфексис... Това ще... но не по-късно от...“

Двамата с Паркс се бяхме надвесили над конзолата с уредите, но прашенето връхлиташе на оглушителни вълни.

— За Проктър ли говорят?

— Така изглежда — отвърнах аз.

Паркс знаеше за него; Ферис го беше изпращал да претърси апартамента му за подслушвателни устройства на следващия ден, след като той се омете оттам. Не се изненадах, че са решили да го отстранят. Последния път, когато разговарях с него, той изглеждаше опасно близко до ръба, психическата му устойчивост беше разклатена от кокаин и сублиминални внушения и сигурно вече е готов да рухне.

„... Ти ме доведе на яхтата като любовница, Баптист, а не като слугиня. Искам да поспя, ако обичаш... След това... иначе...“

Осем. Часът е осем вечерта.

В девет Паркс ми показва как да регулирам звука и селекторите, за да записвам всичко, идващо по отделните канали, и отиде в кухнята да приготви сандвичи с яйца и кафе.

Към полунощ се почувствах по-силен и смених Паркс, за да дремне един час. Потокът от сигнали вече съвсем изтъня, съдържаеше главно лични разговори и откъслечен говор откъм мостика.

Спах от два до шест и после прослушах единствената лента, която Паркс каза, че може да ме интересува, но тя нямаше нищо общо с проекта и само веднъж се споменаваше среща, без да се посочва някакво определено време.

„... При това положение те упълномощавам изцяло да уредиш прехвърлянето. Ако искат да оспорят офертата ни за три и половина милиарда щатски долара, готов съм да изслушам контрапредложение, но долната граница не бива да пада под три милиарда и четвърт. Извикал съм Винер да дойде днес, за да чуя мнението му...“

На сутринта:

— Изглежда, не е много добре — каза Паркс.

Страшно ми се иска хората да не казват само очевидното. Разбира се, че не беше много добре, майка му стара, при положение че ни остават два часа — два часа, докато тези проклети батерии се изтощят. Да не си мисли, че не ми е ясно положението? Онези противни зверове връхлитаха към мен с широко отворени челюсти и вселяваха в мен страх от Бога, а какво постигнахме накрая? Нищо, което си струва да занеса на Ферис.

Единадесет.

Часът е единадесет.

Почти всичко беше без стойност. Разговори за устройство на корпорации и агресивна търговска политика, откъси от телевизионни

беседи и неприлични историйки под палубата, идиотски ритъм на хевиметъл, покачването и падането на индекса Дау Джонс по финансовите емисии, дълги дискусии по въпроса разумно ли е или напротив, да бъде попитан Ватиканът желае ли ограничено участие с цел да убеди южноамериканските държави да приемат предложеното им статукво без излишни бунтове.

Нищо не можех да използвавам — не се споменаваха цели, никакви намерения за незаконни действия, никакви материали за опорочаване на предстоящите избори, нищо за Матийсън Джъд, нищо за московската връзка, нищо, нищо, нищо!

Дванадесет по обяд.

Петнадесет минути по-късно Паркс каза:

— Първата започва да заглъхва. — Човъркаше един потенциометър и наблюдаваше индикатора.

— Батериите ли?

— Да.

— Не можеш ли да я усилиш?

— Едновременно с това ще се усилят и всички вредни шумове.

Затворих очи, за да спра ярката светлина, проникваща през щорите. Ръката ми бе започнала да пулсира. Спомних си, че Ким ми каза да сменя превръзката след дванадесет часа. Даде ми и някакви антибиотици, но не ги пих, защото исках главата ми да е бистра.

„... Или обратното. Испания, разбира се, трябва да бъде поканена.“

Двадесет минути след пладне започна да заглъхва следващият предавател и се загуби.

Рапани.

Превръщаха се в обикновени рапани, залепени за корпуса на моторната яхта „Контеса“, около която в проникващата под водата светлина блещукаха ята малки рибки, а веригата на котвата висеше като гердан от черни перли.

„... Нека да ви посоча по-особените моменти, за да ги разгледаме в подробности по-късно. Главният агент естествено е Гордън Шафер...“

Това бе гласът на Апостолос Симитис.

„... Убедихме сенатора Джъд, че Шафер е повече от подходящ да заеме поста на негов първи съветник в Белия дом. Задачата на Шафер

ще бъде да монтира радиопредавателите в самия Овален кабинет, за да поставим президента Джъд под непрекъснатото влияние на нашите директиви...“

— Паркс, задръж това! Не го изпускаяй.

— Ако свършат батериите, нищо не може...

— Добре, добре.

Бе настанал моментът за молитва от все сърце.

„... Хелстром е пресметнал, че ще са необходими някъде около дванадесет месеца непрекъсната сублиминална сугестия, за да вградим главната схема в подсъзнанието на президента и ако това ви се струва прекалено дълъг път, трябва да си спомните, че промените, които предвиждаме в обществените взаимоотношения на човечеството, са по-значителни от всичко виждано досега от началото на човешката история.“

Тънък лъч светлина се промъкна от щорите към балатума и в него се зареяха дребни точки прах, които светваха внезапно и угасваха, след като го прекосят — микроскопично подобие на съзвездие, в което всяка звезда се движи от светло към тъмно, от живота към смъртта.

„... Трябва да имаме предвид, че в Кремъл има известни групировки, на които, меко казано, не може да се разчита да подкрепят с влиянието си нашия проект. Започваме да подозираме, че англичанинът Проктър може би се опитва да злоупотреби с доверието ни и да работи за тези групировки в ролята на това, което се нарича двоен агент. Споразумяхме се да ликвидираме този проблем при първа възможност.“

Последва пауза, остана ни само потокът от статично прашене и смущения. Погледнах към Паркс.

— Започваме да ги губим — каза той.

— Увеличи звука. Да шуми или каквото ще. Не изпускаяй звука!

„... Джоуплин, можете ли да ни уверите, че Великобритания ще се присъедини към нашите планове?“

„Мога да ви уверя, че щом президентът Джъд убеди Съединените щати... и края на войната с... няма да има избор, освен да се присъедини... За Европа ще е невъзможно да остане на своите... мащабните размери на това начинание, но... при положение, че...“

можем да приемем... без да... интересите на военните... когато... компромис... начало... само ако...“

Шумотевица. Оглушителна шумотевица заля стаята, когато Паркс пусна усилвателите докрай и отпрати поглед към мен. Вдигнах ръка и той изключи канала.

— Остави другите да работят, докато издържат — казах аз. — Можеш ли да започнеш през това време да правиш копия на тази?

— Колко?

— Шест.

— Не е проблем.

Последният предавател заглъхна малко след един часа, Паркс чукна един бутон и вече чувахме само как кучето дращи в кухнята да излезе.

— Звучи като доста сериозен материал — каза колебливо Паркс. — Това ли ти трябваше?

Предполагам, че съм бил малко замаян и все още несъвсем способен да оценя какво има на онази лента, защото казах само:

— Какво? Да, струва ми се. Слушай, има ли начин този всичкият материал да бъде изтрит тук или по пътя?

— Ще се погрижа. Ще ги поставя в екранирана кутия, ако това имаш предвид.

— Да, направи го. Точно така. Работи върху тях, все едно че са заредена бомба, защото в голяма степен са точно това.

Половин час по-късно го попитах мога ли да използвам телефона и той ми показа къде се намира.

Дори не се бях опитвал да пресмятам риска, но естествено някъде в дъното на съзнанието си разбирах, че е ужасен. Това беше работа, която трябваше да се свърши, така че в известен смисъл нещата се опростяваха.

25.

МОМИЧЕТА

Черният кадилак стоеше до бордюра вече над петнадесет минути, без никой да слезе от него.

Улицата беше тиха, с жилищни сгради. Имаше други паркирани коли под лампите или в сенките между тях. Бях пристигнал преди тридесет минути. След като вече бях дошъл, можех само да чакам. Искях да видя лицето му, да съм сигурен, че е тук.

Ако не беше втре, ако в черния кадилак имаше някой друг, щях да слеза от колата и да закрача надолу по улицата под нечий обстрел. Това ми беше ясно.

Преди час наех един линкълн от „Авис“ — не търсех нищо бързо, понеже няма да ходим никъде, просто кола, която Проктър би забелязал лесно, ако дойде. Очаквах.

Обадих му се по телефона от апартамента на Паркс и му предложих среща. Не зададе въпроси — той е професионалист и знае три неща. Първо — че не се опитвам да го измъкна от „Контеса“ и да го вкарам в капан, защото нямах надежда за успех при тежковъоръжената охрана, която Туфексис ще разположи по негова молба. Второ — не бих предложил среща, ако няма да му кажа нещо, което го интересува, и то в такава степен, че ще реши да пощади живота ми. Трето — че съм готов да предоставя същия този живот в ръцете му, иначе изобщо нямаше да бъда тук.

Оставах шест минути до уговореното време. След шест минути щях да разбера какво е намислил да прави, а вариантите бяха само два: той или седи в кадилака и ще прекоси улицата, за да се срещнем, или ме е излъгал, че ще дойде, като е казал на Туфексис, че трябва да бъда убит тук и в този час.

Ако в следващите шест минути се опитах да се измъкна с колата, щях да отнеса един залп още преди да съм изминал петнадесет метра. Същото щеше да стане, ако тръгнах нагоре по улицата и Проктър не е тук.

Кадилакът беше пристигнал с ескорт от пет коли, две от които бронирани, с по-широки колонки между вратите от стандартните модели, с цветни стъкла, масивни предни брони и гуми за тежък терен.

Пет минути.

Дори ако е тук и се срещнем и разговаряме, може да не прояви интерес към това, което му казвам. Може да не повярва, да го обори или да не обърне внимание, а когато си тръгва, да даде сигнала за убийството: не би оставил възможност като тази да отлети.

Четири минути.

Съществуваше и друг риск. Дори ако това, което му кажа, му направи впечатление и го заинтересува дотолкова, че да ме остави жив заради собствения му интерес, той може да се окаже до такава степен безнадежден, натъпкан със сублиминални указания или пък опиянен от кокаина, че да се държи нелогично, каквото вече са го забелязали да прави на борда на „Контеса“, ако се съди по записите.

Мисля, че други рискове нямаше. Може да е имало, но да не съм ги предвидил. Вече бях много изморен, опасно изморен и си играех с късмета.

„Вече не можеш да се измъкнеш, дори и да искаш.“

„Знам, млъквай!“

„Заклещен си в капана.“

„Нямаше друг начин. Остави ме на мира!“

„В мига, в който излезеш от колата...“

„За бога, остави ме на мира!“

Познато усещане.

Три минути, две, една.

Познатото усещане — мраз около гръбнака, космите по тила се изправят, дишането става по-бързо и пулсът се учестява. Вече толкова пъти съм го изпитвал, но не можах да свикна с него. Винаги се чувствах зле, устата ми пресъхваше, очите ми готови да трепнат при най-лекото изпращяване на клонче или изскърцване на врата, или щракването на затвора на пушка. Тридесет секунди, времето се проточва, почти спира.

Часовникът на таблото показва девет. Часът е девет, а няма никакво движение, никой не слиза от черния кадилак. „Да речем в девет“ — бе казал той и аз се съгласих, а сега е девет — определеният час. Сега от мен зависи колко дълго ще чакам, преди да разбере, че не е

дошъл, преди да взема решение да сложа край, като запаля мотора и потегля, подлагайки се на залп от смъртоносна градушка: финито, в края на краищата ти се оказа глупак. Можеше да си отидеш вкъщи, бяха ти приготвили самолет. Градушката раздробява предното стъкло, забива се в каросерията, в главата ми, в лицето, в дробовете. Глупак! В крайна сметка ражда се по един човек на всеки...

Едната врата на кадилака се отваря.

Не е задължително. Не е задължително да бъде Проктър. Просто някой от хората на Туфексис...

Само един. Слиза само един човек, тръшва вратата, поглежда насам и тръгва. Проктър. Ръцете му висят свободно отстрани. Не виждах лицето му, но разпознавам хората по походката им и това беше Джордж Проктър. Слязох от колата, затворих вратата и тръгнах по тротоара, като вдигах краката си с усилие. Трябваше да използвам волята си, за да ги повдигам и спускам надолу, чувствах се като марионетка. Дали ми личеше? Чувствах се като марионетка с отпуснати конци. Стъпка по стъпка, стъпка по стъпка. Ще стигнеш. Тук-там листа под краката ми. Дърветата образуваха висока зелена вълна на фона на осветеното от града небе. Сенките бяха достатъчно тъмни, за да скрият...

— Ще трябва да бъдеш послушен — каза Проктър и спря пред мен.

— Какво? Казах ти да дойдеш сам. Не чуваш добре.

Разглеждаше ме, тъмните му очи блещукаха под присвитите клепачи, пълните устни се изкривиха във фалшива усмивка:

— Май не си много добре.

— Обикновено разстройство.

Не се засмя.

— Нямам много време.

Отидох и облегнах гърба си на металната градинска ограда. Цъфналите хибискуси изглеждаха червени под светлината от лампите. Повдигнах единия си крак и го подпрях на ниската каменна основа. Как да започна? Откъде да започна?

— Знаеш, че не съм те извикал тук, за да ти губя времето, Проктър, както и моето. За това по-добре ме изслушай, защото всичко е истина. — Извърнах глава и видях застанали до колите си хора. Погледнах в другата посока: същата работа — малка армия. Само

искаха да се уверя, че съм бил прав. Поискаха от Туфексис да докара тук една малка армия. — Някога ти беше много добър, първокласен. Изпълнихме две големи операции заедно, нали така? После малко не ти провървя с онзи куршум, който те извади от строя, и ти започна да се чувстваш така дяволски унижен, че накрая прибягна към наркотиците и се остави на руснаците да те завербуват, а сега си затънал до гуша в онези фъшкии, които се опитват да пробутват от „Контеса“. Това е самата истина. Слушаш ли ме?

— Много внимателно.

Очите му блестяха силно. Не от гняв или нещо подобно, а по-лошо — от удоволствие.

— Дошъл съм да те отведа у дома — казах аз.

Очите му се промениха едва забележимо, повдигна главата си леко назад, оглеждаше ме. Осъзнах нещо, за което дори не бях се сетил. Той мислеше, че съм загубил разсъдъка си.

Вероятно беше така.

— У дома. Разбирам. — Наблюдаваше ме внимателно. — Ти направи грешка. Трябваше да се съюзиш с мен. Изработили са нещо невероятно, страхотен план...

— Наречи го световна диктатура.

Той сви рамене:

— Ако така ти харесва. Само че благородна диктатура. Нов ред със...

— Хилядолетният райх просъществува дванадесет години.

— Това е съвсем различно. Не е социализъм. — Ръцете му жестикулираха, а очите му отново светнаха. — Създава се нов свят и ние сме...

— Радвам се за теб — казах му аз. — Друго, което трябва да чуеш, Проктър, е следното: ти си под въздействието на сублиминални внушения от момента, в който тези хора са те избрали да разработиш съветската връзка. Превърнали са те в робот.

Стоях и чаках да го асимилира. Забелязах, че попаднах в целта. Знаеше всичко за сублиминалните внушения: той бе обработвал записите с реклами в услуга на „Тръста“.

След кратко мълчание ме попита:

— Колко знаеш?

— За какво?

— За „Гръста“.

— Всичко.

Този път мълча дълго. Вече не мислеше, че съм откачил.

— Ако знаеш всичко, защо искаш да се върна у дома?

— Това е моята мисия. От самото начало ти си целта. Тук не си в свои води.

Изведнъж ме попита:

— Какво те кара да мислиш, че са ме подложили на сублиминални внушения?

Значи тук е ключът.

— Намерихме предавател в апартамента ти.

— „Хлебарка“ ли?

— Не. Предавател, излъчващ информация. Беше много мощен. Аз също съм приел част от нея, когато бях там онази нощ — политически материали и указания. Били са предназначени за теб, разбира се, не за мен.

Лицето му сякаш бе от камък. Тренирано лице, свикнало да не изразява — нищо, обаче очите му вече се променяха непрекъснато — проблясваха, възбудени, после се успокояваха, потъмняваха. Причината бе вероятно кокаинът, но аз не мислех така. Бях предизвикал някаква борба в него.

— Какви бяха указанията?

— Да отида на Уест Ривърсайд Уей 1330.

— Отиде ли — попита незабавно.

— Не.

Чаках и мислех, че още има шанс, но той каза:

— Каквото и да става, аз вече съм уважаван член на организация, която може да ни даде един нов свят. Ако се върна у дома, ти не можеш да ми предложиш нищо повече от стария. Търсят ме за разпит, нали? Ето това е истинската ти мисия — ти си тук, за да разкриеш „Гръста“. Онази проклета жена, Тачър, е наредила на бюрото да се погрижи. — Той задържа очите си върху мен още пет секунди и погледна часовника си. — Губиш ми времето.

— Не съм свършил.

— Напротив, свършил си — каза той. Извърна глава и огледа улицата. Един мъж стоеше до най-близката кола — бронирана лимузина. Под една от лампите се виеше пушек от цигара.

Кръвта ми замръзна, косата ми настръхна.

Не обичам, когато ми остава само един последен опит.

Обърна се назад към мен и каза:

— Знаеш какво си рискувал. Имаш ли капсула в теб?

— Не ми е нужна.

— Ще се вдигне по-малко шум.

Свалих крака си от ниската стеничка и отлепих гръб от оградата, предполагам в желанието си да бъда изправен, когато го направят. Или може би просто си протягах краката. Чувствах се адски изморен.

— Исках да те питам за нещо, Проктър. Колко доверие имаш в тези хора?

— На Туфексис ли?

— Не. На Симитис, лорд Джоуплин и другите.

Очите му отново се възбудиха.

— Защо?

— Мислиш, че ще ти възложат разузнавателните си служби, нали? Глобалната им разузнавателна мрежа.

Това го имаше на една от лентите.

— Откъде знаеш?

— Знам всичко. Обаче чуй, помисли сам, за бога. Това е работа, която биха предложили на шефа на бюрото, нали така, или на Кроудър, даже на Лоумън или шефа на Mi-5 или Mi-6, или на ЦРУ. Но на детектив? На една оперативна хрътка? Дори не разсъждаваш нормално.

Гледаше ме, без да каже нищо, в продължение на толкова време, че си помислих да не би кокаинът да го е направил неадекватен, но очите му още бяха съвсем светли. Господ знае какво ставаше в главата му, но мисля, че бях напипал нов ключ и този път той беше доверието. Трябваше да бъде.

— Помисли за това, Проктър. В мига, в който свършиш работата, за която са те наели, ще те хвърлят на кучетата.

— Не е така.

Настъпих го по мазола.

Той вече го подозираше; забелязал бе признаците, но бе предпочел да ги пренебрегне. Вярваме в това, в което искаме.

— Поверил си живота си в ръцете на тези хора, известно ли ти е?

Струва ми се, че в този момент започваше да се вслушва, но месеците на непрекъснати внушения го бяха направили неспособен да мисли самостоятелно. Погледна надолу по улицата към човека, застанал до лимузината, и пак каза:

— Знаеш какво си рискувал. — И се обърна.

Последна възможност.

— Проктър, по-добре чуй това.

Посегнах към джоба си и замръзнах. Не мислех достатъчно бързо — бог знае колко пистолета са били насочени към мен.

— Извади го от джоба ми. От този. Магнетофон.

Той се поколеба, тъмните му очи се свиха, после направи каквото му казах.

— Пусни го!

Последна възможност наистина. Тя зависеше от това, колко воля му е останала — воля да владее себе си, персоната си, доколко е способен да осъзнае онова, което слуша.

„Той трябва да бъде елиминиран.“

Лорд Джоуплин.

— Познаваш ли гласа?

— Да.

Лампите заливаха улицата със светлина, хората ни гледаха от колите.

„Но как може да стане това? Туфексис го охранява.“

Очите му помръкнаха, докато слушаше.

„Туфексис е в наши ръце... Ще постъпи, както му кажем.“

Бях помолил Паркс да направи нова лента, именно тази, като събере всичко и съкрати празнотите. Всичко за Проктър.

„Вече е много опасен. Апостолос го доведе на яхтата и му гласува прекалено доверие според мен.“

Тогава се започна — нещо като треска обхвана Проктър. Вече го е подозирал: той бе опитен детектив, научен да поглежда отражението на едно огледало в друго, доловил е някой непредпазлив поглед, дочул е небрежна дума, започнал е да сглобява парченцата. Тази вечер аз само му давах същината и доказателствата. Той вече трепереше, главата му се люлееше; почувствах как от набитото му силно тяло се излъчва енергия и яростта взема връх.

„Сега той е запознат с много съществена информация за целия проект, а поведението му става малко нелогично, както вероятно сте забелязали.“

Обръщаше се ту в едната, ту в другата посока, клатеше се като мечка в капан. Взех магнетофона от него, а той тръгна към оградата и се хвана за нея. Кокалчетата на големите му възлести длани побеляха, когато разтърси металните пръчки.

„Бринк е съгласен с мен. Ще му позволим още веднъж да слезе на брега и ще дадем указания на Туфексис.“

Люлееше оградата, без да казва нито дума, връщаше се към първобитното, ранено животно. Разтревожих се, че може да се обърне и да отприщи гнева си върху мен — той беше огромен мъж, силен, а в момента аз едва стоях на краката си. Бях изгубил повече кръв, отколкото мислех, бях пропуснал твърде много сън. Можеше да се нарече акулумирана умора от мисията. Последните пет дни, откакто долетях тук от Лондон, бяха много тежки.

„Оставете на мен тази работа...“

„Фон Бринкерхоф и аз ще поемем цялата отговорност, ако впоследствие възникнат въпроси...“

Когато свърши, прибрах магнетофона.

— Добре е да се овладееш, Проктър. Наблюдават ни. — Погледнах към осветената улица и забелязах, че мъжът до лимузината се пресяга през прозореца ѝ. — Слушай, това е последната ти разходка на брега и те може да получат нареждането всеки момент. Онзи там говори по телефона. Играем прекалено рисковано. Скачай в колата!

Стояхме на ъгъла на крайбрежния булевард и Двадесет и втора улица, край нас имаше движение, дълги коси се развяваха в открити коли, нощта едва започваше под ярката светлина на Маями. На това място имаше бар и по тротоара се носеше музика.

— Ще си идем къщи — казах аз — през Бахамските острови. Ще помързелуваме край басейна няколко дни.

Стоеше и трепереше с наведена глава, вгълбен в себе си. Бог знае колко време ще им е необходимо, за да го оправят, но това си е проблем на онези в Лондон.

Тогава той каза нещо невероятно:

— Моля за извинение.

Предполагам за това, че ми е направил живота толкова труден. Благородно от негова страна.

— Няма нищо. Случва се и в най-добрите семейства. Нали познаваш Монк в Насау?

— Да.

— Ще му погостуваме, докато сме там.

За основния доклад — окончателния доклад на тема „Баракуда“. Тогава ще тресна лентите върху масата. Не вярвах да има някакви затруднения с Проктър, но показанията на един човек няма да бъдат достатъчни за разобличаването на организация от такъв мащаб. Ще ми трябват доказателства от първа ръка, познати гласове и ние ги имахме.

— Хубав бар — казах аз. — Известен.

Не отговори, главата му бе сведена над гърдите, вероятно не ме чу.

Пристигаха таксите и изсипваха хора под козирката, част от тях облечени много тежко, като за галавечеря. Последна до бордюра спря една кола, от нея слезе Ферис и прекоси към нас в тълпата. Вихрушка от момичета. Хилеха се, отрупани с гирлянди, в красиви рокли, коприна и пера, доста закачливи естествено. Една от тях докосна ръката ми, когато изприпка покрай мен:

— Олеле, май че снощи си имал тежък ден!

Порой от смях.

— Здравсти, Проктър, не съм те виждал отдавна — каза Ферис и се качихме в колата.

Издание:

Адам Хол. Баракуда

Издательство „Атика“, 1993

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.